

ชีวิตหลังจากตาย

(โลกทิพย์ ภาค ๔)

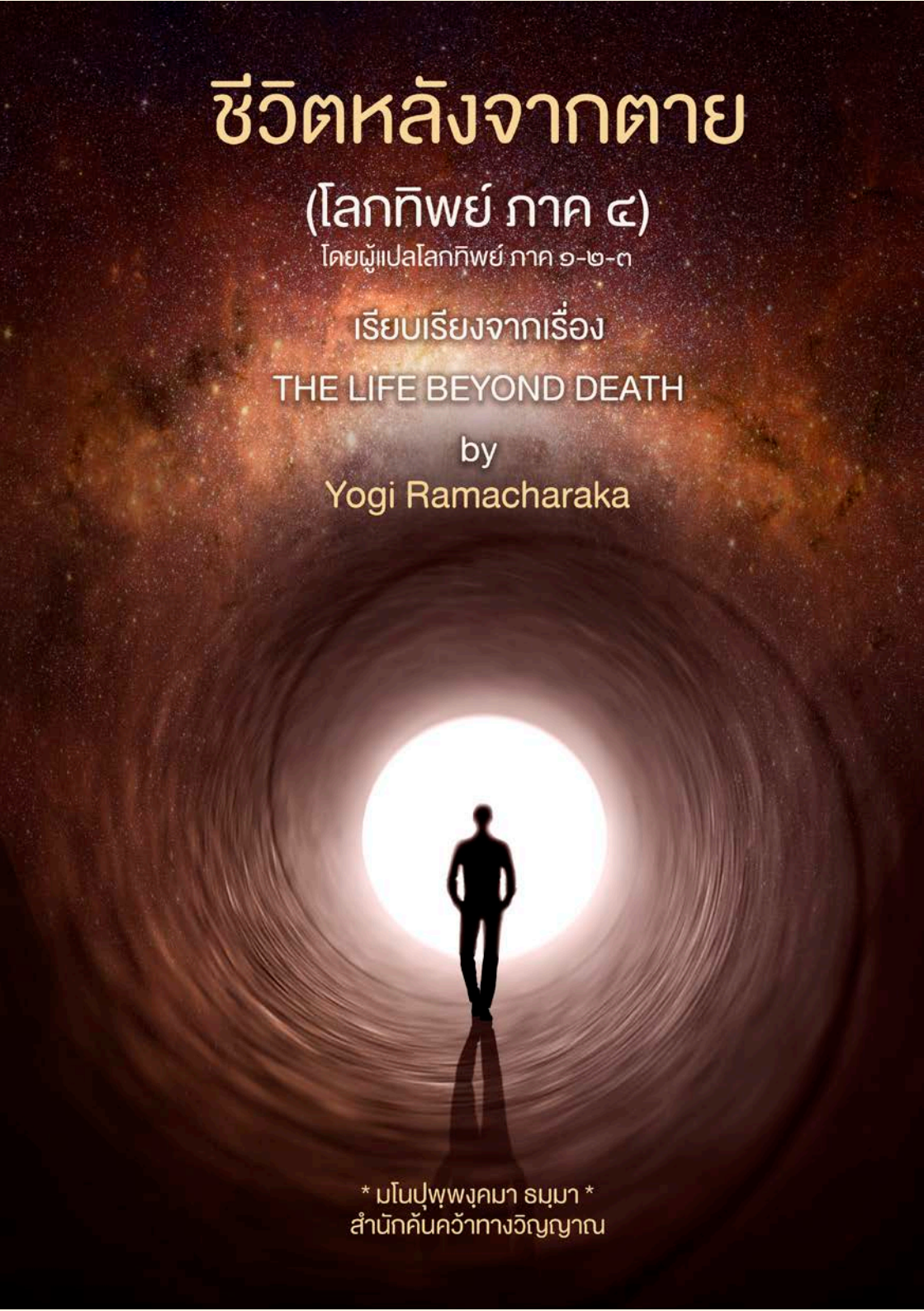
โดยผู้แปลโลกทิพย์ ภาค ๑-๒-๓

เรียบเรียงจากเรื่อง

THE LIFE BEYOND DEATH

by

Yogi Ramacharaka

* มโนปุพฺพพจนมา ธมฺมา *
สำนักคัมภีร์ทางวิญญาณ

ชีวิตหลังความตาย

(โลกทิพย์ ภาค ๔)

แปลและเรียบเรียงโดย ศิริ พุทธศุภร์

จากเรื่อง

THE LIFE BEYOND DEATH

by

Yogi Ramacharaka

ชีวิตหลังจากตาย

(โลกทิพย์ ภาค ๔)

โดยผู้แปลโลกทิพย์ ภาค ๑-๒-๓

เรียบเรียงจากเรื่อง

THE LIFE BEYOND DEATH

by

Yogi Ramacharaka

● มโนปุพพวงคมา ฌมมา ●

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดทำทูน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสุจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

ชีวิตหลังจากตาย (โลกทิพย์ ภาค ๔)

ศิริ พุทธศุภร์

กันยายน ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

ศรีโพธิ์ จัตุฑะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ทวี ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวี ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรืองแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑	มีนาคม	๒๕๑๕	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	กรกฎาคม	๒๕๒๒	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	พฤษภาคม	๒๕๒๖	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	กุมภาพันธ์	๒๕๓๕	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	สิงหาคม	๒๕๕๙	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม

หนังสือ “ชีวิตหลังจากตาย (โลกทิพย์ ภาค ๔)” เล่มนี้

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จัดทำขึ้นใหม่

ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๖๓

คำปรารภ

ของสำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๕

หนังสือ “โลกทิพย์ ภาค ๔” ภาคภาษาไทยเล่มนี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ได้แปลสู่ภาคภาษาไทย จัดพิมพ์ครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ และจัดพิมพ์ต่อมา อีก ๓ ครั้ง อาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ได้มอบลิขสิทธิ์การจัดการจัดพิมพ์ให้สำนักคั่นคว่ำ ทางวิญญูณ ตามข้อความที่ปรากฏในคำชี้แจงของผู้แปล หน้า -๕- ว่า “ข้าพเจ้า มอบลิขสิทธิ์ในการพิมพ์ภาค ๔ นี้ ให้แก่สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ เป็นผู้จัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป”

อาจารย์ศิริ พุทธศุภกร ได้ร่วมงานกับสำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ เป็น เวลา ๓๐ กว่าปี จนกระทั่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ละโลกมนุษย์ไปสู่โลก ทิพย์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ อาจารย์ศิริ พุทธศุภกรก็ยังคงร่วมงาน ด้านหนังสือกับสำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ จนจากโลกมนุษย์ตามอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ไปเมื่อ วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๔๔

หนังสือโลกทิพย์ ภาค ๔ นี้ สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ จัดพิมพ์ครั้งแรกเมื่อพ.ศ. ๒๕๑๕ และจัดพิมพ์ต่อมาอีก ๓ ครั้ง รวม ๔ ครั้ง การจัดพิมพ์ครั้งนี้ นับเป็นการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๕ ของสำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ เนื่องจากหนังสือได้เผยแพร่ไปจนหมด และเพื่อสนองความต้องการของผู้สนใจ

นายรังษี สุทนต์

บรรณาธิการ

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ

สิงหาคม ๒๕๔๙

คำชี้แจง

ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือเรื่อง **ชีวิตหลังจากตาย** หรืออีกนัยหนึ่งคือ โลกทิพย์ ภาค ๔ นี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภกร เป็นผู้แปลหนังสือ เล่มนี้ ซึ่งมีความหนาขนาดเดียวกับหนังสือโลกทิพย์ภาคหนึ่ง ผู้ที่เขียนคือ ท่านโยคีรามจักร ท่านเขียนเอาไว้ นานแล้วตั้งแต่ ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ และบัดนี้ท่านก็ได้จาก โลกมนุษย์ มามีชีวิตอยู่ในโลกของโอบปาติกะไม่น้อยกว่า ๖๐ ปี และในขณะที่ แปลหนังสือเล่มนี้ มีข้อความอยู่หลายตอนซึ่งอาจารย์ศิริแปลไม่ได้ แต่แล้วก็ได้ อาศัย คุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี ช่วยติดต่อถามท่านผู้เขียนให้ ฉะนั้นหนังสือเล่มนี้ จึงนับว่า มีลักษณะที่แปลกจากหนังสือโลกทิพย์ภาคหนึ่ง (Life in the world unseen) ซึ่งเขียนโดย นายแอนโทนี บอร์เจีย ตามคำบอกเล่าของ ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ผู้ซึ่งอยู่ในโลกทิพย์ โดยวิธีติดต่อทางสมาธิ

หนังสือเล่มนี้ เป็นผลงานที่น่าภูมิใจอย่างยิ่งอย่างหนึ่งของสำนัก คั่นคว่าทางวิญญาณ เพราะเป็นหนังสือที่ผู้เขียน

เขียนในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นการเขียนเหตุการณ์ข้างหน้าที่ตัวเองยังไม่ได้ประสบ แต่ครั้นแล้วเมื่อท่านไปมีประสบการณ์อยู่ในโลกทิพย์เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๖๐ ปี ท่านก็ยังได้มีโอกาสมาชี้แจงถึงผลงานของท่าน จึงนับว่าเรามีข้อพิสูจน์ถึงหนังสือเล่มนี้ได้เป็นอย่างดี ไม่ใช่หนังสือนวนิยาย หรือหนังสือที่เขียนขึ้นโดยอาศัยการคาดคะเน และถ้าหากเรื่องที่ท่านเขียนเอาไว้ในสมัยที่ยังไม่มีประสบการณ์นั้น จะพึงมีอะไรผิดพลาดหรือมีอะไรที่จะต้องเพิ่มเติม ข้าพเจ้าก็จะขอความกรุณาจากท่านให้ช่วยชี้แจงและจะเขียนลงในภาคผนวกในตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้อีก

พร รัตนสุวรรณ

๗ มีนาคม ๒๕๑๕

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๘๘๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

คำนำ

เรื่อง **ชีวิตหลังจากตาย** (โลกทิพย์ ภาค ๔) นี้แปลจากต้นฉบับเรื่อง The Life Beyond Death ของท่าน Yogi Ramacharaka หนังสือเรื่องนี้ได้บรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับสภาพความเป็นไปในโลกทิพย์ไว้อย่างน่าฟัง และมีเนื้อความสนุกสนานลุ่มลึกลงไปต่อจากโลกทิพย์ทั้ง ๓ ภาค ที่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้จัดพิมพ์ออกเผยแพร่ไปแล้ว นับว่าเป็นหนังสือที่สมควรอ่านต่อกันไปได้เป็นอย่างดี ข้าพเจ้าจึงได้จัดเข้าชุดเดียวกัน และตั้งชื่อให้ว่า **ชีวิตหลังจากตาย** (โลกทิพย์ ภาค ๔) และคิดว่าท่านผู้อ่านที่เคยสนใจและชอบเรื่องโลกทิพย์ทั้ง ๓ ภาคที่แล้วมานั้น คงจะได้รับความรู้ที่น่าสนใจและประทับใจจากเรื่องนี้เช่นเดียวกัน

ในหนังสือเล่มนี้ มีข้อความที่สนุกสนานลุ่มลึกอยู่หลายตอน ซึ่งเป็นข้อความที่ท่านผู้แต่งอ้างมาจากที่อื่นบ้าง หรือเป็นหลักการที่ลึกซึ้ง ยากที่จะเข้าใจได้สำหรับผู้แปล ในการนี้จึงจำต้องได้รับความช่วยเหลือจาก คุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี ผู้ได้เข้าสมาธิไปตามท่านเจ้าของเรื่อง ซึ่งบัดนี้อยู่ในสภาวะที่เป็นโอบปาติกะ ซึ่งท่านก็ได้ กรุณาชี้แจงให้บรรดาธิบายเพิ่มเติม จนเป็นที่เข้าใจกระจ่างชัดขึ้น

ดังนั้น ฉบับแปลนี้ จึงมีข้อความที่มีเนื้อความพิสดารเกินกว่าต้นฉบับ ภาษาอังกฤษอยู่หลายตอนด้วยกัน ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา

นอกจากนั้น มีอยู่หลายตอนในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งกล่าวไว้อย่างสั้นๆ และ รวบรัด ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะเป็นการยากสำหรับท่านผู้อ่านจะเข้าใจได้อย่าง แจ่มแจ้ง โดยเฉพาะท่านที่ไม่ได้เป็นอัจฉริยบุคคล ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้พยายาม อธิบายหรือเรียบเรียงเพิ่มเติม เพื่อให้เป็นที่เข้าใจชัดขึ้นโดยไม่ทำให้เสียใจ ความหรือไม่ให้เป็นการบิดเบือนใจความเดิม ข้าพเจ้าจะไม่ขออภัยต่อผู้ใดที่คิดว่า การกระทำเช่นนี้เป็นการดูถูกผู้อ่าน เพราะสำหรับท่านผู้นั้น ข้าพเจ้าขอให้อ่านจากต้นฉบับเดิมเอาเอง

ต้นฉบับภาษาอังกฤษของหนังสือเล่มนี้ได้รับความเอื้อเพื่อให้ยืมมาจาก **คุณอุทิศต์ ทินกร ณ อยุธยา** แห่งสภาความมั่นคงแห่งชาติ ผู้แปลเรื่อง “ลัทธิวิญญูณศาสตร์” ลงในหนังสือวิญญูณเป็นตอนๆ มาจนจบแล้ว คุณอุทิศต์ ยังมีหนังสือประเภทนี้อยู่อีกหลายเล่ม ซึ่งคุณอุทิศต์และข้าพเจ้าจะ ได้ช่วยกันแปลนำเสนอท่านผู้อ่านต่อไปตามลำดับ

เช่นเดียวกับโลกทิพย์ ภาค ๑,๒ และ ๓ ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ในการพิมพ์ภาค ๔ นี้ ให้แก่สำนักค้นคว้าทางวิญญูณ เป็นผู้จัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียว ตลอดไป

ศิริ พุทธศุภร์

๒๕ มกราคม ๒๕๑๕

ข้อความบางตอนที่น่าสนใจจากในเรื่อง

๑. พิสูจน์ด้วยการพัฒนา

ตราบใดที่บุคคลยังพิสูจน์ความจริงอย่างใดด้วยประสบการณ์ของตนเองยังไม่ได้ ตรานั้นความจริงอย่างนั้นๆ ก็จะเป็นความจริงอย่างแท้จริงสำหรับเขาไม่ได้ แต่ในขณะเดียวกัน ผู้ศึกษาก็ต้องทราบความจริงอีกข้อหนึ่งไว้ด้วยว่า ตราบใดที่เขาเองยังไม่ได้พัฒนาจิตใจให้ขึ้นมาถึงระดับของความจริงนั้นๆ เสียก่อนแล้ว เขาก็จะยังเข้าถึงความจริงนั้นๆ ไม่ได้เลยเหมือนกัน (หน้า ๕)

No truth is truth to one until he can prove it by his own experiments. But the student is taught that before many truths may be so proven, he must develop and unfold.

๒. พึ่งผู้อื่นด้วยการปฏิบัติตนเอง

ทุกคนต้องปรับปรุงตนเอง โดยอาศัยประสบการณ์ของตนเอง แต่ในเวลาเดียวกันคนอื่นก็อาจจะให้ความช่วยเหลือได้โดยการชี้ทางที่ถูกต้องให้ เมื่อเธอได้เดิน (คือศึกษาและปฏิบัติ) ไปตามทางนั้นเรื่อยไป เธอก็จะพบร่องรอยและเครื่องหมายที่คนก่อนๆ ได้ทำไว้ให้เป็นที่สังเกตแก่ผู้ที่ตามมาข้างหลัง ผู้ที่มีปัญญารักชาติ ย่อมถือเอาประโยชน์ได้จากเครื่องหมายบอกทางเหล่านี้เอง” (หน้า ๖)

Every man much learn by experience, but we may serve others as pointers of the way. At each stage of the journey it will be found that those who have progressed a little farther on the way have left signs and marks and guideposts for those who follow. The wise man will take advantage of these signs.

๓. ไม่มีความตาย-มีแต่ชีวิต

ชีวิตไม่ได้หยุดหรือสะดุดลงเลยแม้แต่ชั่วขณะเดียว ไม่ว่าในกรณีการนอนหลับของหนอนผีเสื้อหรือความตายของมนุษย์ เพราะชีวิตย่อมสืบต่อกันได้เรื่อยไป ในเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติเกิดขึ้น เพราะไม่มีความตาย-คือไม่มีอะไรเลยนอกจากชีวิต (หน้า ๑๗,๑๘)

In neither case does life cease for a single instant...life persists while Nature works her change...there is no death there is nothing but life.

๔. แม้ร่างกายก็ไม่ได้ตาย

แม้แต่ร่างกายเองเมื่อกล่าวกันอย่างเคร่งครัด (คือในแง่ปรมาตม์ของวิทยาศาสตร์) แล้วก็ไม่ชื่อว่าตาย ทั้งนี้เพราะว่าร่างกายเป็นเพียงการรวมตัวของเซลล์ต่างๆ กัน ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยตนเองโดดๆ เซลล์ต่างๆ ของร่างกายเป็นเพียงพาหนะ หรือสื่อในทางวัตถุที่เป็นอุปกรณ์หรือช่องทางเพื่อให้พลังงานทำงาน และชุบให้เซลล์มีชีวิตขึ้นมาได้ เมื่อวิญญาณ (Soul) ออกไปจากร่างกายแล้ว หน่วยต่างๆ ของร่างกาย ก็ไม่มีแรงศูนย์กลางที่จะผูกมัดให้ร่วมทำงานไปด้วยกัน ดังนั้นมันก็เริ่มผลัดกันกันออกโดยต่างส่วนต่างก็ทำงานกันอย่างเป็นอิสระ ไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพลังงานที่เป็นศูนย์กลาง (กล่าวโดยสรุปก็คือ เมื่อหมดแรงดึงดูด ก็เกิดแรงผลัดกัน) (หน้า ๑๙)

Even the body does not die, in the strict sense of the word, The body is not an entity, for it is

merely an aggregation of cell and these cells are merely material vehicles for a certain form of energy which animates and vitalizes them. When the soul passes from the body, the units composing the body manifest repulsion for each other in places of the former attraction which held them together.

๕. ความตายคือการเบิกทางไปสู่การเกิด

ความตายเป็นสภาวะอย่างหนึ่งของชีวิต การตายของกายเนื้อร่างหนึ่ง คือการเบิกทางไปสู่การก่อสร้างกายอีกร่างหนึ่งนั่นเอง (หน้า ๒๐)

Death is but an aspect of life and the destruction of one material form is but a prelude to the building up of another.

๖. คนกับสิ่งแวดล้อม

สถานการณ์แวดล้อมในทางวัตถุ มักเป็นเครื่องขัดขวางไม่ให้คุณคนมีโอกาสพัฒนาความเจริญในทางจิตใจได้อย่างเต็มที่อยู่เสมอ (หน้า ๘๑)

Material environment and circumstances tend to retard and prevent the expansion of the best in us many cases.

๗. คนกับสิ่งแวดล้อม

โลกมนุษย์เรานี้ สิ่งแวดล้อมเป็นเครื่องสร้างคน (คือเราจะมีนิสัยใจคอเป็นอย่างไร ก็ต้องสุดแล้วแต่สิ่งแวดล้อมเป็นส่วนสำคัญ) แต่ในโลกทิพย์ สิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไรก็ต้อง สุดแล้วแต่สภาวะทางจิตใจของวิญญาณส่วนใหญ่ ที่อยู่ในภพนั้นๆ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือในโลกทิพย์ คน (หรือวิญญาณ) เป็นผู้สร้างสิ่งแวดล้อมขึ้นมาเอง (หน้า ๑๐๗)

In earth-life, environment largely makes the man...on the Astral Plane, man makes his own environment.

๘. ความฝันคือความจริงในระดับหนึ่ง

“ความฝันทั้งหลายย่อมเป็นความจริงในระหว่างที่เรายังไม่ตื่นจากฝัน”
(หน้า ๑๐๗)

Dreams are true while they last.

๙. เสียงแห่งมโนธรรมในโลกทิพย์

ในโลกทิพย์นั้นความรู้สึกผิดชอบของบุคคลจะแสดงตัวออกมาอย่างเปิดเผยเต็มที่ เสียงแห่งมโนธรรมของตนเอง ซึ่งในบางกรณีได้ถูกอำนาจฝ่ายต่ำกดทับและครอบงำไว้เสียเกือบตลอดเวลา เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์นั้น บัดนี้เมื่อมาอยู่ในโลกทิพย์ (อันเป็นภูมิแห่งการแสดงออกอย่างเต็มที่ ของอำนาจความคิด) จะไม่มีอะไรมากดทับมันได้ และมันจะครองอำนาจเหนือวิญญาณอย่างสมบูรณ์ (หน้า ๑๓๕)

On the astral plane the conscience of the soul asserts itself very forcibly and the still perhaps smouldering during earth-life quiet voice that was now speaks in trumpet like tones and the soul hears and obeys.

๑๐. สวรรค์และนรก

ก็เป็นความจริงในระดับหนึ่ง

อันที่จริงสวรรค์และนรกนั้น ก็เกิดจากวิญญาณเอง คือเป็นสภาวะที่วิญญาณสร้างสวรรค์ขึ้นให้ฉายงาออกมาข้างนอก ซึ่งเมื่อว่าโดยปรมาณแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็หาไม่มีความจริงที่เป็นแก่นสารไม่แต่แม้ว่าสิ่งเหล่านั้น ในแง่ปรมาณจะไม่มีความจริงที่เป็นแก่นสาร

ก็อย่าลืมนึกถึงความจริงที่สำคัญเท่าๆ กันอีกข้อหนึ่งว่า ในแง่สมมติสัจจะ สำหรับวิญญาณที่ยังไม่รู้ความจริงทางปรมาตม์ สิ่งเหล่านั้นจะต้องเป็นความจริงอย่างแท้จริงที่ปฏิเสธไม่ได้เลย (ทั้งนี้ด้วยอำนาจแห่งอุปาทานแห่งวิญญาณเหล่านั้นเอง) ความจริงของชีวิตที่หยาบในโลกมนุษย์นี้มีเพียงใด ความจริงในโลกทิพย์ ก็ต้องถือว่าเป็นความจริงเพียงนั้น (เช่นเดียวกับความฝันซึ่งจะเป็นความฝันไม่ได้ ตราบใดที่ความฝันนั้นยังไม่สิ้นสุด) (หน้า ๑๕๐)

The heaven and hell of each soul is the result of its Karms and is purely a mental creation of its own being But the phenomena is none the less real to the soul, for this reason, There is nothing in its earth-life which ever seemed more real to it.

๑๑. ความทุกข์คือบทเรียนและบันได

สำหรับวิญญาณที่ได้พัฒนาขึ้นไปสูงพอแล้ว ย่อมจะสามารถหันมอง กลับลงมาข้างล่าง และแล้วก็จะเห็นได้ว่าคำกล่าวเช่นนี้มีความจริงเพียงไร จึงมี คำกล่าวเป็นทำนองอุปมาอีกข้อหนึ่งว่า ความทุกข์ยาก ความโง่เขลา และ ประสบการณ์ต่างๆ ในขั้นต้นเหล่านี้เป็นเสมือน “ความเจ็บปวดในการคลอด ของวิญญาณ” นั่นเอง นี่หมายถึงการที่อัจฉริยภาพหรือความสามารถ (หรือ ความรู้)

ที่ซ่อนอยู่ภายในของวิญญาณ จะมีโอกาสได้คลอออกมาสู่ความจริง คือความสำเร็จผลสมดังประสงค์ที่จำนงหมายไว้ (หน้า ๑๕๖)

....to the soul which has advanced on the path of Attainment sufficiently high that it may look back and down upon the planes of life beneath it, it is seen that these strivings of genius to express itself are but The “Labor pains of the soul”, which must precede the future birth of the fruit of genius.

๑๒. คนใจบอด

ชีวิตความเป็นอยู่ในภุมิ “เทวะจัน” แม้ว่าจะยังเป็นสภาพของความฝัน (เพราะยังไม่ใช้ภุมิสูงสุด คือโลกุตตระของความเชื่อทางฝ่ายนี้) ก็ตาม แต่ก็เป็นภุมิแห่งการเก็บเกี่ยวผลของวิญญาณที่ได้ประกอบกรรมดี หรือว่าได้บำเพ็ญบารมีไว้ในโลกมนุษย์ ซึ่งในบางครั้งการหว่านพืชแห่งความดีไว้ในโลกมนุษย์นั้นบุคคลไม่สามารถจะหวังให้พืชนั้นผลิตผลในโลกมนุษย์ได้เสมอไป เพราะโลกมนุษย์ในบางกาลสมัยและบางแห่ง ก็เต็มไปด้วยคนอกตัญญูเป็นคนใจบอด ไม่มีดวงตาคือปัญญาเห็นคุณค่าของความดีได้ ความดีดังกล่าวจึงเปรียบเสมือนพืชที่หว่านลงในนาหรือดินที่เลว แสนเลว แม้พืชนั้นเป็นพันธุ์ที่ดี แสนดีเพียงไร ก็ยากที่จะผลิตดอก

ออกผลประกาศความเป็นพันธุ์ดีของตนออกมาให้โลกรู้โดยทั่วกันได้ในเมื่อระดับจิตใจหรือปัญญาของบุคคลข้างเคียงแตกต่างกันอย่างมากมาย (หน้า ๑๗๐)

For that dream-life is but the fruition, the harvest time, of those psychic germs dropped from the tree of physical existence in our moments of dream and hope-fancy glimpses of bliss and happiness, stifled in an ungrateful social soil. blooming in the rosy dawn of Devachan, and ripening under its ever-fructifying sky.

๑๓. เรื่องที่น่าสลดใจเกี่ยวกับคนใจบอด

ลองสังเกตดูตนเอง เมื่อเราอ่านนวนิยาย ดุภาพยนตร์ หรือละคร หรืออ่านบทกวี ที่มีแนวโน้มมุ่งให้เราารู้สึกว่า ความปรารถนาที่ถูกกดทับของเรา ได้เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว เราก็จะมีความสุขาบซึ่งใจขึ้นมาได้พักหนึ่ง เหมือนกัน ทั้งๆ ที่เรารู้ยู่ว่ามันเป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏขึ้นแต่เพียงในบทกวี บทละคร หรือนิยายเท่านั้นเอง แต่ทว่าในขณะที่เรารู้สึกปลื้มปิติไปตามข้อความ หรือโครงเรื่องเหล่านั้น ใจของเราก็จะเป็นเสมือนถูกยกให้ลอยออกไปนอกตัว เกิดความเบาและสบายอย่างบอกไม่ถูก มันเหมือนกับว่า

เราได้ไปอยู่ ณ อีภภูมิหนึ่งซึ่งไม่ใช่ในโลกมนุษย์นี้แล้วฉะนั้น ก็เพียงแต่เราได้ชิมรสของของเทียมอันเกิดจากความคิดฝันของผู้อื่น ที่ตรงกับของเรา ยังเป็นความสุขถึงขนาดนี้ และเมื่อเราได้มีโอกาสได้มีประสบการณ์เช่นนี้จริงๆ ในชีวิตของเราจนตลอดอายุขัยของเราแล้ว ลองคิดดูทีหลังว่ามันจะเป็นความสุขเป็นความปิติ เป็นความปราโมทย์สักเพียงไร..เป็นเรื่องที่น่าเศร้าอย่างหนึ่งของโลกมนุษย์ที่เกิดความวิตกวิตถารไม่ยอมเชื่อ โดยอ้างเหตุผลว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีเกินไปจนถึงอย่างไร ก็เป็นความจริงไปไม่ได้” (หน้า ๑๘๒-๑๘๕)

In fiction, in poetry, in song, in the drama, we find that the picture of the realization of this ideal touches springs of emotion and sympathy which lift us up to higher planes of thought and life. What then must be the joy, the bliss, the happiness, the satisfaction, of a life on a plane of being in which this expression is the only natural one, and where the ideal becomes the real in actual expression ? ... and it is one of the tragedies of earth-life that these ideals always seem "too good to be true.

๑๔. การเข้าถึงใจของกันและกัน

คำกล่าวที่ว่า เราได้เข้าถึงโลกหรือภูมิทิพย์แห่งเดียวกันกับผู้ที่เรา
คุ้นเคย หรือผู้ที่บำเพ็ญบารมีไปในทางของเดียวกันนั้น ก็จะหมายความว่า เราได้
เข้าถึงสภาวะแห่งจิตใจของผู้ที่มีความโน้มน้อมและอภิปิทยาคอยใจคอยอย่าง
เดียวกันนั่นเอง ซึ่งก็หมายความว่า เราได้ “เข้าใจ” คือ “เข้าถึงใจ” ของกันและ
กันอย่างสนิทสนม ซึ่งจะเป็นความสนิทสนมยิ่งกว่าความใกล้ชิดกันโดยสถานที่
หรืออวกาศในโลกมนุษย์มากมายนัก เพราะความ “เข้าถึงใจ” ย่อมมีอิทธิพลส่ง
ให้กันและกันได้ดีเป็นพิเศษ และเป็นความเข้าใจใกล้ชิดกันอย่างแท้จริง สำหรับ
โลกมนุษย์เราอาจอุปมาให้เห็นคร่าวๆ พอเป็นแนวทางกว้างๆ บ้าง ก็เช่นใน
เวลาที่ชายหนุ่มหญิงสาวเกิดความรักกันและกันอย่างซาบซึ้งถึงใจ ซึ่งในระยะนี้
หรือในขณะเช่นนี้เขาทั้งสองจะรู้สึกได้ว่า ดวงใจของเขาทั้งสองดวงได้ประสาน
กลายเป็นดวงเดียวกันจริงๆ ในขณะนั้นจิตของเขาได้ถูกอิทธิพลของความรัก
ครอบงำ ทำให้สามารถเพิกถอนเครื่องกีดขวาง คือกายเนื้อและลี้มกายเนื้อไป
ได้ชั่วคราว กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือในขณะแห่งความสุขอันเิบอาบไปด้วย
ความรัก มีความรักเป็นเครื่องโสรจสรงหัวใจให้ชุ่มชื่นนั้น เขาได้ปล่อยวางความ
ยึดถือในกายหยาบไปแล้วได้จริงๆ แม้จะเป็นชั่วขณะหนึ่งก็ตาม และในขณะ
ดังกล่าวนี้เอง ดวงใจทั้งสองของเขาได้ “เข้าถึง” คือ “เข้าอยู่

ในสภาวะอันเดียวกัน” ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นในขณะที่เปี่ยมไปด้วยความสุขเช่นนี้ ความเป็น “สอง” ของใจจะไม่มีเหลือแต่ “ความเป็นหนึ่ง” ของดวงใจทั้งสองซึ่งจะสนิท เป็นดวงเดียวกัน นี่คือข้ออุปมาขอให้ท่านผู้อ่านสามารถมโนภาพได้บ้างrangๆ ว่า สภาวะของใจที่ “เข้าใจ” กันรือ “เข้าถึง” กันนั้น โดยแท้จริงในภุมิทิพย์แล้วควรจะมีลักษณะอย่างไร (หน้า ๑๘๗)

To dwell in the “same place” as the loved on the Astral Plane, means simply to dwell in the state or condition of being, and thus be brought into a closer relationship. a greater degree of nearness than nearness in space can furnish.... There is a greater “in touchness” by reason of this harmony of Astral condition than the earth-dwell can imagine. It can be pictured only faintly by reference to the state of soulful “oneness” experienced at times by lovers, when it seems as if the limitations of the flesh have been transcended and the two souls have blended into one. This is far more than the nearness of space or place...and yet this but faintly indicase the ideal condition of the Astral Life.earean kalon

๑๕. อันตรายของการ ศึกษาค้นคว้าเรื่องวิญญาณ

ในโลกทิพย์มีหลุมบ่อ และหลุมทรายคูดยุ่ไม่น้อยเช่นเดียวกับโลกมนุษย์เหมือนกัน ถ้าท่านเดินทางโดยไม่ระมัดระวังตัวอย่างเพียงพอแล้ว ท่านจะต้องเสียใจไปนาน ในเมื่อพลัดตกลงไปในเครื่องดักเครื่องล่อเหล่านั้น จงอย่าประมาทเป็นอันขาดในการศึกษาค้นคว้าเรื่องวิญญาณ ระวังอิทธิพลของกระแสวิญญาณชั้นต่ำในโลกทิพย์ให้จงดี จงระลึกถึงคุณธรรมอันจะทำให้จิตของท่านประณีตขึ้น (และจงติดต่อกับวิญญาณที่มีศีลธรรมเท่านั้น)

ขอให้ท่านทั้งหลายจงรักษาตนให้ปลอดภัยและฉลาดแคล้วจากหล่มโคลน และดงหนาบ้าชฎอันเต็มไปด้วยเชื้อโรคร้ายแรงนานาประการ ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องวิญญาณนี้ มีสิ่งที่จะทำให้ท่านหลงผิดและอันตรายร้ายแรงต่าง ๆ อยู่ไม่น้อย (หน้า ๒๓๒)

There are swamps and quagmires of the Astal World into which the unwary feet are to sink. Therefore we say, "BEWARE OF THE LOWER ASTRAL VIBRATIONS." Keep the mind centred on the higher truths and resist the temptation to dabble in the phenomena of the lower states....Live on the

Spiritual heights...beware of the miasmatic swamps and malarial quagmires on the lowland of psychism.

๑๖. ความเบื่อเทียม

บุคคลส่วนมากไม่ได้มีความเบื่อต่อโลก และชีวิตอย่างแท้จริงเลย แท้จริงนั้น เขาเบื่อชีวิตและโลกแบบนั้น และต้องการชีวิตโลกแบบอื่นๆ มากกว่า (อย่างน้อยก็ชั่วคราว) ความเบื่อของเขาเกิดจากอารมณ์ (ชั่วแล่น) (คือไม่ได้จาก ปัญญาอันแท้จริงที่เรียกว่าวิปัสสนาปัญญา) และวิญญาณที่เสวยสุขในโลกทิพย์ก็เป็นเช่นเดียวกันนี้ พอได้มีโอกาสเปลี่ยนสถานที่และสิ่งแวดล้อม (หรือให้มีโอกาสได้สนองความปรารถนาที่ซ่อนอยู่) วิญญาณก็จะกระโดดเข้าแสดงละครแห่งชีวิตต่อไปด้วยความยินดี (ทั้งๆ ที่ตนเองเคยคิดว่าเบื่อชีวิตแล้วนั้นแล) (หน้า ๒๖๐)

The majority of persons are not really tired of life, or disgusted with things of life. They are merely experiencing the race impulse toward something else, some other place...a change of scene and occupation would work a speedy cure for them. They are not world weary...they are merely mentally and emotionally tired. And thus it is with the tired soul. Change its

place of abode to the Astral, and give it the Elixir of Life...and it is ready for another part to play in the Drama of Life.

๑๗. คนเราเลือกที่เกิดได้หรือไม่ ?

อีกข้อหนึ่งที่ยังมีผู้เข้าใจผิดเป็นส่วนมาก ก็คือวิญญาณจะต้องเลือกหรือได้สิ่งแวดล้อมในการเกิดใหม่ โดยตนเองไม่สามารถรู้สึกตัวล่วงหน้าได้เลย เรื่องเช่นนี้พอจะมีความจริงอยู่บ้างในเมื่อพูดถึงวิญญาณชั้นต่ำ เพราะในระดับนี้ การที่จะกลับมาเกิดใหม่ในสิ่งแวดล้อมอย่างใด รู้สึกว่าส่วนใหญ่จะเป็นไป โดยการบงการขอ สัญชาติญาณ (แบบสัตว์เดรัจฉานทั่วๆ ไป) และก็เป็นไปโดยไม่รู้รู้สึกตัวหรือไม่รู้ตัวล่วงหน้าเลย เรียกได้ว่าไม่มีโอกาสเลือกที่เกิดได้เลยโดยแท้จริง แต่สำหรับวิญญาณที่มีความรู้และปัญญาในเรื่องทางวิญญาณ (คือวิปัสสนาปัญญา) พอสมควร จะสามารถรู้สึกตัวได้บ้าง อย่างน้อยก็เป็นกลางๆ คล้ายกับในความฝันซึ่งจะเกิดขึ้นในระหว่างการหลับระยะที่สอง คือก่อนจะกลับมาเกิดในโลกมนุษย์ในระหว่างสภาวะของจิตที่คล้ายๆ กับฝันนี้ วิญญาณจะสามารถเห็นเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อไปกับตนได้วางๆ และก็สามารถจะตัดสินใจหรือคัดเลือกที่เกิดได้บ้างตามสมควร (มากหรือน้อยสุดแล้วแต่แรงกรรม) ถ้าวิญญาณมีลักษณะเข้มแข็งและมีปัญญา (ในทางวิปัสสนา)

คุ้มครองตัวด้วย การเลือกที่เกิดก็จะสามารถกระทำได้รุนแรงกว่านั้น คือวิญญาณที่มีกำลังจิตขนาดนี้อาจจะสร้างสถานการณ์สำหรับให้ตนมาเกิดใหม่ได้ตามความปรารถนาด้วยก็ได้แต่ทั้งนี้จะกระทำได้น้อยเพียงใด ก็ต้องสุดแล้วแต่แรงกรรมของแต่ละคนด้วยเหมือนกัน (ดังนั้น คำกล่าวที่ว่า คนเราเลือกที่เกิดไม่ได้ จึงมีความจริงสำหรับวิญญาณชั้นต่ำมากกว่าวิญญาณชั้นสูงที่ได้บำเพ็ญบารมีมาบ้างแล้ว) (หน้า ๒๖๑)

Another point upon which there is much misunderstanding is the matter of the unconsciousness of the soul in the matter of choice of the environment of the new birth. It is true that in souls of low development, the process is almost wholly instinctive, and there is practically no conscious realisation or choice in the matter. But when the soul begins to develop and unfold in spiritual knowledge, it begins to have spiritual insight and consciousness and in many cases its sees dimly as in a dream (during the second soul-slumber) the conditions toward which it is beings drawn and often exercises a decided choice. In the case of a strong personality, provided

the spiritual development is there, there is often more than a dreamlike choice, for such a soul does much to “make circumstances” for itself in its new birth, always within the limitations of its Karma, of course.tics

๑๘. ดอกไม้บานหลังพายุกล้าเท่านั้น แต่ไม่ก่อนนั้นเลย

แนละหัวใจของเขา (ผู้ปฏิบัติธรรม) จะต้องมีโลหิตออกไหลซึม และชีวิตของเขาก็จะคล้ายกับแตกทำลายเป็นผุยผง แต่เรื่องเช่นนี้เป็นความธรรมดาที่เขาจะต้องทนและผ่านไปให้ได้บางครั้งมันอาจจะเกิดขึ้นในระยะแรกๆ ของการปฏิบัติเพื่อเข้าสู่มรรคอันจะนำไปสู่ชีวิตใหม่ แต่ในบางกรณี มันก็อาจจะเกิดขึ้นในระยะสุดท้าย แต่นั่นแหละ ขอท่านผู้แสวงหาความจริงทั้งหลายพึงระลึกไว้เสมอว่า มันจะต้องเกิดขึ้นจนได้ และขอให้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ให้ดี.. “ถ้าท่านต้องการผล ขอให้คิดว่ามันเหมือนดอกไม้ ซึ่งบานเบ่งอย่างงดงามในความสงบ ซึ่งจะเกิดขึ้นภายหลังพายุกล้าเท่านั้น แต่ไม่ใช่ก่อนพายุอันรุนแรงนั้นเลย ท่ามกลางการต่อสู้และขับเคี่ยวอย่างทรหด ต้นไม้ (ที่จะผลิติดอกไม้คือผลงานอันน่าชื่นใจนี้) จะเจริญงอกงามออกราก และแตกหน่องามขึ้นมาเหนือพื้นดิน มันจะขยายกิ่งก้าน ผลิใบน้อยใหญ่

และออกดอกตูมมาให้เราเห็น แต่มันจะยังไม่บานก่อน จนกว่าธรรมชาติทั้งปวง ได้ยอมแพ้ (คือพายุอันรุนแรงได้สงบลง) และความรุนแรงเดือดร้อนต่างๆ ได้กลายเป็นเครื่องมือสร้างสรรค์ความเจริญ (ไม่ใช่เครื่องมือสำหรับทำลายตั้งแต่ก่อน) (หน้า ๒๗๕)

"...the heart will bleed and the whole life of the man seem to be utterly dissolved. This ordeal must be endured : it may come at the first step of the perilous ladder which leads to the path of life : it may not come until the last. But o disciple, remember that it has to be endured, and fasten the energies of your soul to the take...Look for the flower to blower to bloom in the silence that follws the storm; not till then. it shall grow, it will shoot up, it will make branches and leaves and form buds, while the storm continues, while the battle lasts. But not till the whole personality of man is dissolved and melted...not until the whole nature has yieded and become subject unto its higher self, can the bloom open,"

สารบัญ

	หน้า
บทที่ ๑ โลกหน้า	๑
บทที่ ๒ ไม่มีความตาย	๙
บทที่ ๓ ภูมิแห่งชีวิตในระดับต่าง ๆ	๑๙
บทที่ ๔ โลกทิพย์	๒๙
บทที่ ๕ ประมุขมรณา หลังจากตาย	๓๘
บทที่ ๖ การหลับของวิญญาณ	๔๘
บทที่ ๗ การตื่นของวิญญาณ	๕๘
บทที่ ๘ ภูมิศาสตร์ของโลกทิพย์	๖๘
บทที่ ๙ วิญญาณชั้นต่ำ	๗๘
บทที่ ๑๐ ประสบการณ์ทางศาสนาในโลกทิพย์	๘๙
บทที่ ๑๑ นรกสวรรค์ในโลกทิพย์	๑๐๑
บทที่ ๑๒ การมีโอกาสทำงานตามที่ใจรักในโลกทิพย์	๑๑๕
บทที่ ๑๓ การใช้เวลาล่วงไปในโลกทิพย์	๑๒๕

บทที่ ๑๔	ความเป็นสหายนันในโลกทิพย์	๑๓๖
บทที่ ๑๕	การติดต่อกับวิญญาณ	๑๔๖
บทที่ ๑๖	วิญญาณที่ห้วงหลัง	๑๕๕
บทที่ ๑๗	เปลือกทิพย์	๑๖๘
บทที่ ๑๘	การนอนหลับครั้งที่สองของวิญญาณ	๑๗๙
บทที่ ๑๙	การเกิดใหม่	๑๘๘
บทที่ ๒๐	ผู้ไม่กลับมา	๑๙๙

บทที่๑

โลกหน้า

“โลกหน้ามีไหม ? หรือถ้ามีจะเป็นอย่างไร ?” ปัญหาเช่นนี้มักจะมีผู้ถามบรรดาครูอาจารย์ (ทางศาสนา) ของตะวันออกบ่อยครั้งที่สุด ซึ่งท่านผู้ถูกถามก็มักจะอดประหลาดใจไม่ได้ว่า ไม่น่าจะมีข้อสงสัยตื้นๆ เช่นนี้ เพราะสำหรับท่านผู้เข้าใจถึงความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว การถามปัญหาเช่นนี้ก็คล้ายๆ กับการถามว่า “อีกฟากถนนนี้มีอะไรบ้างหรือเปล่า ?” ฉะนั้น ผู้ต้องการอยากทราบก็น่าจะข้ามไปคูได้โดยไม่น่าจะถามให้เสียเวลา

วิธีการสอนศาสนาของครูอาจารย์ทางตะวันตกเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้ครูอาจารย์ (ทางศาสนา) ของตะวันออกอดประหลาดใจไม่ได้ ในเมื่อเห็นว่าการเหล่านั้นใช้วิธีบังคับให้เชื่อเสียเป็นส่วนมาก อาจกล่าวได้ว่า ครูอาจารย์ทางศาสนาของตะวันตก เป็นเสมือนหนึ่งคนตาบอดจูงคนตาบอด ฉะนั้น เพราะ

ไม่มีทางที่จะพิสูจน์คำสอนของตนได้เลย นอกจากว่าเมื่อได้รับการสั่งสอนมาอย่างไรก็สั่งสอนกันต่อไปอย่างนั้นเอง แต่ในทางตะวันออกครูอาจารย์ทางศาสนาส่วนมากมีความเจริญในทางจิตใจอยู่ในขั้นสูงจนถึงขีดที่ท่านสามารถรู้ได้ด้วยตนเองว่า สภาวะของชีวิตหลังจากตายนั้นเป็นอย่างไร ท่านเหล่านี้รู้ด้วยใจตนเองอย่างประจักษ์แจ้งว่า ชีวิตและโลกหลังจากสภาพที่เราเรียกว่า ความตายนั้น เป็นสิ่งที่มีเป็นอยู่อย่างแท้จริงเช่นเดียวกันกับชีวิตในโลกนี้ เหมือนกันท่านได้เห็นและทราบความเป็นไปของสภาวะแห่งชีวิตหลังจากตาย เหมือนกับนักเดินเรือชาวตะวันตกที่เก่งๆ ย่อมรู้จักภูมิศาสตร์ของมหาสมุทรได้เป็นอย่างดีฉะนั้น ท่านรู้ว่าความสามารถที่จะทราบถึง “ภูมิศาสตร์” ของโลกหน้านี้มีอยู่ในตัวคนทุกคน ขอแต่เพียงว่าให้เขาสนใจอุทิศเวลาและเรี่ยวแรง เพื่อจะพัฒนาความสามารถแห่งวิญญาณของเขาให้ตื่นขึ้นมาเท่านั้น

แต่การที่จะอธิบายถึงความจริงเกี่ยวกับโลกหน้า หรือชีวิตหลังจากความตายให้คนชาวตะวันตกเข้าใจนั้นก็ไม่ใช่ของง่ายทีเดียวและบ่อยครั้งก็นำท้อใจเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้เพราะชาวตะวันตกมีลักษณะทางจิตใจ หรือมีความนึกคิดไปคนละอย่าง จึงยากที่จะคิดคล้อยตามหลักเกณฑ์และคำอธิบายของชาวตะวันออกได้ ชาวตะวันตกต้องการจะหาข้อพิสูจน์แบบวิทยาศาสตร์ตะวันตกให้ได้ก่อนที่จะยอมรับเชื่อหลักเกณฑ์อันเป็นมูลฐานใดๆ เสียก่อน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นการอันหมดหนทางที่จะแนะนำสั่งสอนกันได้ เพราะว่า

ในเรื่องอันเป็นภายในคือเกี่ยวกับจิตใจเช่นนี้ ความจริงบางอย่างบุคคลต้องประสพเองจึงจะรู้และเข้าถึงได้ และนั่นคือวิธีพิสูจน์อย่างดีที่สุด ส่วนการที่จะหาเหตุผลด้วยการโต้เถียงนั้น ย่อมเป็นวิธีการที่ไม่สามารถที่จะทำให้เกิดความซาบซึ้งได้เท่ากับประสบการณ์ด้วยตนเองอย่างแน่นอน

อันที่จริง ก็น่าเห็นใจชาวตะวันตกอยู่เหมือนกัน เพราะว่าเขาเหล่านั้นได้เคยประสพคำสอนที่มีอยู่ในภาคตะวันตกเป็นจำนวนมากมายหลายพันประการ ซึ่งเป็นการเดาหรือเก็งความจริงเท่านั้น เขาจึงพากันที่กักเอาว่าคำสอนเหล่านั้นและคำสอนอื่นๆ ที่เกี่ยวกับโลกหน้าทั้งหมด ก็คงเป็นเรื่องที่ต้องบังคับให้รับเชื่อไว้หรือไมก็ต้องเป็นเรื่องที่เกิดจากการเดาเอาของบรรดาครูอาจารย์ทั้งหลายนั่นเอง และเมื่อเป็นเช่นนี้ จะเป็นคำสอนของตะวันตกหรือตะวันออกก็คงมีค่าเท่ากัน เพราะว่าลงเป็นเรื่องเดาเอาแล้ว ก็ไม่เห็นควรที่จะมีความน่าเชื่อถือต่างกันอย่างไร

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้

ด้วยเหตุดังกล่าวมา ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอทำความเข้าใจกับท่านผู้อ่านเสียก่อนดังต่อไปนี้ คือ :-

๑. หนังสือเล่มนี้จะไม่สามารถหาข้อพิสูจน์ (ด้วยวัตถุหรือแบบวิทยาศาสตร์) มาแสดงให้ท่านดูได้เลย (คือไม่สามารถจะนำเอาโลกหน้ามาตั้งโชว์ให้เห็นกันทั่วๆ ไปได้) เพราะเรื่องเช่นนี้

จะเป็นเหมือนกับว่า คนตาบอดมาแต่กำเนิดต้องการจะให้เราอธิบายหรือพิสูจน์ว่า สีแดงและสีอื่นๆ นั้นมีลักษณะเป็นอย่างไรหรือไม่ก็คนหูหนวกต้องการให้เราอธิบายและพิสูจน์ให้เขาได้ยินจริงๆ ว่าเสียงดนตรีเป็นอย่างไรฉะนั้น ในกรณีเช่นนี้ลองนึกดูก็ได้ว่าเราจะหาวิธีพิสูจน์ให้เขาเห็นจริงได้อย่างไร

๒. ดังนั้น ประโยชน์ของหนังสือเล่มนี้ก็ย่อมจะเป็นไปในทำนองที่ว่า เรากำลังฟังคนที่เคยไปท่องเที่ยวในดินแดนอันไกล แล้วกลับมาเล่าให้เราฟังในเรื่องเช่นนี้ท่านนักศึกษาทั้งหลาย โปรดทำความเข้าใจให้ถูกต้องว่า ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่า ครูอาจารย์ทางตะวันออกเหล่านี้ ต้องการให้ศิษย์ของตนเชื่อตามไปอย่างงมงาย เหมือนคนตาบอด เกี่ยวกับทุกอย่างทุกประการที่ครูอาจารย์ได้บอกให้เขาทราบ ตรงกันข้ามเราถือเอาให้ผู้ศึกษารับเชื่อเอาไว้เฉพาะสิ่งที่เขาได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นความจริงด้วยตนเองเพราะมีหลักอยู่ว่า ตราบใดที่บุคคลยังพิสูจน์ความจริงอย่างใดด้วยประสบการณ์ของตนเองยังไม่ได้แล้ว ตราบนั้นความจริงอย่างนั้นๆ ก็จะเป็นความจริงอย่างแท้จริงสำหรับเขาไม่ได้ แต่ในขณะที่เดียวกัน ผู้ศึกษาก็ต้องทราบความจริงอีกข้อหนึ่งไว้ด้วยว่า ตราบใดที่เขาเองยังไม่ได้พัฒนาจิตใจให้ขึ้นมาถึงระดับของความจริงนั้นๆ เสียก่อนแล้ว เขาก็จะยังเข้าถึงความจริงนั้นๆ ไม่ได้เลยเหมือนกัน ดังนั้นหนทางสายกลางสำหรับกรณีเช่นนี้ก็คือ ผู้ศึกษาควรรับฟังคำสั่งสอนของครูอาจารย์ไว้ในฐานะที่เป็นผู้ที่เคยเดินทาง

ไปได้ไกลกว่าตน และถือว่าเป็นผู้ชี้ทางให้ ครูอาจารย์เหล่านั้นย่อมกล่าวเป็น
ทำนองว่า :-

“เธอจงเดินไปตามทางนี้ ในขณะที่เธอเดินไปเธอจะพบสิ่งต่างๆ ซึ่งฉัน
ได้บอกให้เธอทราบไว้แล้ว จงศึกษาเปรียบเทียบและใคร่ครวญดู และเธอจะรู้
ได้เอง เมื่อเธอก้าวหน้าไปถึงตอนใดเธอก็จะรู้และเข้าใจความจริงในตอนนั้น
ด้วยตนเอง เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ที่ได้เดินทางไปถึงระยะนี้ก่อนเธอเหมือนกัน
แต่ถ้าเธอยังไม่ไปถึงจุดนั้น ก็ลองคิดว่าเธอจะรับเชื่อไว้ก่อนดี หรือว่าจะไม่
ยอมเชื่อเลยดี มีความจริงอยู่ว่า ถ้ายังไม่ได้รู้เห็นจริง เธอจะไม่ยอมเชื่อเลยก็ได้
แต่ถ้าเธอรู้จักรักษาตัวรอด เธอก็จะสามารถหาประโยชน์ได้จากคำแนะนำและ
ประสบการณ์ของผู้ที่เคยไปถึงจุดนั้นๆ มาแล้วก่อนเธอ ทุกคนต้องพึ่งตนเอง
จากประสบการณ์ของตนเองแต่ในเวลาเดียวกัน คนอื่นก็อาจจะให้ความ
ช่วยเหลือได้โดยการชี้ทางที่ถูกต้องให้ เมื่อเธอได้เดิน (คือศึกษาและปฏิบัติ)
ไปตามทางนั้นเรื่อยไป เธอก็จะพบร่องรอยและเครื่องหมายที่คนก่อนๆ ได้ทำไว้
ให้เป็นที่สังเกตแก่ผู้ที่ตามมาข้างหลัง ผู้ที่มีปัญญา รักษาตัวยอมถือเอา
ประโยชน์ได้จากเครื่องหมายบอกทางเหล่านี้เอง”

และนี่คือความหมายที่ว่า เราไม่ต้องการให้เธอเชื่ออย่างมกมาย แต่ให้มี
เพียงความไว้วางใจบ้างจนกว่าจะถึงเวลาที่เธอสามารถจะเข้าถึงความจริงชั้นสูงขึ้นไป
ได้ด้วยตนเอง

๓. เมื่อได้ทราบมาแล้วว่า การพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์โดยถือเอาหลักการเรื่องรูปธรรมเป็นเกณฑ์ ไม่สามารถจะกระทำได้ในเรื่องอันเกี่ยวกับจิตใจ ซึ่งเป็นภายในเช่นนี้แล้ว บางท่านอาจจะรู้สึกว่าจะหมดหนทางที่จะทำความเข้าใจกันได้เลยกระมัง เรื่องนี้ขอชี้แจงรายละเอียดเป็นการเพิ่มเติมบ้างดังต่อไปนี้

เรื่องทางจิตใจก็ต้องมีการพิสูจน์กันทางจิตใจ จะนำการพิสูจน์แบบวิทยาศาสตร์ไปใช้ย่อมไม่ได้ เพราะเครื่องทดลองทางวิทยาศาสตร์มีความมุ่งหมายและประสิทธิภาพเพียงพอสำหรับเรื่องวัตถุเท่านั้น

สำหรับคนบางจำพวก การพิสูจน์ต่างๆ ไม่มีความจำเป็นอย่างไร เพราะจิตใจของเขาพร้อมที่จะเชื่ออยู่แล้ว และสำหรับคนบางจำพวก การพิสูจน์ด้วยวิธีต่างๆ แม้จะละเอียดลึกซึ้งเพียงใดก็ไม่มีประโยชน์อีกเหมือนกัน เพราะถึงอย่างไร เขาก็จะไม่ยอมเชื่ออย่างเด็ดขาด เนื่องจากจิตใจอยู่ในลักษณะ “บอด” สำหรับเรื่องเช่นนี้ สำหรับบุคคล “ใจบอด” ดังกล่าวมาแล้วก็ไม่ต้องการข้อพิสูจน์หรือเหตุผลใดๆ เช่นกัน

แต่สำหรับผู้ที่มีจิตใจซื่อสัตย์พอสมควร เมื่อพิจารณาตามข้อความที่ได้บรรยายไว้ด้วยเหตุผล ย่อมได้รับความกระจ่างขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย เพราะเราได้ใช้เหตุผลเป็นแนวทางตลอดเวลาอันที่จริง ถ้าฟังเหตุผลอย่างเดียวย่อมไม่สามารถจะทำให้เกิดความ

กระจ่างแจ้งหรือประสบการณ์โดยตรงขึ้นได้ก็จริง แต่ก็ยอมเป็นเครื่องช่วยได้พอสมควรในข้อที่ว่าเหตุผลที่นำมาอ้างอิงดังต่อไปนี้ อาจลงกันได้กับความจริง บางอย่างที่เราทราบกันอยู่แล้ว และทำให้สามารถอธิบายปรากฏการณ์ บางอย่างที่ยังไม่สามารถเข้าใจด้วยเหตุผลได้ด้วย ด้วยวิธีนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า การอธิบายด้วยเหตุผลย่อมเป็นสะพานนำไปสู่การยอมรับความจริงบางอย่าง ซึ่งแต่เดิมท่านเคยคิดว่าไม่มีเหตุผลเลยนั้นได้บ้าง และเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้มีช่องทางที่จะเกิดความรู้ความเข้าใจในความจริง ซึ่งสูงขึ้นไปๆ ได้เป็นลำดับ และหนังสือเล่มนี้จะมีประโยชน์ยิ่งขึ้น สำหรับบุคคลที่มีความเชื่อตรงพอที่จะรับความจริงในลักษณะนี้ได้

๔. วิธีอ่านที่จะได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ก็คือ ท่านผู้ที่ยังไม่เชื่อ โปรดอ่านตามไปเรื่อยๆ โดยอย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจลงไปอย่างเด็ดขาดเสียในตอนแรก ต่อจากนั้น ควรใช้ความคิดพิจารณาตามไปช้าๆ หรือไม่ก็กลับไปอ่านอีกและพิจารณาอีกพร้อมกับถามตนเองว่า ข้อความเช่นนี้มีเหตุผลใหม่? และมีทางพอที่จะเป็นไปได้ไหม? อย่างน้อยก็ให้เป็นขั้นสมมติฐานที่ตั้งไว้เพื่อพิจารณาในขั้นต่อไปสำหรับเราๆ ท่านๆ ซึ่งในขณะนี้ยังมีภูมิปัญญาอยู่ในระดับนี้

ท่านผู้อ่านที่สามารถทำเช่นนี้ได้เป็นอย่างดีอย่างน้อย จะรู้สึกว่เมื่อกาลล่วงไป ข้อความที่บรรยายไว้ต่อไปนี้จะมีความที่น่าจะเป็นไปได้มากขึ้น ถ้ายิ่งได้อ่านซ้ำอีกก็จะเห็นว่า ความเข้าใจซึ่งแต่เดิม

มีอยู่เดือนรางวัลจะค่อยๆ ปราบกฎแฉ่มีไสขึ้นทุกที มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า (สำหรับผู้ที่มิพินพอจะเข้าใจได้อยู่บ้างนั้น) ข้อความที่เป็นความจริงที่เขาได้ยิน ได้ฟังมาแล้วครั้งหนึ่ง จะเข้าไปฝังอยู่ในจิตใจและคล้ายๆ กับว่าจะดังก้องอยู่ในหูเสมอๆ ทำให้ต้องอดคิดถึงบ่อยๆ ไม่ได้ อันที่จริงเรื่องนี้ก็มีเหตุผลอยู่อย่างหนึ่ง เหมือนกันว่าภายในของเรานั้น มีจิตใจซึ่งเป็นธาตุรู้ประจำอยู่ตลอดเวลา ท่านอาจจะปฏิเสธไม่ยอมรับรู้ในจิตสำนึก แต่เบื้องหลังในจิตไร้สำนึกอันเป็นส่วนลึก ธาตุรู้นี้จะคอยกระซิบคอยเตือนอยู่ตลอดเวลา หลักความจริงที่ได้ยินได้ฟังแล้ว ในครั้งแรกนั้น จึงเป็นเสมือนพืชแห่งความจริงที่ได้หว่านและฝังรากลงแล้วรอเวลาที่ จะแตกหน่อ ผลิบา และออกดอก ออกผล ตามมาในเมื่อถึงเวลาอันสมควรของมัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา การที่ผู้อ่านและผู้ศึกษาจะเข้าใจและรับเชื่อข้อความเหล่านี้ไว้ได้หรือไม่ และเพียงไร จึงไม่เป็นเรื่องสำคัญนัก เราทุกคนมีเวลาอยู่ข้างหน้าเราอีกนานแสนนาน และทุกคนก็คงจะต้องเข้าถึงความจริงได้ ช้าบ้างเร็วบ้าง ตามแต่อุปนิสัยสันดาน การสอนให้ทราบความจริงไว้ จึงเป็นเสมือนการหว่านพืชไว้เพื่อให้เจริญงอกงามขึ้นมาในวันข้างหน้านั่นเอง

บทที่ ๒

ไม่มีความตาย

บุคคลส่วนมากมักถูกสะกดจิตด้วยคำพูดที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดๆ อยู่เสมอ เพราะบ่อยครั้งเรามักจะได้ยินบุคคลผู้ซึ่งน่าจะรู้จักความจริงในเรื่องความตายดี กลับใช้คำพูดอันไม่สมควร เช่น พูดถึงความตายว่า “เป็นผู้ที่เด็ดชีวิตสัตว์โลกทั้งหลายอย่างไม่ปราณี” “ตัดความเจริญแห่งชีวิตเสียในขณะที่อายุยังน้อย ทำให้บุคคลนั้นๆ ไม่ต้องทำงานอย่างไรอีกต่อไป” “ชีวิตอันเจริญของเขาถึงที่สุดลงแล้วเพียงนั่นเอง” เป็นต้น คำกล่าวเหล่านี้ ล้วนแต่มีความหมายไปในทางที่ทำให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ฟังว่า บุคคลผู้ตายไปแล้วนั้นไม่ต้องทำอะไรอีกต่อไปแล้ว และความเป็นอยู่ของเขาก็หมดสิ้นลงแต่เพียงนั้น คือเขาได้หายไปหมดสิ้นเลย ในประเทศทางตะวันตก การกล่าวเช่นนี้มีมาก และความเข้าใจดังกล่าวนั้น ก็เป็นเรื่องธรรมดาสามัญอย่างยิ่ง จึงทำให้เกิดความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงตลอดเวลา และเรื่องเช่นนี้ก็เป็นที่ไปได้ ทั้ๆ ที่ศาสนาท่าง

ตะวันตกมีคำสอนเรื่องความสุขในโลกหน้า ชีวิตหลังจากความตายสอนไว้อย่างชัดเจน ซึ่งอันที่จริงน่าจะทำให้คนส่วนมากมองเห็นความตายในแง่ที่ดีหรือถูกต้องบ้าง และเมื่อคิดถึงความจริงในแง่นี้ญาติพี่น้องที่อยู่ข้างหลัง ก็น่าจะแสดงความชื่นชมกับผู้ที่ได้เดินทางไปสู่ความสุขในภพใหม่บ้างตามสมควร แต่เหตุการณ์ก็กลับเป็นไปอย่างตรงกันข้าม เพราะคนส่วนมาก ทั้งๆ ที่นับถือศาสนาและเชื่อในแนวคำสอนของศาสนาเช่นนั้น ก็ยังมีความหวาดสะดุ้งต่อความตาย ซึ่งเขายังคิดว่า เป็นผู้ที่จะมาเด็ดชีวิตของเขาให้สูญและทำให้หายไป นอกจากนั้น บรรดาญาติพี่น้องก็ยังแต่งกายด้วยเครื่องดำเป็นการไว้ทุกข์ให้แก่ผู้จากไปดีเสียอีก ด้วยเหตุดังกล่าวมาจึงเห็นได้ว่า ความเชื่อในหลักศาสนา ไม่ได้ทำให้คนเราหายจากความหวาดสะดุ้งกลัวต่อความตายได้เลย

อุปมาเรื่องหนอนผีเสื้อ

แต่สำหรับบุคคลที่เข้าใจความจริงในเรื่องนี้ได้อย่างถึงใจแล้ว ความหวาดกลัวของเขาจะค่อยๆ จางหายไปเป็นลำดับ แม้เขาจะรู้สึกเสียใจในการจากไปของผู้ตาย และต้องสูญเสียผู้เป็นที่รักของตนไปชั่วคราว เขาก็รู้ว่าผู้ที่ตายไปนั้น ได้ไปมีชีวิตอยู่ในสภาวะใหม่อีกแบบหนึ่งแล้ว และไม่ได้สูญหายไปเลย เพราะอันที่จริงก็ไม่มีอะไรสูญหายไปได้เลย มีนิทานเก่าของชาวฮินดูเล่าต่อกันมาหลายร้อยปีแล้วอยู่เรื่องหนึ่ง พอที่จะนำมาเปรียบเทียบในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี เรื่องมีอยู่ว่า : -

“ตัวหนอนดักแด้ที่จะเป็นผีเสื้อ (Caterpillar) ตัวหนึ่ง เมื่อโตเต็มทีในชั้นหนอนแล้ว ก็ถึงคราวที่มันจะต้องเปลี่ยนสภาพจากหนอนไปเป็นตัวแก้ว ในระยะนี้มันจะเกิดอาการอ่อนเพลียและมีแรงเป็นกำลัง โดยที่มันจะต้องเริ่มการนอนหลับอันยาวนานของมันเพื่อที่จะเปลี่ยนร่างไปเป็นตัวแก้ว แต่เนื่องจากมันไม่รู้สภาพความเป็นจริงเช่นนี้ มันจึงได้เรียกประชุมเพื่อนของมัน แล้วกล่าวขึ้นอย่างเศร้าใจว่า “น่าเสียดายเหลือเกินสหายเอ๋ย ฉันจะต้องจากชีวิตอันสดใสและโลกอันสวยสดงดงามนี้ไปเสียแล้ว ความตายกำลังจะย่างเข้ามาเด็ดชีวิตของฉันไปเสีย ทั้งๆ ที่ฉันยังมีอายุน้อยนิดเดียวช่างเป็นเรื่องที่โหดร้ายเหลือประมาณ ขอลาก่อนเพื่อนที่รักทั้งหลาย ขอลากันชั่ววันวันคร พรุ่งนี้แล้วจะไม่มีตัวฉันอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป” พวกเพื่อนๆ ของมันต่างก็พากันร้องไห้ร้องห่มกันยกใหญ่ด้วยความเสียใจ ตัวหนอนที่มีอายุตัวอื่นก็บอกว่า “สหายของเราจากเราไปแล้วชั่ววันวันคร เราทั้งหลายก็จะต้องเป็นเช่นนี้ ในไม่ช้าพวกเราก็จะถูกเด็ดชีวิตไปอย่างทารุณเหมือนกันหมด ต่อไปเราจะเป็นอย่างไรก็ไม่มีใครทราบได้ เพราะไม่มีใครรู้แน่ๆ ว่าชาติหน้าของเราจะยังคงมีหรือเปล่า” ต่อจากนั้น มันก็แยกย้ายกันไปด้วยความเศร้าใจอย่างยิ่ง

นิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ จะทำให้เราหลายคนยิ้มอย่างเห็นขัน ในเมื่อคิดถึงว่า ตัวหนอนผีเสื้อช่างโง่งมถึงปานนั้น เพราะเรารู้ดีว่าการที่หนอนผีเสื้อคิดว่า มันกำลังจะตายนั้นเป็นความ

เข้าใจผิดอย่างร้ายแรงที่สุด ในเมื่ออันที่จริงแล้ว มันกำลังจะย่างเข้าสู่สภาวะที่จะกลายเป็นสัตว์เลื้อยคลาน ไปเป็นสัตว์แสนสวยที่โผบินบินไปมาได้ อย่างเป็นอิสระเสรี ซึ่งเมื่อเทียบกับความเป็นตัวหนอนที่น่าเกลียดแล้ว ก็เป็นความเจริญและความสุขที่เปรียบเทียบไม่ได้เลย แต่นั่นแหละ ข้าพเจ้าก็ขอให้ท่านอย่าเพิ่งยิ้มออกมาก่อน เพราะถ้าหากเราคิดย้อนเข้ามาหาตัวเราเองแล้ว เราก็จะพบความจริงว่า ส่วนมากของพวกเราเอง ก็มีสภาพแห่งจิตใจเช่นเดียวกับตัวหนอนผีเสื้อนั้นเหมือนกัน เงามองดูความตายที่จะเกิดขึ้นแก่เราในทำนองเดียวกันกับที่ตัวหนอนผีเสื้อมองดูสภาวะที่จะทำให้มันกลายเป็นหนอนผีเสื้อนั่นเอง นักปราชญ์สมัยโบราณท่านเล่านิยายเรื่องหนอนผีเสื้อไว้ ก็เพื่อจะให้เราย้อนหันมามองดูความคิดของตนเอง โดยท่านได้ให้คติไว้ว่า หนอนผีเสื้อต้องผ่านสภาวะที่เปลี่ยนจากหนอนไปเป็นตัวดักแด้ และจากความเป็นตัวดักแด้ ไปสู่ความเป็นผีเสื้อแสนสวยชนิด ความตายที่จะเกิดขึ้นแก่เรา ก็จะทำให้เปลี่ยนสภาวะแห่งชีวิต และความเป็นอยู่ของเราให้ดีขึ้นโดยลำดับชั้นนั้น ถ้าหากว่าเรายินดีต้อนรับสภาวะดังกล่าวนี้ด้วยความรู้เท่าทันอย่างแท้จริง การนอนหลับของหนอนผีเสื้อ ไม่ได้ทำให้ชีวิตของมันสูญหายไปชนิด ความตายของมนุษย์ก็ไม่ได้ทำให้ มนุษย์ต้องสูญเสียชีวิตตามความหมายอันแท้จริงไปได้เลยชั้นนั้น ชีวิตไม่ได้หยุดหรือสะดุดลงเลยแม้แต่ชั่วขณะเดียว ไม่ว่าในกรณีการนอนหลับของหนอนผีเสื้อ หรือความตายของมนุษย์ เพราะชีวิตย่อม

สืบทอดกันได้เรื่อยไป ในเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติเกิดขึ้น (In neither case does life cease for a single instant-life persists while Nature Works her change) ข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้อ่านนำนิยายเปรียบเทียบนี้ไปคิด ทบทวนดูให้ซึ้ง ก็จะได้เห็นความจริงซึ่งมีค่าอย่างยิ่งแก่ตัวของเราทุกคนเอง

ไม่มีอะไรนอกจากชีวิต

ดังนั้น เมื่อว่ากันในเรื่องของความจริงขั้นสูงแล้ว หลักการของศาสนาทาง ตะวันออกจึงถือว่าไม่มีความตาย (ตามความหมายที่เราเข้าใจหรือกลัวกันนั้น) เลย คำนี้ทำให้เกิดความเข้าใจผิดเกิดจากความหลงผิด และทำให้เกิดความ เข้าใจผิดต่อไปอีก เพราะไม่มีความตาย-คือไม่มีอะไรเลยนอกจากชีวิต (There is no death-there is nothing but life) ชีวิตมีหลายสภาพและหลายแบบ และคนหลงก็ทักท้อเองว่า แบบนั้นแบบนี้คือความตาย อันที่จริงไม่มีอะไร ตาย นอกจากจะมีการเปลี่ยนสภาวะของการดำเนินงานเท่านั้น ท่านเซอร์เฮ็ด วิน อาร์โนลด์ ผู้เขียนเรื่องพุทธประวัติไว้เล่มหนึ่ง ได้อ้างถึงข้อความในคัมภีร์ ภควัทคีตา ซึ่งท่านได้แปลไว้ว่า :-

“วิญญาณ (Spirit) ไม่เคยเกิดและไม่เคยตาย ไม่มีเสริมแต่เวลาไหนที่ วิญญาณไม่ดำรงอยู่ การเริ่มต้น และที่สุด

เป็นเพียงความฝันเท่านั้น วิญญาณดำรงอยู่โดยไม่เกิดไม่ตาย และไม่เปลี่ยนแปลง ความตายไม่สามารถทำให้วิญญาณกระทบกระเทือนได้นอกจากจะทำให้เกิดความกระทบกระเทือนแก่บ้านที่เป็นที่อาศัยของวิญญาณ (คือร่างกาย) เท่านั้น”

นักวัตถุนิยมมักกล่าวอ้างว่า ความตายเป็นสภาพธรรมดาของทุกอย่างในโลกนี้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นย่อมมีความแตกสลาย ความดับและความตายเป็นของธรรมดาทั้งสิ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็难怪คิดว่า วิญญาณก็คงจะต้องมีการดับสูญได้เช่นเดียวกัน

คำกล่าวนั้นอาจดูเป็นจริงโดยผิวเผิน แต่เมื่อคิดให้ลึกซึ้งลงไป คืออย่าดูกันเพียงแค่สิ่งที่ปรากฏกับสายตา แล้วก็จะเห็นว่าไม่เป็นไปเช่นนั้นเลย เพราะเมื่อกล่าวในแง่ปรมาตมของวิทยาศาสตร์นั่นเอง ก็กล่าวได้ว่าไม่มีอะไรตายอย่างแท้จริง (คือสูญหายไป) เลยสิ่งที่สมมติเรียกกันว่าความตาย แม้จะเป็นของที่ไม่มีชีวิตชั้นที่เล็กที่สุด ก็เป็นเพียงการเปลี่ยนรูปหรือสภาวะของพลังงานที่ก่อกำเนิดสิ่งนั้นมาเท่านั้น แม้แต่ร่างกายเองเมื่อกล่าวกันอย่างเคร่งครัด (คือในแง่ปรมาตมของวิทยาศาสตร์) แล้วก็ไม่ใช่เชื่อว่าตาย (Even the body does not die, in true strict Sense of the word) ทั้งนี้เพราะว่าร่างกายเป็นเพียงการรวมตัวเซลล์ต่างๆ กัน ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยตนเองโดดๆ เซลล์ต่างๆ ของร่างกายเป็นเพียง

พาหะหรือสื่อในทางวัตถุที่เป็นอุปกรณ์ หรือช่องทางเพื่อให้พลังงานทำงาน และชุบให้เซลล์มีชีวิตขึ้นมาได้ เมื่อวิญญาณ (Soul) ออกไปจากร่างกายแล้ว หน่วยต่างๆ ของร่างกายก็ไม่มีแรงศูนย์กลางที่จะผูกมัดให้ร่วมทำงานไปด้วยกัน ดังนั้นมันก็เริ่มผลัดกันออกไป โดยต่างส่วนต่างก็ทำงานกันอย่างเป็นอิสระ ไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพลังงานที่เป็นศูนย์กลาง กล่าวโดยสรุปก็คือ เมื่อหมดแรงดึงดูด ก็เกิดแรงผลัดกัน ด้วยเหตุนี้นักเขียนผู้หนึ่งจึงได้เขียนบรรยายถึงสภาวะดังกล่าวแล้วไว้อย่างน่าฟังว่า “ร่างกาย (คือ ส่วนต่างๆ แต่ละส่วนของร่างกาย) มีชีวิตชีวาที่สุด ก็ต่อเมื่อมัน (คือร่างกายส่วนใหญ่) ตายแล้ว นั่นเอง.” (The body is never more alive than when it is dead) และนักเขียนอีกผู้หนึ่งก็ได้กล่าวไว้ว่า “ความตายเป็นสภาวะอย่างหนึ่งของชีวิต การตายของกายเนื้อร่างหนึ่ง ก็หมายถึงการเบิกทางไปสู่การก่อสร้างกายเนื้ออีกร่างหนึ่งนั่นเอง” (Death is but an aspect of life and the destruction of one material form is but a prelude to the building up of another) ดังนั้นการกล่าวอ้างเรื่องความตายว่าเป็นหลักของทุกๆ สิ่งดังเช่นนักวัตถุนิยมชอบอ้างกันนั้นจึงนับว่าใช้ไม่ได้เลย (ในหลักความจริงขั้นสูงสุดของฝ่ายวิทยาศาสตร์)

แต่สำหรับบุคคลผู้ได้พัฒนาทางวิญญาณมาสูงพอแล้ว ย่อมไม่ต้องการข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ เพื่อจะสนับสนุนความเชื่อของท่านแต่อย่างใด ความรู้ของท่านเหล่านั้นเกิดจาก ช่างใน

ซึ่งเป็นหลักประกันที่ประจักษ์แก่ใจอย่างมั่นคงอยู่แล้วว่า วิญญาณ (Soul) ย่อมไม่ตาย แม้หลังจากที่ร่างกายตายแล้ว เพราะเมื่อบุคคลสามารถจะถอดวิญญาณออกไปจากกายเนื้อ และเดินทางไปในภูมิแห่งชีวิตในรูปแบบต่างๆ ได้แล้ว ท่านย่อมเห็นได้เองว่าความจริงมีอยู่อย่างใดด้วยประสบการณ์ของตนเองโดยตรง

สำหรับบุคคลที่ยังไม่มีความสามารถถึงระดับนั้น และต้องการเหตุผลเป็นเครื่องประกอบบ้าง ก็ขอให้เขาหันมามองเข้าไปข้างใน อย่าคิดแต่ว่าจะต้องมองออกไปข้างนอกถ่ายเดียว หลักวิชาปรัชญาทุกสายย่อมบอกเราว่าโลกภายในนั้นเป็นสิ่งที่มีความจริงยิ่งกว่าโลกภายนอกมากมายนัก และอันที่จริงเราอาจจะใช้หลักวิทยาศาสตร์สนับสนุนข้อความนี้ด้วยก็ได้ เพราะการที่เราสามารถรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโลกภายนอกได้นั้น ก็เป็นผลจากการรายงานของภายในนั่นเอง ยกตัวอย่างเช่นโดยแท้จริงแล้ว เราไม่ได้เห็นต้นไม้ที่กำลังมองดูอยู่นั้นเลย แต่ทว่าเราเห็นภาพหัวกลับของต้นไม้ต้นนั้น ปรากฏอยู่บนเยื่อเรตินาในดวงตาของเราเองต่างหาก และถ้ากล่าวให้ลึกซึ้งลงไปอีก เราก็อาจพูดได้ว่าจิตใจของเขา (his mind) ก็ไม่ได้เห็นภาพนั้นเหมือนกัน เพราะว่าจิตใจของเขาได้รับรายงานสั้นสะเทือนจากเส้นประสาทตา ซึ่งถูกเร้าโดยภาพของต้นไม้ต้นนั้นต่างหาก ดังนั้นเราจึงไม่ควรละอายในการที่จะขุดค้นหาความจริงอันลึกซึ้งต่างๆ จากจิตใจส่วนลึกของเราเอง เพราะอันที่จริงแล้วความจริงส่วนลึกต่างๆ ก็ฝังตัวอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเรานั้นเอง

ในอาณาจักรอันกว้างขวางและลึกซึ้งของจิตใจที่เราเรียกว่าจิตใต้สำนึก (Sub-conscious) และเหนือสำนึก (Super-conscious) นั้นเองเราจะหาพบความจริงอันเป็นมูลฐานของสากลจักรวาลได้ ซึ่งความจริงดังกล่าวนั้นจะมีหลักใหญ่ๆ อยู่ ๒ ประการดังต่อไปนี้ คือ :-

๑. มีอำนาจสากลอันสูงสุด (Supreme Universal Power) อยู่ภายใต้โลกอันเต็มไปด้วยปรากฏการณ์ของเรานี้ อยู่ อำนาจดังกล่าวนี้อยู่เบื้องหลังโลกเรานี้และเป็นสาเหตุที่ทำให้ปรากฏการณ์ของโลกเราในรูปต่างๆ นี้ดำเนินไปได้เรื่อยๆ

๒. ตัวตนที่แท้จริง (Real Self) นั้นมีสภาพที่ไม่ตายซึ่งอันนี้ก็หมายถึงสภาพที่อยู่ภายในอันเป็นสภาพที่ไฟไม่สามารถเผาให้ไหม้ได้ น้ำก็ท่วมไม่ได้ ลมก็พัดไปไม่ได้ คืออะไรๆ ก็ทำลายไม่ได้เลย

การค้นหาคำความจริง ถ้ากระทำได้โดยการมองเข้าข้างในก็จะมีโอกาสได้เห็นตัวตนที่แท้จริง อันเป็นสิ่งที่ไม่ตายซึ่งอยู่ภายในได้แทนที่จะมองเห็นอยู่ในสิ่งอื่นๆ ใดภายนอก ซึ่งล้วนแต่เป็นวัตถุที่หยาบทั้งสิ้น จุดที่อยู่ภายในนี้แลเป็นฐานที่รองรับแห่งความจริงอันสูงสุด การค้นคว้าที่มุ่งออกไปภายนอก ก็จะทำให้เราติดอยู่ที่วัตถุ ส่วนการค้นคว้าหาที่มุ่งเข้าข้างในเป็นเรื่องของจิตใจ ดังนั้น

ทุกอย่างจึงมีมีคุณค่าโดยเฉพาะของมัน ขอให้ท่านจงเห็นคุณค่าของสิ่ง
ทั้งหลายให้ถูกต้อง

ท่านทั้งหลาย ถ้าท่านเงี่ยหูฟังเสียงอันเกิดจากข้างในท่านจะได้ฟังบท
เพลงแห่งวิญญาณ ซึ่งจะมีท่วงทำนองดังก้องออกมาประกาศความจริงอยู่
ตลอดเวลาว่า “ไม่มีความตาย ไม่มีความตาย ไม่มีความตาย มีแต่ชีวิต ชีวิต
ชีวิตอันไม่รู้จักตาย” ในยามที่จิตของท่านสงบจากอารมณ์อันรบกวน
ความสิ้นสะเทือนของเสียงแห่งบทเพลงจากภายใน จะดังออกมาให้ท่านได้ฟัง
อย่างชัดเจน มันเป็นเพลงที่ประกาศความจริงอยู่เสมอว่า ไม่มีความตาย มีแต่
ชีวิต ชีวิตอันไม่รู้จักตาย ตลอดกาล

บทที่ ๓

ภุมิแห่งชีวิตในระดับต่าง ๆ

หลักการอันเป็นมูลฐานอย่างหนึ่งของปรัชญาฝ่ายโยคะอันเป็นสิ่งที่ยากสำหรับจิตใจของคนชาวตะวันตกก็คือเรื่องภุมิต่างๆ ของชีวิต (Planes of Life) อันหมายถึงสภาวะความเป็นอยู่หลังจากตายแล้ว ทั้งนี้เพราะแนวความคิดทางตะวันตกอดคิดไม่ได้ในแง่ที่ว่าคนที่ตายจากโลกนี้แล้วจะไปอยู่ที่ไหน? คือคิดถึงสภาวะแห่งชีวิต หลังจากความตายว่า จะต้องเป็นสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งเสมอสาเหตุของเรื่องนี้ส่วนใหญ่ก็มาจากหลักการทางศาสนา โดยที่นักศาสนาทั้งหลาย สอนให้ประชาชนคิดไปในทำนองว่า “สวรรค์” นั้นจะต้องเป็นสถานที่ล่องลอยอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่งในอวกาศมีอาคารใหญ่โต สร้างขึ้นด้วยอัญมณีคือเพชรต่างๆ ทางเดินในสวรรค์ดังกล่าวนี้ก็มีทองคำปลาดโดยตลอด แม้บุคคลบางคนที่มีฐานะสูงขึ้นมา จนกระทั่งไม่เชื่อในเรื่องรายการละเอียดเกี่ยวกับเพชร พลอยและทองคำแล้ว ก็ยังอดไม่ได้ที่จะนึกถึงเมืองสวรรค์ในแง่ที่ว่า

จะต้องเป็นสถานที่ที่อยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่งจนได้ จิตใจของชาวตะวันตกรู้สึกว่าจะไม่สามารถคิดให้เป็นนามธรรมได้เลย ดังนั้นถึงอย่างไรๆ สวรรค์ของเขาก็จะต้องมีลักษณะเป็นสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งจนได้เสมอ

แต่โดยทั่วไปจิตใจของชาวตะวันออก จะรู้สึกว่าสามารถเข้าใจเรื่องสภาวะแห่งชีวิตดังกล่าวมาแล้วโดยไม่ยากนัก ความรู้ในเรื่องนี้ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนต่อๆ กันมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ ได้ทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่อง “ภาวะ” ได้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกับเรื่อง “เทศะ” หรือสถานที่เหมือนกัน ชาวตะวันตกบางคนก็ยังคงเข้าใจว่าภูมิแห่งชีวิตเหล่านี้ อยู่ซ้อนกันเป็นชั้นๆ เหมือนกับชั้นของวัตถุฉะนั้น ซึ่งความเข้าใจเช่นนี้ก็ยังไม่ตรงต่อความจริงอยู่นั่นเอง เพราะภูมิแห่งชีวิตในที่นี่ ไม่มีความหมายของคำว่า “สถานที่” ใดๆ จะนำมาอนุโลมหรือประยุกต์เข้าได้เลย

คำว่า “ภูมิ” ในเรื่องที่เกี่ยวข้องโลกหน้านี้มีลักษณะเป็น สภาวะ (Condition or state) ของกำลังงานทางจิต มากกว่าจะเป็นสถานที่สำหรับพลังงานทางกาย ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดประการหนึ่งก็คือ ภายในเนื้อที่ของอวกาศแห่งหนึ่ง (คือภายในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง) ก็อาจมีภูมิแห่งพลังงานดังกล่าวอยู่หลายภูมิก็ได้ คือสามารถมีภูมิแห่งพลังงานทางจิตซ้อนกันอยู่ได้ภายในสถานที่แห่งเดียวกันนั่นเอง ซึ่งทั้งนี้แสดงว่า ภูมิที่กล่าวมานี้ไม่ใช่วัตถุและไม่เกี่ยวกับสถานที่ชนิดที่เราเข้าใจกันตามปกติมันเลย

(เพราะถ้าเป็นสถานที่แล้วก็จะอยู่ซ้อนกันในที่แห่งเดียวกันไม่ได้) เพื่อเข้าใจง่ายขึ้น จะขอลองยกตัวอย่างเกี่ยวกับ “เสียง” ดังต่อไปนี้

เปรียบเทียบเรื่องเสียงแสงและไฟฟ้า

สมมติว่าเราบรรเลงดนตรี ทำให้เกิดเสียงดนตรีหลายเสียงในเวลาเดียวกัน (จากเครื่องดนตรีหลายชิ้นด้วยกัน) แต่ละเสียงย่อมมีความสั้นสะเทือนหรือช่วงคลื่นของมันโดยเฉพาะคือไม่เหมือนกัน ดังนั้นในอากาศตอนนั้นจึงปรากฏมีความสั้นสะเทือน อันเกิดจากเสียงดนตรีหลายระดับในเวลาเดียวกัน และก็โดยไม่มีกรอบกั้น ก้าวก้าวหรือแย่งที่ในอวกาศกันเลย ตามหลักแห่งวิชาฟิสิกส์เทหวัตถุ ๒ ชั้น หรือ ๒ อย่างจะอยู่ในสถานที่แห่งเดียว และในเวลาเดียวกันไม่ได้เป็นอันขาด แต่ความสั้นสะเทือนอันเกิดจากระดับเสียงต่างๆ กันนี้ สามารถจะอยู่ในอวกาศในสถานที่แห่งเดียวกัน และในเวลาเดียวกันเป็นจำนวนมากมายเท่าใดก็ได้ และไม่มีกรอบกั้น ชนกัน หรือแย่งที่กันเกิดขึ้นเลย ลองนึกถึงภาพบุคคลที่กำลังฟังดนตรีจากวงออร์เคสตรา ซึ่งจะต้องใช้เครื่องดนตรีนับเป็นจำนวนร้อยๆ ชิ้นเปล่งเสียงซึ่งมีความดังในระดับ ต่างๆ กัน มีเสียงดนตรีต่างๆ กัน และมีคุณภาพหรือลักษณะแห่งเสียงต่างๆ กัน (เช่นเสียงขลุ่ยและเสียงเปียโน แม้จะบรรเลงคลอกันไปโดยใช้โน้ตตัวเดียวกัน ก็จะออกมาในลักษณะที่แตกต่างกัน) อากาศในตอนนั้นในสถานที่นั้น จะเต็มไปด้วยความสั้นสะเทือนของเสียง

นับจำนวนร้อยๆ อย่าง แต่ผู้ฟังก็ยังสามารถเลือกฟังเสียงดนตรี ขึ้นใดก็ได้ที่เขาต้องการจะฟัง (ถ้าเขา รู้จัก แยกเสียงออก) และ สามารถจะฟังเสียงโน้ตตัวใดก็ได้ที่เขาต้องการจะฟัง (ถ้าเขา รู้จัก แยกออก ทั้งนี้เพราะเครื่องดนตรีเหล่านั้น ไม่ได้บรรเลงด้วยตัวโน้ต ตัวเดียวกันเสมอไป) หรือเขาอาจจะต้องการเสียงรวมของเครื่อง ดนตรีทุกชิ้น ในขณะเดียวกันก็ได้ ทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า ไม่มีเสียงของดนตรีชิ้นใดถูกแย่งที่ให้หายไปเลย และเสียงดนตรีทั้งหมด ก็ปรากฏอยู่ในเนื้อที่เล็กๆ ในช่องหูของเราได้อย่างน่าประหลาด นี่เป็นตัวอย่างชนิดหายากๆ เพื่อแสดงให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจ ถึงลักษณะในทางเปรียบเทียบของภูมิ (Plane) ที่เป็นสภาวะ (Condition or state) ไม่ใช่สถานที่ (Place) อย่างน้อยอาจทำให้ท่านเห็นแนวทางที่จะเข้าใจได้บ้างว่า ที่ว่าโลกหน้าไม่ใช่สถานที่ที่ จะอยู่ในอวกาศแห่งใดแห่งหนึ่งนั้นเป็นอย่างไร

ต่อจากนี้จะขอยกตัวอย่าง เพื่อเป็นเครื่องเปรียบเทียบประการที่สอง ซึ่งละเอียดขึ้นไปกว่าตัวอย่างที่หนึ่งเล็กน้อย ตัวอย่างเรื่องนี้เกี่ยวกับความสั่นสะเทือนของแสง (vibrations of light) เราย่อมรู้อยู่แล้วว่า แสงเป็นความสั่นสะเทือนของคลื่นแห่งอีเธอร์ ซึ่งไปสัมพันธ์กับวัตถุ การที่วัตถุหนึ่งๆ จะมีสีอะไรนั้น ย่อมสุดแล้วแต่ว่ามันจะมีความสั่นสะเทือน อันเป็นลักษณะเฉพาะของมัน ในระดับใดแสงอาทิตย์ที่ส่องมายังโลกเรานี้มีสีต่างๆ กันรวมกันเป็นสีของสเปกตรัม ซึ่งเราอาจแยกดูได้โดยใช้เครื่องมือ คือแท่งแก้วปริซึม

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าที่ใดที่แสงอาทิตย์ส่องไปถึง ที่นั่นก็มีปรากฏอยู่ทุกสิ่ง
 ทั้งนี้หมายความว่า ถ้ามีเครื่องมือสำหรับแยกแสดงดังกล่าวมาแล้ว เราจะนำไป
 แยกแสดงอาทิตย์ที่ไหนๆ ก็จะต้องได้ผลอย่างเดียวกัน คือปรากฏว่ามีสีต่างๆ
 สีพร้อมกันดังที่กล่าวมานี้เท่าที่ปรากฏแก่สายตาของเรา คือเท่าที่สายตาของ
 เราพอจะมองเห็นได้เท่านั้น นอกเหนือไปจากนี้ยังมีสีอื่นๆ อยู่อีก ซึ่งตาเรามอง
 ไม่เห็น ทั้งๆ ที่สีเหล่านั้นก็มีอยู่ในแสงอาทิตย์นั่นเอง เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าสี
 เหล่านั้น บางอย่างก็มีช่วงคลื่นสูงเกินกว่าประสิทธิภาพของสายตามนุษย์ และ
 บางอย่างก็มีช่วงคลื่นต่ำกว่าประสิทธิภาพของสายตาเรา สีต่างๆ เหล่านี้เรารู้ได้
 ว่ามีก็โดยอาศัยเครื่องมือพิเศษ สำหรับตรวจสีซึ่งมีประสิทธิภาพเกินกว่าสายตา
 ของเรา อย่าไรก็ดีสีทั้งหมดทั้งที่เรามองเห็นและมองไม่เห็นนี้ก็สามารถรวมกัน
 อยู่ในอวกาศคือ ในที่แห่งเดียวกันและในเวลาเดียวกันได้อีก โดยไม่มีการ
 ครอบงวน และชนกันเหมือนกับหลักของวัตถุในทางฟิสิกส์เลย ความจริงที่ยกขึ้น
 มาเปรียบเทียบกับข้อที่สองนี้ อาจเป็นเครื่องทำให้ท่านพอเข้าใจถึงหลักความ
 จริงได้ดียิ่งขึ้น ที่ว่า ภุมิแห่งชีวิต (planes of life) นี้เป็นสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในอวกาศ
 หรือไม่มีอวกาศ หรือไม่ต้องการอวกาศเลย

ตัวอย่างเปรียบเทียบประการที่สามเกี่ยวกับพลังงานไฟฟ้า ซึ่งจะเห็นได้
 จากความจริงดังต่อไปนี้ การส่งข่าวสารทางโทรเลขสมัยปัจจุบัน เราสามารถจะ
 ส่งข่าวกลับไปกลับมาโดยใช้สายเดียวกันได้

โดยไม่รบกวนกันเลย ทั้งๆ ที่ส่งออกไปในเวลาเดียวกัน นี่กล่าวด้วยการส่งข่าวชนิดที่ต้องใช้สาย แต่ถ้าเราคิดให้กว้างออกไปอีก โดยคิดถึงการส่งข่าวชนิดที่ไม่ต้องใช้สายเลย เราก็จะเห็นว่า ในอวกาศแห่งใดแห่งหนึ่งและในเวลาใดเวลาหนึ่ง อาจมีข่าวสารทาง โทรเลขชนิดไม่มีสาย นับเป็นจำนวนพันๆ แทรกซ้อนวิ่งพล่านพันกันไปมาอยู่ได้โดยไม่ชนกัน และไม่รบกวนกันเลย และโดยไม่รู้เรื่องของกันและกันด้วย เพราะข่าวสารที่ส่งออกมา (ด้วยคลื่นหรือความสั่นสะเทือนขนาดต่างๆ กันนั้น) ต่างก็วิ่งพล่านไปมาอย่างอิสระ และไม่มีความรู้เรื่องของข่าวสารอื่นๆ นับพันๆ ที่วิ่งพล่านอยู่ในอวกาศ ในขณะเดียวกันและในที่เดียวกันนั้นเลย โดยนัยนี้จึงมีเหตุที่พอจะคิดตามให้เห็นได้ว่า ในอวกาศหรือสถานที่แห่งเดียวกันที่ใดที่หนึ่งก็ตาม อาจมีโลกอื่นๆ อีกหลายสิบโลกแทรกซ้อนกันอยู่ในเวลาเดียวกันก็ได้โดยไม่รบกวนกันเลย และโดยที่ต่างก็ไม่จำเป็น จะต้องมีความรู้เรื่องราวของกันและกันเลยก็ได้ มีนักวิทยาศาสตร์ หลายคนได้เคยเขียนนวนิยายอันเกิดจากความฝันในทำนองนี้ ไว้หลายเรื่องด้วยกัน อย่างน่าสนใจ ซึ่งก็ปรากฏว่าเขาเหล่านั้นได้เข้าถึงหลักแห่งความจริง ซึ่งเป็นไปได้ อย่างแท้จริง โดยที่เขาเองก็ไม่ว่าจะเป็นไปได้ (ในหลักความจริง ไม่ใช่ในรายละเอียด) ถึงขนาดนั้น เพราะสิ่งที่ได้นึกฝันเขียนออกมานั้น คือความจริงอันยิ่งใหญ่ทางฝ่ายนามธรรม ซึ่งแสดงออกมาในแง่ของรูปธรรมนั่นเอง

ภูมิต่าง ๆ คือ ความสัมพันธ์ในระดับต่าง ๆ

อาจมีปัญหาคถามว่า หลักการทางโยคะสอนว่า ภูมิแห่งชีวิตเหล่านี้มีลักษณะเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่างๆ กันของวัตถุใช่ไหม? ขอตอบว่ามีได้เป็นเช่นนั้น เพราะอันที่จริง คำสอนทางโยคะกล่าวว่า ภูมิแห่งชีวิตต่างๆ เหล่านี้มีลักษณะเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่างๆ กันของพลังงานมากกว่าที่จะเป็นของวัตถุ ในข้อนี้ขอให้ทราบไว้ด้วยว่า สิ่งที่เราเรียกว่าวัตถุนั้นเป็นการแสดงออกของพลังงานในระดับที่ต่ำมาก (คือเป็นพลังงานนั่นเองแต่ต่ำมากจนต้องเรียกใหม่ว่าเป็นวัตถุ) จากความจริงดังกล่าวมานี้ ขอให้ทราบว่ายังมีวัตถุที่ละเอียดมากกว่าวัตถุที่ละเอียดที่สุดที่ นักวิทยาศาสตร์รู้จักกันในขณะนี้ และวัตถุที่นักวิทยาศาสตร์ยังไม่รู้จักนี้ก็มีระดับแห่งความละเอียดแตกต่างกันกับวัตถุที่ละเอียดที่สุด ที่เราได้รู้จักแล้วมากมายเหลือเกิน ความแตกต่างกันดังกล่าวมานี้ จะมีประมาณมากน้อยเพียงใดนั้น ก็ขอให้ทราบโดยเปรียบเทียบว่า มีมากกว่าความแตกต่างระหว่างวัตถุที่หยาบที่สุดที่เรารู้จักกันในเวลานี้กับวัตถุที่ละเอียดที่สุดที่เรารู้จักกันในเวลานี้เสียอีก ดังนั้นความละเอียดของวัตถุที่เหนือกว่าความละเอียดอันสูงสุด ที่เรารู้จักกันอยู่ในขณะนี้จะมีถึงขนาดไหนนั้น จึงเป็นเรื่องที่จิตใจของเราในสภาพปัจจุบันนี้ นี้กวาดภาพไปไม่ถึงจริงๆ อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างที่ยกมา

เป็นเครื่องเปรียบเทียบนี้ ก็คงจะพอให้ท่านผู้อ่านได้เห็นหรือเข้าใจความจริงได้ พอสมควรว่า สภาพหรือภูมิของชีวิตต่างๆ เหล่านี้ไม่มีอยู่ในอวกาศไม่ต้องการอวกาศเป็นที่อยู่ และไม่มีการรบกวนกันเลย ทั้งๆ ที่อยู่ในอวกาศที่เดียวกันในเวลาเดียวกัน

เพื่อให้เป็นที่เข้าใจกันเสียตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอให้ท่านผู้อ่านทราบ ว่า แม้หลักคำสอนทางโยคะจะรับรองเรื่องสวรรค์นรกว่ามีอยู่จริง ก็รับรองในฐานะเป็นภูมิแห่งชีวิตหรือเป็นสภาวะเท่านั้น แต่ไม่ได้ถือว่าเป็นสถานที่ที่มีอยู่ในอวกาศแห่งใดๆ เลย ส่วนภาษาที่ใช้พูดนั้น แม้ว่าจะใช้คำพูดที่อาจจะชวนให้คิดว่า หมายถึงสถานที่เช่นใช้คำว่า “อีกด้านหนึ่งของชีวิต” หรือคำอื่นๆ ก็ตาม ก็ขอให้เข้าใจว่า เป็นสักแต่กล่าวไปตามความนิยมของภาษา เพียงเพื่อ ทำให้เกิดความเข้าใจกันบ้างเท่านั้น ส่วนความหมายอันแท้จริงที่ บ่งถึง ก็ขอให้เป็นที่เข้าใจตามที่กล่าวมา คือเป็นสภาวะนั่นเอง

ในหนังสือเล่มนี้ จะไม่มีการบรรยายอย่างละเอียดถึงภูมิ แห่งชีวิตใหญ่น้อย หยาบและละเอียดอันมีอยู่นับไม่ถ้วนในสากลจักรวาล ซึ่งแต่ละภูมิก็มีลักษณะและรายการละเอียดอันมีอยู่นับไม่ถ้วนในสากลจักรวาล และแต่ละภูมียังมีลักษณะและรายการละเอียดปลีกย่อยอีกมากมายเหลือที่จะบรรยายให้ สิ้นสุดและถี่ถ้วนได้ ข้อความที่จะกล่าวต่อไปนี้ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับภูมิที่เรียกว่า “โลกทิพย์” อันเป็นภูมิของมนุษย์ที่ละโลกนี้ไปแล้วเป็นส่วนมากเท่านั้น และในการกล่าวถึงภูมิเหล่านี้ บางครั้งอาจจะมีการใช้คำว่า

“ขึ้น” หรือ “ลง” ก็ขอให้ทราบว่า ไม่ได้มีความหมายว่า จะต้องเป็นการขึ้นหรือลงจริงๆ แบบขึ้นหรือลงบันได หรือขึ้นและลงในอวกาศ ความหมายที่ใกล้เคียงที่พอจะนึกวาดภาพช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ก็คือเป็นการเพิ่มหรือลดความสั้นสะท้อน ดังเช่นในกรณีที่เรา เพิ่มหรือลดขนาดของคลื่นเสียงคลื่นแสง หรือคลื่นไฟฟ้า ฉะนั้น

ยกตัวอย่างเช่น ในการซึ่งสายไวโอลินให้ตึงขึ้น เราก็เขยิบความสั้นสะท้อนของคลื่นเสียงให้สูงขึ้น และในเวลาเดียวกันก็เขยิบขึ้นหรือระดับเสียงให้ตึงสูงขึ้นไปด้วย ซึ่งความสูงที่เรากล่าวถึงนี้จะเห็นได้ว่า ไม่ได้มีการขึ้นไปจริงในอวกาศแต่อย่างใด หรือในเมื่อเราใช้ความร้อนเผาแท่งเหล็กให้มีความสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งสีของมันเปลี่ยนจากสีแดงคล้ำไปเป็นสีม่วง และขาว เป็นต้น ความร้อนที่มีระดับสูงขึ้นนี้ ก็ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวกับการขึ้นลงในอวกาศแต่อย่างใด ในเรื่องไฟฟ้าก็เช่นเดียวกัน เราก็อาจกล่าวได้ว่า มีการลดกำลังไฟลงหรือเพิ่มขึ้นได้โดยไม่มี การขึ้นลงใน อวกาศอีกเหมือนกัน ในด้านที่ละเอียดยิ่งขึ้นอีก เราอาจจะเปลี่ยนสภาพของวัตถุที่แข็งที่สุดอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ โดยการเพิ่มระดับความร้อนให้สูงขึ้น จนกระทั่งวัตถุนั้นเปลี่ยนสภาพกลายเป็นไอไป และกลายเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น ความจริงในเรื่องทางวัตถุ ดังกล่าวนี้เป็นไปได้ฉันใด ในด้านของโลกอันเป็นไปภายในฝ่ายนามธรรมก็เป็นฉันนั้น การขึ้นหรือลงในภูมิอันเป็นฝ่ายจิตใจ เราอาจจะคิดว่า

เป็นการเพิ่มหรือลดทางความสิ้นสะเทือนของช่วงคลื่นก็ได้ อย่างไรก็ตาม ขอให้ทราบไว้ด้วยว่า ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ขั้นสูงนี้การบรรยายโดยใช้ถ้อยคำอันเป็นอุปกรณ์หรือสื่อแห่งความเข้าใจของภูมิขั้นต่ำ ย่อมเป็นการยากที่จะทำให้เกิดความเข้าใจอันสมบูรณ์ อย่างเป็นทางการที่น่าพอใจหรือถูกต้องเที่ยงตรงได้ทุกกรณี ดังนั้นคำพูดที่เราใช้เพื่อเป็นสื่อทำให้เกิดความเข้าใจกันนี้ เราต้องจำไว้ว่าเป็นเสมือนสัญลักษณ์อย่างหนึ่งเท่านั้น จะหวังให้มันทำให้เกิดความเข้าใจที่สมบูรณ์ย่อมเป็นไปไม่ได้ นอกจากว่าจะเป็นเรื่องอาศัยเล็กๆ น้อยๆ หรือเป็นสะพานได้บ้างในบางกรณีเท่านั้นเอง

เป็นอันว่าต่อไปนี้ เราจะได้สนทนากันถึงเรื่องภูมิแห่งชีวิตที่เราเรียกว่า ภูมิทิพย์อันยิ่งใหญ่ (The Great Astral Plane) ต่อไป

บทที่ ๔

โลกทิพย์

นักศึกษาวิชาลึกลับ ทั้งฝ่ายตะวันตกและตะวันออกจะได้พบในคัมภีร์เก่าๆ ทั้งหลาย กล่าวไว้ตรงกันทุกเล่ม ถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภูมิแห่งความเป็นอยู่เหนือระดับโลกของเราขึ้นไป ซึ่งเรียกรวมๆ กันได้ว่าเป็น “โลกทิพย์” แต่คำนี้ในคัมภีร์ต่างๆ กัน อาจจะใช้ศัพท์แตกต่างกันไปบ้าง แต่คำว่า “โลกทิพย์” (Astral Plane) ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ ดูจะเป็นที่นิยมใช้กันเป็นส่วนมาก และหมายความถึงภูมิแห่งความเป็นอยู่ที่อยู่เหนือโลกวัตถุของเราขึ้นไป แต่ก็ยังต่ำกว่าภูมิจนสูงมากซึ่งเราไม่สามารถจะบรรยายสภาวะได้ด้วยคำพูดของเราได้เลย ภูมิจนสูงมากเหนือคำบรรยายของเรานี้ได้แก่ Spiritual Planes (อาจจะเทียบได้กับภูมิที่เป็นชั้นพรหมกระมัง) ท่านกล่าวว่า ภูมิจนสูง (หรือชั้นพรหม) นี้มีสภาวะที่จิตใจของมนุษย์อย่างเราๆ ท่านๆ นี้จะคิดไม่ถึงเลยทีเดียว คือว่าถึงจะคิดฝันและเดาหรือหาเหตุผลอย่างใดๆ ก็คงจะไม่มีทางถูกต้องกับความเป็นจริงได้เลย

แต่ครั้งมาในสมัยปัจจุบันนี้ นักเขียนชาวตะวันตกบางคนใช้คำว่า “โลกทิพย์” (Astral Plane) นี้ในความหมายที่จำกัดลงไปอีกคือใช้ความหมายถึงโลกทิพย์ชั้นต่ำเป็นส่วนหนึ่งของความหมายเดิมนั้นเอง คือหมายถึงส่วนของโลกทิพย์ที่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ และเป็นสื่อกลางระหว่างโลกทิพย์ชั้นสูงเหนือตนขึ้นไป เรื่องการใช้คำมีนัยต่างๆ กันเช่นนี้ จึงทำให้เกิดความสับสนขึ้นได้ในบางครั้ง

แต่สำหรับในหนังสือต่อไปนี้ ข้าพเจ้าใช้คำว่า “โลกทิพย์” ให้มีความหมายเช่นเดียวกับข้อความที่ใช้อยู่ในคำภีร์โบราณ คือหมายถึงโลกทิพย์ทั้งหมดที่อยู่เหนือโลกขึ้นไป แต่ต่ำกว่าชั้นพรหมลงมา ทั้งนี้เพื่อจะได้ไม่ต้องแยกแยะให้มากอย่าง มิฉะนั้นอาจจะทำให้เกิดความพันเผื่อแก่ผู้ที่ยังไม่เคยชินต่อหลักวิชาทางนี้ด้วย

“โลกทิพย์” นี้ประกอบด้วยภูมิใหญ่และน้อยเหลือที่จะคณานับได้ และแต่ละภูมิน้อยและภูมิล้วนนั้น ก็ยังมีแบ่งย่อยออกไปอีกนับไม่ถ้วนเช่นเดียวกัน มีความหยาบและละเอียดแตกต่างกันไปเป็นลำดับ นับตั้งแต่ที่หยาบมากขนาดที่เกือบจะเป็นวัตถุ เช่นเดียวกับโลกมนุษย์อยู่แล้ว จนกระทั่งถึงที่ละเอียดมากจนเกือบจะเป็นชั้นพรหมอยู่แล้ว ในภูมิทิพย์ชั้นต่ำนี้เอง ที่เป็นที่ปรากฏของสิ่งที่เราเรียกว่าปาฏิหาริย์ทางวิญญาณต่างๆ ที่เรารู้เห็นกันอยู่เป็นส่วนมากแล้ว เช่น การมีตาทิพย์ (Clairvoyance) การมีหูทิพย์ (Clairaudience) การรู้ความคิดของผู้อื่น (Telepathy)

การพยากรณ์โดยจับต้องสิ่งของ (Psychometry) ฯลฯ พวกผีปิศาจที่ปรากฏกายให้เราเห็นในที่ต่างๆ หรือพวกวิญญาณที่ล่องลอย พเนจรไปปรากฏตัวแก่คนบ้าง หรือแก่สัตว์บางชนิด (เช่นสุนัข เป็นต้นบ้าง) ก็อยู่ในภูมิชั้นต่ำเหมือนกัน และในภูมิทิพย์ที่อยู่ระดับนี้บางภูมิ ก็จะมีกายทิพย์ของคนที่ยังไม่ตายเดินทางไปมาเพื่อทำกิจการบางอย่าง ซึ่งอาจจะเป็นไปในระหว่างฝันก็ได้ หรือบางครั้งก็ในระหว่างที่มีการทรงวิญญาณ หรืออาจจะเป็นในกรณีที่บุคคลผู้นั้น ตั้งจิตถอดกายทิพย์ออกไปท่องเที่ยวอยู่ชั่วคราวก็ได้

แสงเรืองที่ถือกันว่าเป็นรังสี (aura) ของมนุษย์ คือที่เปล่งออกมาจากร่างกายมนุษย์ทุกคนนั้น ก็แสดงปรากฏการณ์ออกในภูมิบางภูมิที่อยู่ในระดับชั้นต่ำชั้นนี้เหมือนกัน ภูมิชั้นต่ำนี้บางภูมิ เรียกว่า “ภูมิแห่งพลังจิต” (Planes of psychic forces) “เพราะเป็นที่ๆ แสดงออกของปรากฏการณ์ทางจิต ในภูมิระดับนี้บางภูมิก็จะมีสิ่งที่เรียกกันว่า “รูปร่างแห่งความคิด (thought forms) คลื่นแห่งความคิด (thought-waves) เมฆหมอกแห่งความคิด (thought-clouds) ฯลฯ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะแลเห็นได้ (ในภูมินี้) ว่าแผ่ซ่านออกมาจากจิตใจของบุคคลผู้คิดนั่นเอง กระแสหรือคลื่นแห่งความคิดนี้จะเดินทางไปมาในภูมิระดับนี้ พร้อมกับทำให้เกิดความกระทบกระเทือนแก่ความคิดและอารมณ์ของผู้อื่น ที่มีลักษณะเดียวกัน (คือมีช่วงคลื่นใกล้เคียงหรือเท่ากัน) ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็อยู่ในภาวะที่สามารถจะส่งหรือได้รับอิทธิพลจากกระแส

ความคิดและอารมณ์ ประเภทเดียวกันได้โดยง่าย เรื่องนี้จะขอล่าวแต่เพียงผ่านๆ ไปเพียงเท่านี้ก่อน เพราะได้มีการบันทึกไว้โดยละเอียดแล้วในหนังสือเล่มอื่น ซึ่งอยู่ในชุดเดียวกันนี้

ภูมิแห่งโลกทิพย์ซึ่งอยู่ในระดับนี้ บางภูมิเป็นสถานที่ (คือ สภาวะ) ที่ไม่สมควรจะไปดูหรือเยี่ยมเยียนเลยทีเดียวสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้ฝึกจิตไว้แล้วอย่างมั่นคง และผู้ที่ศึกษาวิชาลึกลับที่มีความชำนาญในเรื่องนี้ดี ก็ไม่ค่อยอยากจะทำเกี่ยวข้องกับภูมิเหล่านี้สัก นอกจากนั้นยังได้แนะนำผู้ที่ศึกษาค้นคว้าในทางนี้ให้พยายามหลีกเลี่ยงเสียให้ห่างไกล เช่นเดียวกับที่เราหลีกเลี่ยงสถานที่อื่นสกปรก และเต็มไปด้วยเชื้อโรคในโลกมนุษย์ฉะนั้น มีบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อยต้องเสียคนไป เพราะได้ไปเกี่ยวข้องกับภูมิอันต่ำชาตินี้เข้าโดยที่ตนยังไม่มีความรู้และการป้องกันตนเองได้อย่างเพียงพอ ความเสียหายที่เกิดขึ้นดังกล่าวมาแล้วนั้น เป็นความเสียหายและอันตรายทั้งแก่ทางร่างกายและจิตใจที่เกิดขึ้นเพราะตนได้ หรือส่งปรับกระแสคลื่นแห่งความคิดของตน ให้เข้ากับกระแสคลื่นของภูมิเช่นนี้เข้าด้วยความไม่รู้เท่าถึงการณ์ ภาษิตโบราณมีอยู่ประโยคหนึ่งว่า “คนโง่แสดงความกล้าเข้าไปในที่ที่ซึ่งแม้แต่เทวดา ก็ไม่ปรารถนาเข้าไป” (Fools rush in where angels fear to tread) ก็หมายถึงความจริงข้อนี้เอง

ผีหลอก

ในบรรดาภูมิทิพย์ชั้นต่ำเหล่านี้ บางภูมิก็เต็มไปด้วยกายทิพย์ของมนุษย์ที่ ละโลกนี้ไปแล้ว บางคนที่ยังมีจิตห่วงใยอาลัยในโลกมนุษย์อยู่ นอกจากนั้นใน ภูมินี้ก็ยังมีเศษหรือ “ซาก” Scum ของชีวิตมนุษย์ที่ไม่มีวิญญาณครองแล้ว ล่องลอยไปมาอยู่ชั่วระยะหนึ่ง ทั้งนี้เพราะว่า ยังมีเศษแห่งความอาลัยของผู้เป็น เจ้าของที่ยังห่วงโลกมนุษย์อยู่ และในเวลาเดียวกันก็ไม่มีพลังอื่นที่จะดึงดูมมัน ให้ขึ้นไปยังภูมิสูงขึ้นไปกว่านั้น (ดูความพิสดารในบทที่ ๑๗) จึงเป็นเรื่องที่ น่าสังเวชเป็นอย่างยิ่ง ที่บุคคลผู้รู้เท่าไม่ถึงการณ์เป็นจำนวนมาก ยินดีคบหา สมาคมกับวิญญาณ (คือกายทิพย์) ของพวกนี้ได้ทั้งๆ ที่กล่าวได้ว่า สมัยเมื่อ บุคคลประเภทนี้ยังมีชีวิตครองกายเนื้ออยู่นั้น เขาจะไม่ยอมสมาคมด้วย และนอกจากจะคบหาสมาคมกันแล้ว บางครั้งยังอุตส่าห์ยกย่องเสียเลิศลอยฟ้า ว่า เป็นเทวดาบ้าง เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์บ้าง การที่มีบุคคลบางจำพวก แสดงอาการ รังเกียจในเรื่องการติดต่อวิญญาณ ที่กระทำกันในห้องทรงวิญญาณบางแห่งนั้น ก็เป็นเรื่องที่สมควรอย่างยิ่ง ในเมื่อค่านึงว่าการทรงวิญญาณดังกล่าวนั้น ได้เป็นการดึงดูดวิญญาณที่ต่ำช้าและเลวทรามมาคบหาสมาคมด้วย โดยความ ไม่รู้เท่าถึงการณ์แท้ๆ วิญญาณชั้นต่ำเหล่านี้ เมื่อได้โอกาสมาติดต่อกับมนุษย์ ในห้องทรงวิญญาณได้ ก็เลยคุยโม้โกหกส่งเดชอ้างว่า เป็นญาติหรือมิตรสหาย ของบุคคลผู้เชิญมาส่งไปเลย เรื่องนี้เองที่เราสามารถเรียกได้ว่าเป็นเรื่อง “ผีหลอก” อย่างแท้จริง

สวรรค์-นรก

จากภูมิที่หยาบและต่ำเหล่านี้ เราก็จะเข้าถึงภูมิที่สูงและละเอียดมากขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งจะเป็นภูมิของวิญญานของผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วผู้มีจิตใจสูงขึ้นไป ความละเอียดสูงชันนี้จะค่อยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในเมื่อเราผ่านภูมิน้อยภูมิใหญ่ตลอดจนถึงภูมิย่อยๆ อันมีอยู่นับไม่ถ้วน ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น และเราก็ขึ้นหรือเข้าสู่ภูมิที่สมควรจะเรียกได้ว่าเป็นดินแดนแห่ง “สวรรค์” (heavenworlds) ซึ่ง ปราภาภูอยู่ในคัมภีร์โบราณของศาสนาต่างๆ

และเมื่อมีภูมิที่เรียกได้ว่าเป็น “สวรรค์” ก็ย่อมจะต้องมีภูมิซึ่งเรียกได้ว่าเป็น “นรก” เช่นเดียวกัน ในภูมิประเภทหลังคือที่เรียกว่า นรก นี้เอง จะเป็นที่อยู่ของกายทิพย์ของบุคคลผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้ว ซึ่งมีจิตใจและอัธยาศัยต่ำทรามเหมือนสัตว์ดิรัจฉาน มากกว่าที่จะเหมือนกับคน บุคคลเหล่านี้ได้ถูกแรงกรรมของเขาที่ได้กระทำไว้ในโลกมนุษย์ส่งให้มาอยู่ที่นี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อมารับใช้ผลกรรมของตน ไปจนกว่าจะสิ้นกรรมอันนั้น อย่างไรก็ตามสภาวะของภูมิที่เรียกว่า นรก นี้ ก็มีไว้ว่าจะต้องเป็นอยู่เช่นนั้นชั่วนิรันดร สำหรับวิญญานหรือกายทิพย์ของคนหนึ่งๆ ทั้งนี้เพราะเมื่อกาลล่วงไปๆ กายทิพย์ที่เสวยกรรมและใช้เวรอยู่นั้นก็อาจมีช่องได้ โอกาสที่จะทำการแก้ตัว คือสามารถเลื่อนขึ้นมาเสวยกรรม ในสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่าเดิมขึ้นอีกเล็กน้อยตามสมควร ในศาสนาคริสต์

นิกายคาธอลิกที่มีกล่าวถึงเรื่องไฟชำระ (Purgatory) อยู่ ก็มีเค้าว่าหมายถึงภูมิ เช่นนี้ ดังจะเห็นได้ในบทละครอันมีชื่อเสียงเรื่อง “แฮมเล็ต” ซึ่งในเรื่องนี้ บิดาของบิดาของแฮมเล็ตได้กล่าวว่า “กรรมเลวทรามอันเราทำไว้ในโลกมนุษย์ได้ถูกเผาไหม้หมดไหม้ และได้มีโอกาสถ่ายถอนคืนไปในที่นี้” ซึ่งทั้งนี้ย่อมมิได้หมายความว่าไฟในโลกมนุษย์นี้ แต่หมายถึงไฟอันเกิดจากความทรงจำและความสำนึกผิดในหนหลัง ซึ่งทรมานใจเสมือนไฟลุกไหม้อยู่ตลอดเวลา

กล่าวโดยสรุปก็คือ ในภูมิอันกว้างขวางและลึกซึ้งอย่างมหาศาลที่เรียกรวมๆ กันไปว่า “โลกทิพย์” ทั้งหลายนี้ จะมีลักษณะหรือสภาวะดังที่บรรยายไว้ในคัมภีร์ทางศาสนาส่วนมากอยู่จริงๆ ส่วนที่แตกต่างออกไปก็จะมีเป็นส่วนปลีกย่อยหรือรายการละเอียดบางอย่าง อันที่จริง กล่าวได้ว่าแนวความคิดเรื่องสวรรค์ และนรก ตลอดจนถึงการบรรยายต่างๆ ดังที่ปรากฏอยู่นั้น ไม่ได้เกิดจากความบังเอิญมาเหมือนกันเข้า โดยอาศัยความคิดฝันเลยแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความสามารถของบุคคลบางคนในบางชาติ และศาสนาผู้สามารถรับกระแสความคิด และสามารถติดต่อกันได้กับภูมิทิพย์ดังกล่าวแล้วนั้นบางภูมิดังนั้นวิญญาณของผู้ที่อยู่ในภูมินั้นๆ จึงได้เล่าเรื่องของตนๆ ให้มนุษย์ฟังตามที่ตนได้ประสบพบเห็นมาจริงๆ ซึ่งต่างก็เป็นส่วนหนึ่งๆ ของความจริง แม้จะไม่ใช่ส่วนทั้งหมดของความจริงก็ตาม ต่อมาข้อความเหล่านั้นจึงได้ถูกเล่าต่อกันมา และจารึกไว้ในคัมภีร์ทางศาสนาต่างๆ ของโลก ด้วยเหตุนี้

เราจึงสังเกตได้ว่าทุกชาติทุกภาษาและทุกศาสนาต่างก็มีเรื่องเล่าต่อๆ กันมา เรื่องสถานที่ที่วิญญาณของผู้ที่ตนรัก และชอบพอว่าได้ไปอยู่ ณ ที่นั้นๆ ส่วนใหญ่ของแนวความคิดของเรื่อง ก็มักจะลงรอยกันได้ แม้ว่าส่วนปลีกย่อยต่างๆ จะมีผิดแผกกันไปบ้างก็ตาม จากข้อความต่อไปนี้ ท่านผู้อ่านจะได้ทราบว่า เรื่องราวต่างๆ เหล่านั้น ได้รับถ่ายทอดกันมาอย่างไร และเรื่องราวเหล่านั้น สามารถ ลงรอยกันได้อย่างไร ในแง่หลักใหญ่ใจความที่เป็นสาระสำคัญ

คำว่า **ทิพย์** นี้แปลมาจากคำภาษาอังกฤษว่า astral ซึ่ง แปลตามตัวว่า **เกี่ยวกับดาว** ทั้งนี้เราอาจสืบสาวราวเรื่องถอยหลังไปได้ถึงสมัยโบราณ ซึ่งตามความเชื่อของคนส่วนใหญ่ ก็ถือว่าเรื่องของโลกทิพย์นี้เป็นเรื่องที่อยู่อีกฟากหนึ่งของชีวิต (the other side of life) ซึ่งอยู่บนท้องฟ้า คืออยู่ในหมู่เมฆหรือถิ่นที่มีดาวส่องแสงอยู่ระยิบระยับ แม้ในสมัยปัจจุบันนี้ เมื่อเวลาเราจะพูดเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์ เราก็มักจะแหงนหน้าขึ้นข้างบนหรือชี้มือไปยังเบื้องบนเสมอ เมื่อสิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นนิสยเสียแล้ว ก็เป็นเรื่องที่ละได้ยาก แม้ในปัจจุบันซึ่งเรารู้ดีแล้วว่าในสากลจักรวาลนี้ ไม่มี ขึ้น หรือ ลง หรือ ข้างบน ข้างล่าง อย่างแท้จริงเลย ด้วยเหตุนี้เอง คำว่า astral ซึ่งตามตัวแปลว่าเกี่ยวกับดาว จึงได้มีความหมายกลายมาเป็นแปลว่า ทิพย์ ไปได้ตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้

ในที่นี้ใครขอเตือนให้ท่านผู้อ่านระวังตัว หรือว่าระวังความคิดไว้ให้ดีอีกครั้งหนึ่ง คือว่าอย่าเผลอไปคิดว่าโลกทิพย์ เป็น

สถานที่ที่อยู่แห่งใดแห่งหนึ่งในอวกาศเข้าเป็นอันขาด แม้ว่าโดยคำพูดในบางครั้ง อาจมีความหมายเป็นทำนองนั้นก็ตาม โปรดจำไว้เสมอว่า โลกทิพย์ไม่ได้อยู่ในอวกาศ (ไม่ได้กินที่ในอวกาศเหมือนวัตถุตามหลักการในวิชาฟิสิกส์) ไม่ได้อยู่ทางทิศเหนือ หรือใต้ หรือ ตะวันออก หรือตะวันตก ไม่ได้อยู่ข้างบน หรือว่าข้างล่าง ไม่ได้อยู่ในที่ใดในอวกาศเลย แต่ก็อยู่ได้ในทุกแห่งทุกทิศทุกด้านในอวกาศ โลกทิพย์เป็นสภาวะทั้งในเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุด มันมีลักษณะเป็นความสั่นสะเทือน (Vibrations) ในขนาดหนึ่งๆ ต่างกันไปและบอกไม่ได้ว่า อยู่ที่ไหน ในอวกาศ มิติ (dimension) ของโลกทิพย์คือกาลละ (time) ไม่ใช่เทศะ (space) เมื่อมีการใช้ คำว่า แดน, ถิ่น, สูง, บน, ล่าง, ก็ขอให้เข้าใจว่าเป็นการใช้คำเหล่านั้นในแง่อุปมาเปรียบเทียบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น เช่นเดียวกับที่เรากล่าวไว้ว่า ความสั่นสะเทือนที่สูงขึ้น หรือที่ต่ำลงมา หรือความสั่นสะเทือนที่มีระดับ เหนือระดับนั้นๆ ซึ่งก็ไม่ได้เกี่ยวกับสถานที่แต่อย่างใด ข้าพเจ้าขอเตือนไว้อีกครั้งในที่นี้ เพื่อความเข้าใจ ร่วมกันในการบรรยายต่อไป ในหนังสือเล่มนี้

บทที่ ๕

ปรมมรณา

หลังจากตาย

เมื่อพูดกันถึงเรื่องโลกทิพย์หรือชาติหน้า ก็มักมีคำถามอีกข้อหนึ่งซึ่งมักจะมีผู้สงสัยกันอยู่บ่อยๆ คือว่า “วิญญาณที่ออกจากร่างไปเมื่อกายแตกในระยะแรกๆ นั้น จะมีความรู้สึกเป็นอย่างไร?” เท่าที่ได้ฟังคำตอบมาจากผู้ที่ควรจะรู้เรื่องนี้ดี และผู้ที่ได้รับคำยกย่องว่ามีความรู้เรื่องนี้ดีหลายท่าน แล้วก็รู้สึกที่น่าสงสารมาก ทำให้เกิดความคิดว่า การรู้น้อยนี้เป็นภัยมากอยู่เหมือนกัน (ในเมื่อผู้รู้หลงผิดคิดว่าตนรู้มาก หรือในเมื่อได้รับความเคารพนับถือจากผู้อื่นว่าเป็นผู้รู้มาก)

คนโดยมากเข้าใจกันแต่เพียงว่า เมื่อกายแตกวิญญาณก็ออกจากร่างกายไป แล้วก็เข้าสู่โลกใหม่ที่เป็นดินแดนแปลกประหลาดลึกลับและมหัศจรรย์ และนอกจากนั้น ก็เข้าใจกันว่า

เมื่อตายไปแล้ว ก็จะได้พบกับบุคคลที่เคยรักใคร่ชอบพอกันมาแต่เดิมในโลกมนุษย์ แล้วก็จะได้อยู่ร่วมกันใหม่ จริงอยู่ความเชื่อดังกล่าวนั้นอาจเป็นไปได้บ้าง แต่ก็ยังมีเรื่องอื่นๆ อีกมาก ซึ่งเราจะยังคิดไม่ถึงเลย ในขณะที่หลังจากที่วิญญาณละกายเนื้อนี้ไป

ต่อจากนี้ จะได้บรรยายถึงสภาวะของจิตใจ ก่อนที่จะละกายเนื้อนี้ไป และแล้วก็ หลังจากที่ได้ละกายเนื้อนี้ไปด้วย

บุคคลที่กำลังจะย่างเข้าสู่สภาวะที่เรียกว่า ความตาย คือสภาวะที่เป็นจุดหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างภูมิแห่งความเป็นอยู่อันสำคัญทั้งสองนี้ จะเริ่มรู้สึกว่าการประสาทสัมผัสของเขาค่อยๆ หดความสามารถในการทำงานตามปกติของมันไปทีละเล็กละน้อย ความสามารถในการเห็น การได้ยินตลอดจนถึงความรู้สึกต่างๆ ค่อยๆ จางหายไป และสิ่งที่สมมติเรียกว่าชีวิตของมนุษย์ผู้นั้น ก็จะมีลักษณะเหมือนเปลวเทียนที่กำลังลุกวอมแวมจะดับหรือมีดับแหล่งนี้เป็นลักษณะอีกแบบหนึ่งในหลายแบบที่จะปรากฏขึ้นแก่บุคคล ผู้ที่กำลังจะตายในบางราย

แต่บางรายก็จะมีลักษณะแตกต่างกันไปอีกแบบหนึ่ง คือในขณะที่ประสาทสัมผัสทางกาย กำลังเสื่อมสมรรถภาพลงเป็นลำดับนั้น ประสาทสัมผัสทางวิญญาณก็จะกลับแจ่มใสยิ่งขึ้นทุกที ดังนั้นการที่บุคคลผู้กำลังจะถึงความตาย ได้เห็นหรือรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ณ สถานที่อีกแห่งหนึ่งหรือในห้องอื่นๆ นั้น จึงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้บ่อยๆ เหมือนกัน ดังนั้นความสามารถใน

การมีตาทิพย์ ในลักษณะที่กล่าวมานี้ จึงปรากฏว่าเกิดมีขึ้นแก่ผู้ที่กำลังจะตาย มากรายด้วยกัน และนอกจากนั้น ในบางรายยังแถมมีหูทิพย์อีกด้วย คือสามารถได้ยินเสียงที่เกิดขึ้นในที่อื่นในระยะไกลออกไปก็ได้ พร้อมๆ กับที่สามารถเห็นภาพและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระยะไกลนั้น

ความสามารถของผู้ที่กำลังจะตาย ในลักษณะเช่นนี้มีบันทึกไว้เป็น จำนวนไม่น้อย ในแฟ้มของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณ ซึ่งแต่ละในรายที่ไม่ได้ บันทึกไว้อย่างเป็นทางการ คือในส่วนของที่เป็นที่รู้จักในวงสมาชิกในครอบครัวนั้น ย่อมจะต้องมีจำนวนมากกว่านั้นอีกมากมาย ในรายดังกล่าวนี้ก็มีการ แสดงออกในทำนองเดียวกัน คือจะมีผู้อยู่ในที่ไกลได้เห็นร่างของผู้ที่กำลังจะ ตายไปปรากฏให้ตนเห็นได้ และนอกจากนั้น ในบางกรณีก็ยังสามารถพูดจากรู้ เรื่องได้อีกด้วย เมื่อได้เปรียบเทียบดูเวลากันทั้งสองฝ่ายแล้ว ก็พบว่า ส่วนมากที่เดียวที่ร่างของบุคคลที่ตายนั้น จะไปปรากฏให้ผู้อยู่ในที่ไกลได้เห็น ก่อนที่เขาจะตายเล็กน้อย มากกว่าที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่เขาได้ตายแล้ว มีบ้าง เหมือนกันที่ในบางราย ความห่วงใยอันรุนแรงของผู้ที่กำลังจะตาย ทำให้กาย ทิพย์ของเขาไปปรากฏขึ้นให้ ผู้ที่อยู่ในที่ไกลได้พบเห็นในทันทีที่เขาได้ตายแล้ว คือหลังจากตายแล้ว เป็นแต่ว่า เรื่องเช่นนี้รู้สึกว่าจะมีน้อยรายกว่าผู้ที่ไป ปรากฏตัว ก่อน ตายเล็กน้อย เพราะในระหว่างนั้น กระแสจิตของผู้ที่กำลังจะ ตายจะมีความแรงกล้ามาก

นอกจากนั้น ก็ยังมีบางรายอีกเหมือนกันที่ผู้ที่กำลังจะตายจะได้เห็นบุคคลผู้ที่เป็นที่รัก ซึ่งได้ตายไปก่อนแล้วมาปรากฏให้เห็นเฉพาะหน้า อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า บุคคลผู้ที่ได้ตายไปก่อนแล้วนั้น จะมาปรากฏในที่นั้นจริงๆ เสมอไปทุกกรณี ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั่นเอง คือว่าในสภาวะอันเป็นทิพย์ สถานที่หรืออวกาศ หรือความใกล้และไกลเกี่ยวกับสถานที่ ย่อมไม่มีความหมายอย่างใด ดังนั้น เมื่อกระแสจิตของบุคคลสองคนสามารถรับให้เข้ากันได้แล้ว การมาปรากฏภายในที่ใกล้เคียงก็ดูจะไม่ใช่ความจำเป็นแต่อย่างใด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือวิญญาณหรือกายทิพย์ของบุคคลสองคน อาจจะอยู่ใกล้กันมากก็ได้ ในเมื่อคิดเทียบระยะทางในอวกาศ แต่เขาก็อาจจะรู้สึกเหมือนกับมาอยู่ในที่ใกล้กันได้เป็นอย่างดี ถ้าหากว่ากระแสจิตของทั้งฝ่ายมีระดับ (หรือความสั่นสะเทือน) เช่นเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน เรื่องเช่นนี้อาจเป็นของยากที่จะเห็นตามได้ สำหรับผู้ที่อยู่ในโลกแห่งอวกาศซึ่งความใกล้และความไกลของสถานที่จะต้องมีความหมายอย่างมากเสมอ การติดต่อทางจิต (telepathy) ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ที่จะทำให้เราเห็นความจริงในเรื่องการข้ามพ้นอวกาศของโลกแห่งวัตถุได้ดียิ่งขึ้น จากความจริงในเรื่องการติดต่อกันด้วยจิตนี้เอง เราจะเห็นว่าบุคคลสองคนแม้จะอยู่ห่างกันคนละซีกโลก ก็ยังสามารถติดต่อกันทางจิตได้ (ในเมื่อเขาได้เคยฝึกหัดหรือรู้วิธีการมาก่อน) เรื่องที่กล่าวมานี้เป็นไปได้สำหรับบุคคลผู้ที่ยังอยู่ในโลกนี้ฉันใด

การที่บุคคลผู้กำลังจะตายสามารถเห็นบุคคลที่ตนรักที่ตายไปก่อนนานแล้ว ก็ยอมเป็นไปได้อันนั้น ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายหนึ่งอาจจะไม่ได้มาอยู่ ณ ที่ใกล้คนที่กำลังจะตายนั้นเลย

ดังนั้น การที่บุคคลผู้กำลังจะตายได้เห็นผู้ที่ตนรักใคร่มาปรากฏอยู่ เฉพาะหน้า จึงเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความปลาบปลื้มแก่เขาเป็นอย่างยิ่ง อย่างน้อยก็เป็นเรื่องทำให้เกิดความอบอุ่นใจได้อย่างหนึ่งว่า ความตายนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่น่ากลัวดังที่คิดฝันกันไว้เสมอไปเลย และเรื่องและผู้เฒ่าผู้แก่เล่าสืบๆ ต่อกันมา ก็มีส่วนเป็นความจริงได้ (แม้จะไม่ทุกรายไป) ด้วยประการฉะนี้

ในขณะนี้ กายทิพย์ของบุคคลผู้กำลังจะตายจะค่อยๆ แยกตัวเองออกจากกายเนื้อ กายทิพย์นี้ ท่านผู้อ่านคงจะทราบแล้วว่า มีลักษณะเป็นเหมือนกับ กายเนื้อนั่นเอง ในระหว่างที่ร่างกายยังมีชีวิตอยู่ กายทั้งสองก็อาศัยเป็นไปอยู่ในกายเนื้อนั้นตลอดเวลาในกรณีของบุคคลส่วนมาก กายทิพย์นี้เมื่อละกายเนื้อไปแล้ว ก็จะเป็นเครื่องห่อหุ้มวิญญาณ (Soul) อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง อันที่จริง กายทิพย์นี้ก็มีสภาวะเป็นวัตถุอย่างหนึ่งเหมือนกัน เป็นแต่ว่าเป็นวัตถุที่ละเอียดมากจนกระทั่งเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่สร้างขึ้น สำหรับจับวัตถุที่หยาบๆ นั้น ไม่สามารถจะจับหรือพิสูจน์วัตถุที่ละเอียดเช่น กายทิพย์ได้ เมื่อถึงวาระสุดท้ายที่กายเนื้อจะต้องแตกสลายไปจริงๆ กายทิพย์ก็จะหลุดออกมาจากกายเนื้อ และมีสายใยบางๆ ที่ทำด้วย

วัตถุอันเป็นทิพย์เช่นเดียวกัน ผูกโยงให้ติดอยู่กับกายเนื้อชั่วคราวหนึ่งแต่ในที่สุดสายใยนี้ก็ขาดและกายทิพย์ก็ลอยออกไป โดยมีวิญญาณ (Soul) แฝงอยู่ภายในด้วย อย่างไรก็ตาม ขอให้ท่านระลึกไว้ว่ากายทิพย์ดังกล่าวนี้ก็ยังไม่ใช่ตัววิญญาณที่แท้จริง เช่นเดียวกับที่กายเนื้อที่แตกดับไปแล้วนั้น ก็ไม่ใช่ตัววิญญาณที่แท้จริงเหมือนกัน กายทั้งสอง คือกายเนื้อและกายทิพย์ต่างก็เป็นเครื่องห่อหุ้มปกคลุม วิญญาณ (Soul) ไว้เพียงชั่วคราวเท่านั้น

วิญญาณที่ได้ละกายเนื้อออกไปแล้ว (โดยมาอยู่ในกายทิพย์) เช่นนี้ในตอนนี้จะหยั่งลงสู่ความหลับอย่างสนิทชนิดที่เทียบกันได้กับสภาวะที่ทางแพทย์เรียกว่า โคม่า หรือสภาวะของเด็กที่ยังเติบโตอยู่ในครรภ์ของมารดา ฉะนั้นระยะเวลาดังกล่าวนี้ จะกล่าวได้ว่าเป็นระยะที่เตรียมไว้สำหรับเกิดมาต้อนรับชีวิตใหม่ ในโลกทิพย์นั่นเอง และดังนั้นจึงต้องการเวลาบ้างตามสมควรสำหรับที่จะให้วิญญาณนั้นปรับตัวให้เข้ากันกับสภาวะใหม่ และฟื้นฟูพลังกำลังที่เสียไปให้กลับคืนมาด้วย ธรรมชาติมีอะไรเหมือนกัน พอจะเทียบกันได้หลายอย่างเช่นนี้เอง ทั้งในด้านโลกแห่งวัตถุและโลกอันเป็นทิพย์ ดังเรื่องนี้เราก็จะเห็นได้ว่า ก่อนการเกิดมามีชีวิตใหม่ จากโลกหนึ่งสู่อีกโลกหนึ่งนั้น ก็จะมีระยะของจิตที่เปรียบเหมือนสภาวะโคม่า (คือจิตตกภวังค์อย่างเต็มที่ที่ไม่รับรู้อารมณ์หรือเครื่องเร้าภายนอกเลย) นำมาก่อนเสมอ ในระหว่างการหลับเพื่อพักฟื้นขึ้นสู่ชีวิตใหม่นี้วิญญาณก็อาศัยอยู่ในร่างทิพย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นเครื่องคุ้มครอง

ในทำนองเดียวกันกับที่กรรมของมารดา ย่อมเป็นเครื่องคุ้มครองทารกที่จะเกิดมาสู่โลกมนุษย์ฉะนั้น

การหลับของวิญญาณ

ก่อนที่จะอธิบายต่อไป สมควรจะได้พิจารณาถึงลักษณะบางประการของวิญญาณ ในระหว่างสภาวะ “หลับ” หรือ “ตกภวังค์” อีกลักษณะ โดยปกติวิญญาณในระยะนี้จะหลับอย่างสนิท ไม่ได้ถูกรบกวนจากอารมณ์ภายนอกเลย แต่ก็ยังมีข้อยกเว้นอยู่สองประการ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นความฝันของวิญญาณที่หลับอยู่นั้น ความฝันนี้เกิดขึ้นด้วยเหตุ ๒ ประการคือ :-

๑. ความปรารถนาอันแรงกล้าที่ฝังอยู่ในใจของผู้กำลังจะตายอย่างรุนแรง เช่นความรัก ความเกลียด หรือความหวังในกิจการ และหน้าที่ที่ตนยังทำไม่เสร็จ และ

๒. ความปรารถนาอันแรงกล้า ในทำนองเดียวกันของญาติมิตรของผู้ที่กำลังจะตาย ซึ่งกลายเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวดวงวิญญาณที่กำลังจะละลายหายไป โดยเฉพาะในกรณีที่วิญญาณนั้น สามารถรับรู้ความปรารถนาอันแรงกล้าของผู้ที่อยู่เบื้องหลังได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้วิญญาณนั้นเกิดความพะวักพะวนอย่างรุนแรง

สาเหตุที่กล่าวมาแล้วนี้ จะเป็นเพียงประการหนึ่งประการใด หรือทั้งสองประการก็ตาม ย่อมทำให้เกิดความกระวนกระวายอย่าง

รุนแรง แก่วิญญาณที่กำลังจะจากโลกนี้ไป และในที่สุดก็ทำให้จากไปไม่ได้ ต้องถูกแรงดึงดูดดึงกลับมายังสถานที่เดิมในโลกมนุษย์นั่นเอง (ทั้งๆ ที่ได้ออกจากร่าง คือขาดจากกายเนื้อไปแล้ว เพราะกายเนื้อนั้นได้ถึงแก่ความตายไปแล้ว) การที่วิญญาณถูกแรงดึงดูดให้กลับมา โดยไม่สามารถจะไปสู่ภูมิอื่นเป็นทิพย์ตามกรรมของตนได้นี้มีลักษณะ ๒ ประการ คือบางครั้งมีเป็นแบบคล้ายๆ กับฝันไป หรือในบางกรณี ซึ่งมีไม่มากนักก็เป็นทำนองคล้ายๆ กับการละเมอของบุคคลในโลกมนุษย์ขณะนั้น ในกรณีใดก็ตามสภาวะดังกล่าวแล้วเป็นเรื่องที่น่าเศร้าอย่างยิ่ง และไม่ควรจะให้บังเกิดขึ้นได้ เพราะเป็นการรบกวนทรมานวิญญาณโดยไม่สมควร และทำให้วิญญาณนั้นๆ ไม่สามารถไปเกิดใหม่ตามกำลังแห่งบุญหรือกรรมของตนได้

ในกรณีของบุคคลที่จากโลกมนุษย์ไปสู่โลกทิพย์ด้วยจิตที่สงบเยือกเย็นนั้น เขาจะไม่ได้ถูกรบกวนในระหว่างการเดินทาง หรือการที่จิตตกวงค์เพื่อพักผ่อนเลย แต่เขาจะหลับอย่างสนิทโดยไม่มีอาการฝันหรือละเมอ และจะได้รับการเตรียมตัว เพื่อผ่านเข้าสู่ภูมิใหม่อย่างเป็นปกติธรรมดา เหมือนกับการที่ดอกไม้ตูม ได้คลี่คลายขยายกลีบของมันบานออกเต็มที่ ตามธรรมชาติขณะนั้น แต่ถ้าบุคคลใดมีอารมณ์ค้างอยู่มากมาย จนบังคับใจไม่ได้ คือมีความปรารถนาห่วงใยในโลกมนุษย์ หรือมีความรู้สึกเสียใจอย่างรุนแรง ตลอดจนถึงมีความรักและกังวลถึงความเป็นอยู่ของผู้ที่อยู่ข้างหลังก็ดี เขาจะ

ได้รับการทรมานอย่างน่าสงสาร เพราะในระหว่างการหลับเพื่อพักผ่อนในโลกทิพย์นั้น เขาจะมีอาการสะดุ้งผวาหรือไม่ก็หลับๆ ตื่นๆ อยู่ตลอดเวลา ในกรณีเช่นนี้มักมีความพยายามเกิดขึ้นโดยที่เจ้าตัวก็ไม่รู้สึกตัว คือพยายามที่จะไปปรากฏร่างให้บุคคลในโลกมนุษย์เห็นจนได้ หรือไม่ก็พยายามที่จะหาทางติดต่อกับญาติมิตรในทางใดทางหนึ่งอยู่เสมอ

ในรายที่มีอาการรุนแรงก็จะเกิดอาการดังที่กล่าวแล้ว คือมีอาการคล้ายกับฝัน หรือละเมอประกอบด้วย พร้อมกันนั้นวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านี้ก็อาจจะกลับไปสถานที่ที่ตนต้องการจะไปในโลกมนุษย์ และเมื่อในบางครั้งมีมนุษย์บางคนได้เห็นร่างนั้นเข้าจริงๆ ก็จะสังเกตได้ว่าเป็นร่างที่ไม่มีสติสมบูรณ์ คืออยู่ในสภาวะครึ่งหลับ ครึ่งตื่น คำเล่าลือที่ว่ามิผีเห็นปีศาจของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วมาปรากฏตัวในบางแห่งนั้น ส่วนหนึ่งก็อาจมาจากสาเหตุนี้ด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อกาลล่วงไปนานๆ เข้าวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านี้ก็ทนต่อความเหน็ดเหนื่อยไม่ไหว ในที่สุดก็จะหยั่งลงสู่ความหลับจนได้ การที่ญาติพี่น้องที่อยู่ข้างหลังส่งความคิดถึงอย่างรุนแรงไปยังผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ก็เป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งได้เหมือนกันของชาวสื่อที่ว่า มีผีปีศาจมาปรากฏอยู่ในสถานที่นั้นๆ และดังนั้นจะเห็นได้ว่า บุคคลผู้เป็นที่รักของผู้ล่วงลับไปแล้ว และผู้ที่มีจิตใจหวังดีต่อผู้นั้นเป็นอย่างยิ่ง ก็ได้กลายเป็นผู้ก่อความทุกข์ทรมานให้แก่ผู้ที่ตนรัก และหวังดีโดยไม่รู้ตัว เพราะทำให้ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วบางคน ที่ทนต่อ

แรงดึงดูดของความคิดไม่ได้ ต้องได้รับความกระสับกระส่ายและทรมานอยู่เป็นเวลานานโดยไม่จำเป็นเลย ผู้ที่ตระหนักถึงความจริงข้อนี้แล้ว จึงไม่ควรก่อความทุกข์ให้แก่ผู้เป็นที่รักของตนซึ่งล่วงลับไปแล้วเลย.

บทที่ ๖

การหลับของวิญญาณ

เกี่ยวกับการหลับของวิญญาณดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทก่อนซ้ำพเจ้าใคร่ขอถือโอกาสขยายความหมายให้พิศดารยิ่งขึ้นอีกเล็กน้อย โดยคัดลอกจากหนังสือเล่มอื่นที่อยู่ชุดเดียวกันนี้มาลงไว้ดังต่อไปนี้

“การที่วิญญาณเริ่มหยั่งลงสู่ความหลับ ตอนที่ได้ละกายเนื้อออกไปแล้วก็ดี การที่วิญญาณนั้นๆ จะหลับได้สนิทเพียงใดก็ดีอาจขึ้นอยู่กับกระแสจิตของบุคคลผู้เป็นญาติ หรือมิตรสหายในโลกนี้ได้บ้างเหมือนกันในบางรายคือวิญญาณที่มีเรื่องราวบางอย่างตกค้างอยู่ และต้องการจะบอกให้ผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์ได้ทราบถึงเรื่องนั้นให้ก็ดี หรือวิญญาณที่ได้ยินเสียงร่ำไห้ และคร่ำครวญของผู้อยู่เบื้องหลัง และพลอยรู้สึกอาลัยเสียตายไปด้วยก็ดี จะพยายามต่อสู้กับความมัวงุนที่กำลังคืบคลานเข้ามา และพยายามอย่างสุดฤทธิ์ที่จะกลับไปหาผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์ให้จงได้ และแม้เมื่อวิญญาณนั้นจะได้หยั่งลงสู่ความหลับแล้ว (ในบางราย) ก็ะยังคงถูก

รบกวนด้วยเสียงเรียก และร่ำให้เหล่านั้่นอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดอาการหลับๆ ตื่นๆ และสะดุ้งผวาบ่อยๆ และเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เป็นการทรมานและถ่วงเวลา ทำให้วิญญาณนั้นไม่สามารถจะตื่นขึ้นในโลกทิพย์ด้วยความสะดวก วิญญาณที่ครั้งหลับครั้งตื่นนี้ มักจะไปปรากฏในห้องทรงวิญญาณบ่อยๆ และเป็นเครื่องแสดงว่า ความปรารถนาและคร่ำครวญ ด้วยความเห็นแก่ตัวของมนุษย์นั้นเอง เป็นเครื่องทำให้เขาต้องได้รับความทรมานโดยไม่จำเป็น เรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้บ่อยครั้งที่เดียว นอกจากในบางกรณีที่ผู้ตายมีความเข้าใจในเรื่องโลกทิพย์หรือเรื่องของวิญญาณดี และแล้วก็สามารถตัดใจได้เด็ดขาด ไม่ยอมมปล่อยใจให้ตกอยู่ในอำนาจความดึงดูดของผู้ที่อยู่เบื้องหลังแต่ประการใด ในกรณีเช่นนี้ ผู้ล่วงลับไปแล้ว ก็สามารถมีความสุขในโลกใหม่ได้ เคยมีปรากฏว่ามีบางรายที่วิญญาณของผู้ตาย ต้องได้รับความทรมานจากกระแสดึงดูดของความคิดของมนุษย์เช่นนี้ และต้องสู้กับความหลับที่แย่งกรายเข้ามา โดยต้องตื่นเต้นและทรมานอยู่เป็นเวลานาน นับได้หลายๆ ปี ก็ยังไม่สามารถหยั่งลงสู่ความหลับได้สักที จึงเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่น่าสลดใจอย่างยิ่ง เพราะในที่สุดการกระทำเช่นนั้น ก็ไม่ได้ให้ประโยชน์แก่ผู้ใดเลย ทั้งฝ่ายผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว และฝ่ายผู้ที่อยู่ข้างหลัง เราไม่ควรจะให้ความเห็นแก่ตัวของเราเป็นเครื่องกีดขวางความเจริญของผู้ล่วงลับไปแล้ว ควรให้เขาได้มีโอกาสหลับด้วยความสงบสุขเพื่อเขาจะได้ตื่นขึ้นมามีชีวิตใหม่อย่างผาสุก การใช้กระแสความ

เศร้าโศกและความคิดถึงอันรุนแรงของเราที่เหนียวรั้งเอาไว้ ย่อมเป็นเสมือนว่า เราได้แก่งให้เขาต้องตายซ้ำๆ ซากๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่นั่นเอง ควรละหรือที่เราจะกระทำเช่นนั้นต่อผู้ที่เรารักและหวังดี เราควรตั้งความปรารถนาให้เขา หลับอย่างสงบและตื่นขึ้นพบชีวิตใหม่อย่าง เป็นสุขจะมีดีกว่าหรือ”

ยังมีความจริงที่น่าสนใจบางประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่สมควรจะต้อง กล่าวถึงเป็นการเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย ซึ่งข้าพเจ้าขอคัดลอกข้อความจากหนังสือ เล่มดังกล่าวมาอีกครั้งหนึ่งดังนี้

“โดยปกติทั่วไป บุคคลที่ถึงแก่ความตายตามธรรมดา คือด้วยโรคภัยไข้เจ็บนั้น ถ้าไม่มีกระแสความคิดหรือความเป็นห่วงเหนียวรั้งไว้เป็นพิเศษแล้ว ก็มักจะหยั่งลงสู่ความหลับดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ผู้ที่ตายอย่างปัจจุบันทันด่วน คือผู้ที่ถูกฆ่าตายเหล่านี้จะไม่มีอาการเช่นนั้นในระยะแรกๆ เพราะเขาจะรู้สึกตัวว่าตื่นอยู่เป็นปกติเหมือนเดิม คือเหมือนกับว่าเขาไม่ได้ตายจะนั้น”

เมื่อทราบว่าตนได้ตายไปจากโลกนี้แล้ว วิญญาณเหล่านี้จึงเกิด ความรู้สึกงุนงงอย่างยิ่งในสภาพการของความเปลี่ยนแปลงที่เขาไม่สามารถจะ เข้าใจได้ ในเมื่อเขาคิดว่าเขายังมิได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะว่าเขา สามารถจะเห็นและได้ยินเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกนี้เหมือนกับที่เขายังมีชีวิต อยู่เช่นเดิมนั่นเอง (แต่ที่น่าแปลกสำหรับเขาก็คือจะไม่มีใครเห็นตัวเขา หรือได้ ยินเสียงที่เขาพูดเลย) จิตใจของเขาจึงจะตกอยู่ในสภาพที่สับสนและเศร้าสลด

อย่างบอกไม่ถูกอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งต่อมาบรรดาวิญญาณในโลกทิพย์ ที่มาจากภูมิสูงขึ้นไปจะได้ค่อยๆ บอกความจริงให้เขาทราบทีละน้อยๆ ด้วยความระมัดระวัง และให้ความช่วยเหลือแก่เขาเท่าที่พอจะให้ได้ ซึ่งในที่สุด ถ้าเขาสามารถทำให้ใจให้ปล่อยวางต่อสถานะเดิม และรับรู้ในสถานะใหม่ได้บ้าง เขาก็จะค่อยๆ หยั่งลงสู่ความลับในทำนองเดียวกันกับวิญญาณอื่นๆ หรือเหมือนกับเด็กอ่อนที่อ่อนเพลียมาตลอดวัน ย่อมล้มตัวลงนอนหลับไปฉะนั้น วิญญาณผู้ที่ทำการช่วยเหลือนี้ จะทำหน้าที่ของท่านเป็นอย่างดีในทุกๆ กรณี อาจกล่าวได้ว่า ไม่มีวิญญาณของคนที่ตายคนไหนจะถูกปล่อยทอดทิ้งไว้เลย ไม่ว่าคนนั้นๆ จะเป็นคนดีหรือเลวเพียงใดก็ตาม เพราะท่านเหล่านั้นย่อมทราบดีว่า ทั้งหมดเป็นลูกพ่อเดียวกัน และดังนั้นต่างคนต่างก็เป็นพี่น้องกันนั่นเอง เคยปรากฏว่ามีบุคคลที่มีความเจริญทางจิตใจสูง (คือมีฤทธิ์มาก) ได้ถอดจิตของท่านออกไปชั่วคราวเพื่อที่จะช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษ ในเมื่อเกิดเรื่องร้ายแรงที่มีคนตายพร้อมกันคราวละมากๆ เช่นในเรื่องคราวเกิดน้ำท่วมที่เมืองยอห์นสทาวน์ หรือเมื่อคราวเรือเดินสมุทรลำหิม่าที่ชื่อเรือ ไทเทนิค เกิดอัปปาง (เรื่องเรือไทเทนิคอัปปางมีปรากฏอยู่ในเรื่อง “อนุสรณ์เบอร์เกนเฮด” หนังสือวิญญาณ ฉบับเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน ๒๕๑๔ แล้ว) นอกจากนี้ก็มีในกรณีที่เกิดการรบกันขนานใหญ่ ซึ่งทำให้มีทหารและผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก ทำให้ต้องมีจำนวนผู้ช่วยเหลือในการรับวิญญาณของผู้ตายมากขึ้นเป็นพิเศษกว่าตามปกติ ในกรณีหลังดังกล่าวนี้

วิญญาณของผู้ตายมักจะหยั่งลงสู่ความหลับไปที่ละน้อย เช่นเดียวกับที่ตาย โดยปกติธรรมดาเหมือนกัน”

กรรมนิมิต

เรื่องที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ ก่อนที่วิญญาณจะหยั่งลงสู่ความหลับนั้น (บางครั้ง) จะมีการระลึกย้อนหลังถึงกรรมที่ตนได้กระทำไว้ทั้งดีและชั่ว แต่ระยะเวลาที่ใช้ในเรื่องนี้จะเป็นช่วงเวลานที่น้อยนิดเดียว จนเกือบจะวัดไม่ได้ว่า เป็นเวลาเท่าใดตามมาตรฐานเวลาของโลกมนุษย์ แต่ก็ในช่วงเวลาน้อยนิดเดี่ยวนี่เองวิญญาณจะเห็นภาพชีวิตที่ตนได้ผ่านมาก่อนจะตาย เป็นภาพตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยชรา เหตุการณ์ต่างๆ อันเล็กน้อยเพียงใดก็จะปรากฏชัดแก่นัยนตาทางใจของวิญญาณ เช่นเดียวกับเหตุการณ์ใหญ่ๆ ที่มีความสำคัญเหมือนกัน ในระหว่างนี้ความทรงจำเรื่องราวในครั้งอดีต ที่ฝังตัวอยู่ในจิตใต้สำนึกจะถูกนำออกมาเปิดเผยอย่างหมดสิ้น คือไม่มีอะไรจะหลงลืม หรือถูกปิดบังให้เป็นความลับไว้ได้เลย และที่สำคัญยิ่งขึ้นก็คือ วิญญาณซึ่งบัดนี้ได้ก้าวขึ้นมาสู่ระดับที่สามารถจะเห็นสิ่งทั้งหลาย ตามความเป็นจริงได้มากกว่าเดิมแล้ว ก็สามารถจะรู้ซึ่งถึงความหมาย ถึงสาเหตุ และถึงผลของเหตุการณ์ทุกๆ ประการในชีวิตแต่หนหลังได้ดีขึ้น วิญญาณสามารถจะวิเคราะห์ตนเอง และพิจารณาพิพากษาตนเองได้ด้วยการกระทำของตนเอง

แต่เดิมา ในลักษณะเช่นนี้วิญญาณแต่ละคนจะมีสภาพเป็นผู้พิพากษาที่ทรงอำนาจความยุติธรรมอย่างยิ่ง ผลก็คือ วิญญาณจะเกิดความประทับใจในลักษณะต่างๆ กัน จากการพิพากษาการกระทำของตนเองในหนหลัง และจะก่อให้เกิดความรู้สึกฝังใจไป เพื่อบังเกิดผลในอนาคต คือทำให้วิญญาณเป็นผู้มีความรู้สึกประทับใจเช่นนั้นๆ แฝงอยู่ภายในใจในชาติต่อไปของตน มากบ้าง น้อยบ้าง สุดแล้วแต่ว่าตนจะสามารถรู้สึกประทับใจ และเข้าใจถึงความเป็นจริงได้เพียงไร

ในตอนนี้อาจมีบางท่านค้านว่า ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่วิญญาณของคนที่กำลังจะตาย จะสามารถทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในชีวิตตลอดระยะเวลาอันยาวนานนั้น ภายในระยะเวลาอันสั้นน้อยนิดเดียวเท่านั้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ข้อสังเกตว่า แม้ในขณะที่เรายังไม่ตายนี้เอง ก็มีหลักฐานในทางจิตวิทยา ได้บอกให้เราทราบเหมือนกันว่าตามที่ได้มีการบันทึกไว้ นั้นปรากฏว่า มีบางคนซึ่งได้มอยหลับไปชั่วครู่เดียวได้ฝันถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตของเขาอย่างละเอียดได้ ทั้งๆ ที่เหตุการณ์เหล่านั้นทั้งหมด กินเวลาในชีวิตจริงๆ ของเขาตั้งหลายๆ ปี เราจะเห็นความจริงอีกอย่างหนึ่งว่าในความฝันตามปกติ เวลา (ที่เกิดขึ้นเป็นช่วงนานๆ ในโลกมนุษย์) ถูกย่อลงให้เหลือเพียงแวบเดียวได้อย่างไม่น่าเชื่อ ยิ่งในขณะที่ยุณยานกำลังจะออกจากกายเนื้อด้วยแล้ว ตอนนั้นเป็นตอนที่จิตเป็นสมาธิเข้มข้นมากขึ้น (เพราะประสาทสัมผัสอย่างอื่นถูกตัดขาดจากโลกมนุษย์หมดแล้ว)

ระยะเวลาชั่วแวบเดียวในจิตที่เป็นสมาธินั้น จึงสามารถที่จะประมวลเอา เหตุการณ์ซึ่งตามปกติกินเวลานับเป็น ปี ๆ มาไว้ได้

ในขณะที่อยู่ในสภาวะหลับ วิญญาณที่ได้ละร่างกายเนื้อมาแล้วนี้ จะได้รับช่วงลักษณะภาวะทั้งปวงของตน เมื่อครั้งยังครองกายเนื้อมาด้วย ทุกประการโดยสมบูรณ์ ทั้งนี้หมายความว่าแต่ก่อนนั้นวิญญาณเคยมีความ ใฝ่ฝันอยากได้เช่นไร มีความชอบและไม่ชอบอะไรบ้าง รู้สึกดีดังดูดเข้าหาอะไรได้ ง่ายกว่าอย่างอื่นมาแต่ก่อน อธิษาศัยทั้งหมดเหล่านั้น จะตกทอดมาแฝงอยู่ใน วิญญาณที่กำลังหลับอยู่นั้นพร้อมมูล หลังจากตื่นขึ้นมาในโลกทิพย์แล้ว ลักษณะประจำตัวทั้งหมดเหล่านั้น ก็จะได้แสดงออกมาอีกครั้งหนึ่งในรูปเดิม ธรรมชาติไม่ได้มีหลักเกณฑ์ว่า วิญญาณจะต้องได้รับสนองสิ่งที่ตนปรารถนา อย่างพอใจ จนกระทั่งรู้สึกเบื่อไปเอง ในการกลับมาเกิดในโลกมนุษย์ครั้งต่อไป แต่ได้จัดเหตุการณ์ไว้เพื่อตอบสนองความต้องการของวิญญาณ เพื่อให้ วิญญาณนั้นๆ ได้สมประสงค์เสียในโลกทิพย์นั้น เพื่อว่าวิญญาณจะได้หมด เรื่องพะวักพะวนไปในเมื่อได้มาเกิดใหม่ในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง และการที่ วิญญาณหยั่งลงสู่ความหลับ ก็เพื่อประโยชน์ดังกล่าวมาแล้วนั่นเอง คือว่าใน ระหว่างที่หลับนี้วิญญาณจะได้รับการเตรียมตัวเตรียมใจให้เข้าสู่สภาวะใหม่ ซึ่ง เราจะได้บรรยายถึงรายการละเอียดต่อไป การหลับของวิญญาณในระยะนี้จึงมี ความจำเป็นต่อวิญญาณ

ในการทำงานเดียวกันกับการหลับในครรภ์ของมารดา เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับทารกผู้จะเกิดมาสู่โลกมนุษย์ฉะนั้น

ความปลอดภัย

อย่างสมบูรณ์ในระหว่างหลับ

เคยปรากฏว่ามีบุคคลบางคน แสดงความกลัวออกมาโดยไม่จำเป็นไปได้ คือเขากลัวว่าการที่วิญญาณต้องไปนอนหลับในโลกทิพย์นั้น จะเป็นการทำให้เขาต้องไปนอนหลับอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อม หรือดินแดนที่แปลกประหลาดที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน และต้องอยู่ท่ามกลางบุคคลที่เขาไม่เคยรู้จักอีกด้วย เรื่องนี้เป็นความกลัวที่ไม่มีเหตุผลที่จะเป็นไปได้เลยจริงๆ และเป็นเครื่องแสดงว่า ผู้ที่หวาดกลัวในเรื่องเช่นนี้ยังมีจิตใจเป็นเด็กอย่างเหลือเกินเพราะความจริงมีอยู่ว่าไม่มีที่อื่นใดอีกแล้ว ที่บุคคลจะได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างระมัดระวัง ยิ่งไปกว่าในระหว่างการหลับ เพื่อพักฟื้นในโลกทิพย์นี้เลย วิญญาณผู้กำลังหลับอยู่นั้นจะได้รับการดูแลเอาใจใส่ไม่ให้มีอันตรายใดๆ มาแผ้วพานได้เลย แม้แต่น้อย ขอได้โปรดอย่าลืมว่า สภาวะดังกล่าวนี้ ไม่ใช่สถานที่ ที่จะอยู่แห่งใดแห่งหนึ่ง แต่มันเป็นสภาวะอย่างหนึ่ง และสภาวะดังกล่าวนี้มีลักษณะที่จะไม่มีอันตรายใดๆ มากล้ำกรายได้เป็นอันขาด และสภาวะคือความปลอดภัยจากอันตรายในลักษณะเช่นนี้ จะไม่มีแก่บุคคลในโลกนี้ ณ ที่ไหนๆ เลย มีคำกล่าวในทางศาสนาฮินดูอยู่

ประโยคหนึ่งว่า “แม้แต่เทวดาทั้งหลายในสรวงสวรรค์ ก็ไม่มีอำนาจมากำรักรายวิญญาณที่กำลังหลับอยู่ได้” (Not even the gods on their high thrones have any power or dominion over the sleeping souls)

อาจมีบุคคลบางคนรู้สึกที่ คำกล่าวว่ายด้วยการนอนหลับของวิญญาณดังกล่าวมาแล้วนี้ เป็นเรื่องที่เหลือวิสัยที่จะเชื่อได้ว่าเป็นความจริง เพราะมันอาจจะไม่ตรงกับข้อความในคัมภีร์ที่เขาได้ศึกษามาแต่ก่อน ในกรณีเช่นนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวว่ อันที่จริงคำสอนโบราณที่มีกล่าวถึงเรื่องนี้โดยอ้อมนั้น ก็มีอยู่หลายแห่งด้วยกัน เช่น “พระองค์ให้ความหลับแก่ผู้ที่เป็นที่รักของพระองค์ (He given His beloved sleep)” มีการพักผ่อนอยู่สำหรับผู้ที่อ่อนเพลีย (There is rest For the weary.) เขาได้เข้าสู่การพักผ่อนอันยาวนาน (He has gone to his long rest) ข้อความเหล่านี้ และข้อความอื่นๆ ทำนองนี้อีกหลายแห่งที่เป็นที่รู้จักกันดีล้วนเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นความจริงที่ว่าระยะเวลาแห่งความหลับเพื่อพักผ่อนหลังจากความตายจากโลกนี้ และก่อนความเกิดในโลกหน้านั้น เป็นของจำเป็นสำหรับวิญญาณที่ได้ต่อสู้กับโลกมาตลอด ชีวิตด้วยความเหนื่อยอ่อนเป็นเวลานาน แนวความคิดที่ว่าความตายคือการพักผ่อนอย่างหนึ่งนั้น จึงเป็นที่พึงใจของคนส่วนมากมาเป็นเวลานานแสนนาน แนวความคิดเรื่องนี้ก็เป็นไปอย่างแพร่หลายจนฝังจิตฝังใจเช่นเดียวกับแนวความคิดเรื่องชาติหน้าเหมือนกัน

ดังนั้นวิญญาณที่ได้รับทราบความจริงแห่งชีวิตดังกล่าวมาแล้ว จึงควร
ถือว่าสภาวะการหลับดังกล่าวมานั้น เป็นเครื่องที่ทำให้ตนได้รับการพักผ่อนอัน
สดชื่นอย่างแท้จริง เป็นความพักผ่อนที่สมบูรณ์ด้วยความปลอดภัย เพียบพร้อม
ไปด้วยความสงบเยือกเย็นทุกประการ และอยู่ภายใต้การอารักขาอย่างดีที่สุด
ชนิดที่จะหาไม่ได้ในโลกมนุษย์เลย นี่คือการหยั่งลงสู่ความหลับของวิญญาณ
ใน โลกทิพย์.

บทที่๗

การตื่นของวิญญาณ

การนอนหลับของวิญญาณดังกล่าวมาในบทก่อนนั้น ย่อมกินเวลาไม่เท่ากันในรายต่างๆ กัน บางรายอาจจะกินเวลามากตามเวลาในโลกมนุษย์ แต่บางรายก็กินเวลาน้อย เมื่อเทียบตามส่วนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความเจริญทางจิตใจของวิญญาณนั้นด้วย คือวิญญาณที่ได้บำเพ็ญเพียรก้าวหน้าไปในทางจิตใจมากแล้ว ก็ต้องใช้เวลานอนหลับพักผ่อนอยู่นานกว่าวิญญาณที่ไม่ได้มีการก้าวหน้าในทางจิตใจเลย ในระหว่างที่เป็นมนุษย์อยู่ในโลกนี้ เรื่องนี้ก็มีอุปมาที่พอจะเทียบได้ในโลกมนุษย์เหมือนกัน ซึ่งเราจะเห็นได้ในกรณีของสัตว์ดิรัจฉาน ซึ่งมีระยะเวลาที่ฟักตัวอยู่ในครรภ์ของตัวแม่ต่างๆ กันตามประเภทของมัน ซึ่งเราพอจะวางเป็นหลักลงไปได้ว่าสัตว์ที่จะเกิดมาอยู่อาศัยในโลกเป็นเวลานานก็จะต้องมีระยะฟักตัวอยู่ในท้องแม่นาน สัตว์ที่มีอายุอยู่ในโลกชั่วระยะเวลาอันสั้น ก็จะมีระยะฟักตัวอยู่ในท้องแม่สั้นลงเป็นลำดับ ด้วยเหตุนี้ ลูกข้างจึง

ต้องใช้เวลาอยู่ในท้องแม่ของมันเป็นเวลาานานถึง ๒๑ หรือ ๒๒ เดือน ส่วนคนเพียง ๙ เดือน กระจ่ายก็ ๑ เดือน หนูก็ ๓ สัปดาห์ ระยะเวลาของวิญญาณในโลกทิพย์ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันนี้ วิญญาณที่ต้องใช้เวลาแห่งการนอนพักฟื้นนาน ก็เพราะได้เจริญก้าวหน้าทางจิตใจมาก และเมื่อตื่นขึ้นแล้ว ก็จะต้องใช้เวลาอยู่ในภูมิทิพย์อันประณีตหรือสูงขึ้นไป ซึ่งก็ต้องมีระยะเวลาานมากตามลำดับ แต่วิญญาณที่เกือบไม่ได้บรรลุความเจริญในด้านจิตใจเลย ก็นอนพัก อยู่เพียงระยะเวลาอันสั้น และก็จะมีชีวิตอยู่ในภูมิทิพย์ชั่วระยะเวลาอันสั้นเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม นี่เป็นกฎทั่วไป ซึ่งต้องมีข้อยกเว้นบ้างเป็นธรรมดา โดยเฉพาะในกรณีที่คุณคนบางคนมีระดับทางจิตใจก้าวหน้าไปมากเหลือเกิน จนไม่ต้องการระยะนอนหลับเพื่อพักผ่อนเลย ในกรณีเช่นนี้วิญญาณนั้นสามารถจะควบคุมกระบวนการธรรมชาติ คือความตายของกายเนื้อได้อย่างเป็นอิสระเสรี ไม่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของสิ่งที่เรียกกันว่าความตายเลย แม้แต่ก่อนที่บุคคลผู้นั้นจะถึงแก่ความตายเสียด้วยซ้ำ

สาเหตุที่ทำให้ระยะเวลาพักฟื้นของวิญญาณต่างๆ ไม่เท่า กันก็คือว่า ในระหว่างที่วิญญาณนอนหลับอยู่นั้น วิญญาณก็ได้ สลัดทิ้งส่วนภายนอก (หรือคราบ) ของสภาวะทางจิตใจของตน ตลอดจนถึงกายทิพย์ (ชั้นหยาบๆ) ของตนเองออกไปด้วย การสลัด ส่วนหยาบหรือคราบแห่งจิตใจออกไปนี้ จะดำเนินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงขีด หรือขั้นที่วิญญาณไม่สามารถจะสลัดต่อไปได้

อีกแล้ว เท่าที่สภาวะคือความประณีตแห่งจิตใจของวิญญาณนั้นจะอำนวยให้
ได้ในขณะนั้น ทั้งนี้หมายความว่า วิญญาณใดมีความประณีตมาก ก็สลดคราบ
เก่าออกทิ้งได้มาก วิญญาณใดมีความประณีตน้อยก็สลดคราบเก่าออกได้น้อย
ทั้งๆ ที่จริงก็ยังมีคราบที่จะต้องสลัดออกไปได้อยู่อีกเหมือนกัน แต่เนื่องจาก
ระดับความเจริญ (คือความสามารถในการกำจัดกิเลส) ของตนในขณะที่ตาย
นั้นมีได้ เพียงแค่นั้นเอง

เมื่อการสลดคราบออกทิ้งไปหมดสิ้นแล้ว วิญญาณนั้นก็ตื่นขึ้น
และจะผ่านเข้าไปสู่ภูมิแห่งโลกทิพย์อันมีระดับความประณีตเท่ากันกับระดับ
ของตนเอง ซึ่งอาจจะเป็นภูมิใหญ่ หรือภูมิย่อยแห่งหนึ่งแห่งใดก็ได้ ดังนั้นจึง
เห็นได้ว่าวิญญาณที่เจริญมากมีความประณีตสูง ก็ต้องสลดคราบเก่าออกทิ้ง
ชั้นแล้วชั้นเล่า หลายต่อหลายครั้ง ส่วนวิญญาณชั้นต่ำก็มีคราบที่จะต้องสลัด
ออกไป น้อยนิดเดียว อย่างไรก็ตาม เมื่อข้าพเจ้ากล่าวถึง “การสลดทิ้ง” คราบ
เก่าทางจิตใจออกไปในที่นี้ ขอให้ท่านผู้อ่านเข้าใจว่าเป็น “การเตรียมตัวหรือ
เตรียมใจเพื่อสลดคราบเก่าเหล่านี้ทิ้งออกไป” เท่านั้น ด้วยเหตุผลคือในตอน
เริ่มจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นนั้น วิญญาณจะแสดงอาการไหวตัวขึ้นทีละน้อย ในทำนอง
เดียวกันกับที่เราค่อยๆ ตื่นขึ้นจากการนอนหลับในโลกมนุษย์นี้เช่นเดียวกัน
ต่อจากนั้นวิญญาณก็จะเลื่อนหลุดออกจากกายทิพย์ ในทำนองเดียวกันกับที่
ผีเสื้อเลื่อนหลุดออกจากคราบตัวแก้วของมันฉะนั้น และครั้นแล้ว

ก็จะสลัดเปลือกเก่าที่ประกอบขึ้นด้วยวัตถุธาตุชั้นต่ำกว่าระดับความเจริญของจิตใจไปที่ละชั้นหรือทีละชั้น ความเป็นไปเช่นนี้ กินเวลาไม่นานนัก และเกิดขึ้นในขณะที่วิญญาณกำลังค่อยๆ จะฟื้นขึ้นมา เมื่อถึงคราวที่วิญญาณตื่นขึ้นโดยสมบูรณ์ ก็หมายความว่าวิญญาณได้เป็นอิสระจากเครื่องห่อหุ้มอันหยาบที่ไม่ได้ระดับความเจริญ หรือความประณีตของตนหมดแล้ว และตอนนี้เอง วิญญาณก็จะลึ้มตาขึ้น ได้เห็นสภาวะใหม่ สิ่งแวดล้อมใหม่ในโลกทิพย์ตามภูมิอันสมควรแก่ความประณีตของตนในขณะนั้นนั่นเอง

ดังนั้นเมื่อได้ทิ้ง “กาก” เก่าๆ ไปหมดแล้ว ก็หมายความว่าวิญญาณจะเข้าถึงสภาวะ หรือภูมิแห่งโลกทิพย์ อันสูงที่สุดเท่าที่ตนจะขึ้นสูงไปได้ ด้วยอำนาจแห่งความประณีตของตนในตอนนั้น ในระหว่างที่ใช้ชีวิตอยู่ในภูมิดังกล่าวนี้ วิญญาณก็อาจจะบำเพ็ญบารมีส่งเสริมความประณีตของตนให้ยิ่งขึ้นไปอีกก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ วิญญาณก็จะได้มีโอกาสสลัดคราบทิพย์ที่หยาบของตนออก ทิ้งไปได้อีก และจะได้เข้าถึงภูมิทิพย์อันมีความละเอียดยิ่งขึ้นไปเป็นลำดับ

การที่วิญญาณได้มีโอกาสเข้าถึงภูมิอันสูงที่สุด เท่าที่ความประณีตของตนจะอำนวยให้ได้นี้ เป็นเรื่องที่น่ายินดีสำหรับทุกคนเราจะเห็นได้ว่าหลักการนี้ทำให้เราทุกคนได้มีชีวิตอยู่อย่างสมใจอยากของเราจริงๆ ในส่วนลึกแห่งหัวใจของเรา มีความปรารถนาอันแท้จริงอย่างไร เท่าที่เราต้องการในขณะนั้น เราก็มีโอกาส

ได้เข้าถึงสภาวะที่จะสนองความปรารถนาของเราได้ตามใจชอบในการดำรงชีวิตประจำวันของมนุษย์ในโลกนี้แต่ละคนๆ เราจะเห็นว่ามีสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งหัวใจของเราเรียกร้องและปรารถนาอยู่เสมอ และเป็นสิ่งซึ่งสูงกว่าที่เราได้รับหรือได้พบ หรือถูกบังคับให้ต้องดำเนินชีวิตอยู่ในแบบนั้นๆ สถานการณ์แวดล้อมในทางวัตถุมักเป็นเครื่องขัดขวางไม่ใ้บุคคลมีโอกาสพัฒนาความเจริญในทางจิตใจ ได้อย่างเต็มที่อยู่เสมอ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่ายินดีที่เราได้ทราบชีวิตความเป็นอยู่หลังจากความตายจะทำให้เราหลุดพ้นจากเครื่องห่วงเหนี่ยวอันแสนจะหนักหนานี้ไปได้ ในตอนนี้อง คุณธรรมหรือลักษณะนิสัยอันใดที่ถูกซ่อนและกดทับอยู่ เพราะอำนาจของวัตถุ ก็จะแสดงตัวของมันออกมาโดยเปิดเผย ทำให้แต่ละบุคคลได้แสดงธาตุแท้ของเขาออกมาให้เป็นที่ประจักษ์ ความจริงข้อนี้เป็นไปตามหลักแห่งความยุติธรรม และความเสมอภาค เป็นไปเพื่อสนองความต้องการของวิญญาณที่ถูกจำขังอยู่ในคุก (คือร่างกายมาเป็นเวลานาน และก็เป็นที่ไปตามหลักของวิวัฒนาการซึ่งมีหลักอยู่ที่การเจริญสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางคือความ สมบูรณ์ในที่สุด

ภูมิแห่งอรุณ

ในการวิวัฒนาการสูงขึ้นโดยลำดับนี้ วิญญาณก็สลัดกายทิพย์ออกไปเป็นขั้นๆ ตามลำดับ และจะไปถึงจุดหนึ่งซึ่งวิญญาณ

จะไม่ปรากฏว่ามี “ร่างหรือรูป” “shape” or “form” เป็นแบบมนุษย์เรานี้อีกต่อไป แต่จะเข้าถึงสภาวะอย่างหนึ่ง ซึ่งคำว่า มีรูปเช่นนั้นและมีร่างเช่นนั้นจะนำมาใช้บรรยายลักษณะของวิญญาณในระดับนี้ไม่ได้เลย กายเนื้อของเราตลอดจนถึงกายทิพย์ที่มีลักษณะแบบเดียวกันนี้ เป็นผลของวิวัฒนาการทางกายภาพเท่านั้น ในอันที่จริงก็เป็นกายภาพที่ได้พัฒนามาเป็นลำดับของกายสัตว์นั่นเอง แต่วิญญาณในภูมิที่สูงขึ้นไปจริงๆ แล้ว ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีแขนขา มือและเท้าอีกต่อไป สภาวะหรือภูมิขั้นสูงนี้ เป็นสภาวะที่พ้นไปแล้วจากความจำเป็นที่จะต้องมีหรือจะต้องใช้ร่างและรูปในแบบที่เป็นลักษณะของกายมนุษย์ หรือกายทิพย์ชั้นธรรมดา ชีวิตในสภาวะดังกล่าวนี้เป็นชีวิตที่พ้นไปจากความขัดข้องของรูปร่างที่มีลักษณะแบบกายเนื้อโดยสิ้นเชิง

เปลือกที่ห่อหุ้มวิญญาณไว้ที่ถูกสลัดทิ้งออกไปแล้วนั้น ไม่ซ้าก็จะสลายตัวเป็นธาตุเดิมไป ส่วนกายทิพย์ชั้นหยาบก็จะกลายเป็น “เปลือกทิพย์” (Astral Shell) ไปในทำนองเดียวกัน เปลือกทิพย์ คือ Astral Shell นี้เมื่อถูกสลัดจากวิญญาณแล้ว ด้วยอำนาจของความดึงดูดก็จะหล่นลงสู่ภูมิทิพย์ชั้นต่ำสุดเพื่อสลายตัวต่อไปดังนั้นภูมิชั้นต่ำๆ ของโลกทิพย์จึงเต็มไปด้วยเปลือกทิพย์ที่วิญญาณผู้เป็นเจ้าของสลัดทิ้งออกไปแล้ว ล่องลอยไปมาในบรรยากาศของโลกทิพย์ชั้นต่ำนั้น สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่น่าดูเลย และก็เป็นที่วิญญานที่สลัดมันออกไปแล้ว ก็ไม่ได้กลับมาเห็นอีก เพราะว่า

วิญญาณนั้นได้เลื่อนภูมิที่อยู่สูงขึ้นไปเสียแล้ว แต่บุคคลในโลกมนุษย์ผู้เล่นเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณ โดยไม่มีความรู้เรื่องความจริงต่างๆ อันเกี่ยวกับภูมิเช่นนี้เลย ก็มักจะเข้าสู่ภูมิเช่นนี้ และก็จะได้เห็นภาพ ที่ไม่น่าดูเหล่านี้เข้าบ่อยๆ (ดูรายละเอียดบทที่ ๑๗)

ความปรารถนาที่ตกค้าง

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า เมื่อวิญญาณตื่นขึ้นมาจากการพักฟื้นก็จะย่างเข้าสู่ภูมิ คือภาวะที่เหมาะสมที่สุดกับความประณีตภายในของตนเอง และภาวะดังกล่าวนี้ก็ไม่ใช่อะไรที่ แต่อาจกล่าวได้ว่าเป็นพลังงานในแบบของความสิ้นสะเทือนในระดับหนึ่ง และวิญญาณก็สามารถพัฒนาตนเองไปได้เรื่อยๆ เพื่อเลื่อนภูมิของตนเองให้สูงขึ้นไป แต่มีเหมือนกันในบางครั้งที่วิญญาณอันอยู่ในภูมิสูงแล้วนั้น ถูกกระตุ้นเตือนโดยความรู้สึกหรือความต้องการในด้านต่ำทราวม ทำให้หวนระลึกถึงความทรงจำเกี่ยวกับการที่เคยได้เสพกามคุณขั้นต่ำมาแล้วในอดีต และแล้วก็ต้องลงมายังภูมิต่ำเพื่อแสวงหาอารมณ์อันต่ำและหยาบในสิ่งแวดล้อมที่ต่ำและหยาบ เพื่อจะได้สนองความปรารถนาเก่าๆ ของตนในที่นี้ขอให้ท่านระลึกไว้ด้วยว่า ภูมิใหญ่ต่างๆ ในโลกทิพย์นั้นมีความแตกต่างกันมากตลอดจนถึงภูมีย่อยเอง ก็ยังมีความแตกต่างกันอยู่มิใช่น้อย ภูมิทิพย์บางภูมิก็อยู่สูงกว่าระดับต่ำๆ ของโลกมนุษย์เพียงนิดเดียวเท่านั้นเอง และบางภูมิก็มีสภาวะสูงสุด เกินกว่าที่มนุษย์จะพึงคิดฝัน

หรือนึกถึงได้ กายทิพย์หรือวิญญาณของผู้ใดจะเข้าสู่ภุมิไหน ก็สุดแล้วแต่ความเจริญในทางจิตใจหรือความประณีตของตนจะเขยิบขึ้นมาถึงขั้นไหน เมื่อระดับความสัน่สะเทือนเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันก็ย่อมมีการดึงดูดเข้าหากันได้ตามธรรมชาตินั่นเอง

แต่วิญญาณที่มีระดับความเจริญ หรือความประณีตภายในตัวนั้น ก็จะมีระดับ (ความสัน่สะเทือน) สูงกว่าวิญญาณในร่างกายเนื้อไม่มากเลย บุคคลผู้มีระดับความประณีตของวิญญาณต่ำมากเช่นนี้ จะต้องใช้เวลาเกิดแล้วเกิดอีกหลายต่อหลายชาติเหลือเกินจึงจะเข้าถึงความบริสุทธิ์ หรือพัฒนาไปได้สูงพอที่จะไม่ต้องติดข้องอยู่กับโลกมนุษย์อีกต่อไป วิญญาณเหล่านี้เป็นวิญญาณที่ติดข้องอยู่กับโลก ถูกครอบงำอยู่ด้วยความปรารถนาอย่างหยาบๆ ของโลกมนุษย์ จนกระทั่ง แม้เมื่อตนได้ผ่านเข้าสู่ภุมิอันเป็นทิพย์แล้ว ก็ยังไม่สามารถสลัดสิ่งทีเรียกว่า “เปลือกทิพย์” (Astral Shell) ได้เลย ตรงกันข้ามวิญญาณเหล่านี้จะพยายามยึดมั่นอยู่ใน “เปลือก” อันคร่ำคร่าและเสื่อมค่าเต็มทีแล้วต่อไปเรื่อยๆ ในระหว่างนี้ก็จวนเวียนอยู่ ณ ที่ที่ตนเคยฝังใจอยู่เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ และพยายามหาทางติดต่อกับมนุษย์ให้ได้อยู่เสมอนอกจากนี้ก็มีวิญญาณอีกประเภทหนึ่งซึ่งต้องเข้าสู่ภุมิ อันเป็นที่มีความขัดแย้งกันอยู่ตลอดเวลาในจิตใจของตนเอง ในภุมิเช่นนี้วิญญาณจะได้รับกระแสดึงดูดจากภุมิสูงขึ้นไปในบางครั้ง และก็ได้รับแรงดึงดูดลงสู่ที่ต่ำจากโลกมนุษย์เป็นบางครั้ง แรงทั้งสองจะ

ประสานกัน ทำให้เกิดความขัดแย้งกันขึ้นบ่อยๆ และวิญญาณที่อยู่ในลักษณะดังกล่าวนี้ก็ประสบความยุ่งยากใจ มีชีวิตที่หันไปเหมาตามแรงดึงดูดทั้งสองนั้นชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง ในระหว่างที่ยังตัดสินใจไม่ได้เด็ดขาดไม่ได้ ต่อเมื่อใดวิญญาณสามารถตัดสินใจได้อย่างแน่นอน วิญญาณนั้นก็จะเลื่อนขึ้นสู่ภูมิสูงหรือไม่ก็เลื่อนลงสู่ภูมิต่ำสุดแล้วแต่การตัดสินใจของตนเองต่อไป

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การตื่นขึ้นในภูมิใหม่ของวิญญาณ เป็นเช่นเดียวกับการเกิดใหม่ วิญญาณจะไม่มี ความกลัวต่อสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ เลย แต่จะมีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้และแสดงความสามารถของตน ออกอย่างเต็มที่ในโลกใหม่มีเรื่อง ที่ทำให้วิญญาณสนใจอยู่ไม่น้อยดังจะได้บรรยายต่อไป ข้อที่ควรระลึกก็คือวิญญาณจะไม่รู้สึกเหงาเลยเพราะจะมีผู้ที่มีอุปนิสัยใจคอ อย่างเดียวกันแวดล้อมอยู่โดยรอบและวิญญาณจะไม่ต้องถูกบังคับ ให้ร่วมอยู่หรือสมาคมกับผู้ที่มีนิสัยใจคอเข้ากับตนไม่ได้ (ดังเช่นในโลกมนุษย์) เลย โดยทั่วไปอาจกล่าวได้ว่า วิญญาณจะมีโอกาสอย่างดีที่สุดที่จะดำเนินกิจการอันสามารถสนองความปรารถนาและความถนัดของตนได้ และถ้าวิญญาณนั้นๆ อยู่ในภูมิที่สูงขึ้นไปมากขึ้นเท่าใด ก็ะยิ่งรู้สึกมีความสุขมากขึ้นเพียงนั้น สำหรับวิญญาณประเภทนี้ โดยปกติก็จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดของโลกมนุษย์น้อยมาก หรืออาจจะไม่รู้สึกเลยเพราะความปรารถนาที่ตกค้างอยู่ในโลกมนุษย์ ก็ได้รับการสนองอย่างสมใจในโลกทิพย์ จนพอแก่

ความต้องการแล้ว วิญญาณจะไม่มีความสุขเลย (นอกจากวิญญาณประเภทที่อยู่ในทุกศตวรรษอย่างแท้จริงแล้ว) ก็มีอยู่อีกประเภทหนึ่ง คือ ประเภทที่ยังติดข้องอยู่กับโลกมนุษย์อย่างถอนตัวไม่ขึ้น (Earth-bound Souls) เพราะพวกนี้รู้จักว่าสิ่งที่สามารถให้ความสุขแก่ตนได้มีอยู่อย่างเดียว คือ สิ่งทั้งหลายในโลกมนุษย์เท่านั้น ความทุกข์ทรมานจากการที่ต้องพลัดพรากจากสิ่งที่ตนติดข้องอยู่ จึงคอยเกาะกินใจอยู่ตลอดเวลา นอกจากนานๆ ครั้งก็อาจจะมีการสมความปรารถนาเล็กๆ น้อยๆ ได้บ้างครั้งหนึ่ง (เช่น ในการที่บางครั้งสามารถติดต่อกับมนุษย์ได้โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง)

ในที่สุดของบทนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวว่า หลังจากการแตกทำลายของกายเนื้อแล้ว วิญญาณที่ยังหลงสู่ความหลับดังกล่าวนั้น ก็จะตื่นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ในโลกหรือภูมิแห่งความมีชีวิตอย่างแท้จริง ไม่ใช่ในโลกแห่งความตายเลย (โดยทั่วไป) วิญญาณในสภาวะแห่งชีวิตใหม่นี้จะมีอุปมาเหมือนกับผีเสื้อที่ออกจากคราบตัวแก้วของมัน แล้วกางปีกโผบินบินเหินขึ้นสู่อากาศอันเป็นดินแดนแห่งอิสระภาพอย่างแท้จริง ผีเสื้อย่อมไม่หวลอาลัยในคราบเก่าที่ตนสลัดทิ้งออกไปแล้วฉันใดวิญญาณ (ที่รู้ความจริงข้อนี้ดีแล้ว) ก็ย่อมไม่หันกลับมาอาลัยร่างกายเนื้อที่ตนได้ทอดทิ้งไปแล้วตามกาลเวลาฉันนั้น ในบทต่อไปท่านจะได้ทราบถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ในสภาวะของชีวิตใหม่โดยละเอียดยิ่งขึ้น.

บทที่ ๘

ภูมิศาสตร์ของโลกทิพย์

หวังว่าคงจะไม่ใช่การยั่วที่น่าเบื่อ หากข้าพเจ้าจะขอกล่าว อีกครั้งว่าแม้เราจะกล่าวถึงคำว่า “ภูมิศาสตร์ของโลกทิพย์” เราก็ไม่ได้หมายความว่าโลกทิพย์จะอยู่ที่ไหนเมื่อเทียบกับโลกมนุษย์ คือว่าถึงอย่างไร โลกทิพย์ก็ยังคงต้องเป็นสภาวะ ไม่ใช่ สถานที่อยู่นั่นเอง สภาวะดังกล่าวนี้ก็คืออัตราความสั่นสะเทือน (Vibrations) นั่นเอง ในความหมายประการหนึ่ง เราอาจจะกล่าวได้ว่ามิติ (dimension) ของโลกทิพย์ไม่ใช่อวกาศ แต่เป็นเวลา เพราะความสั่นสะเทือนจะวัดได้โดยอัตราความเคลื่อนไหวโดยคิดในมิติ คือเวลาเท่านั้น และความจริงดังกล่าวนี้ย่อมใช้ได้ทั้งในพลังงานชั้นต่ำในโลกมนุษย์นี้ และในพลังงานชั้นสูงของโลกทิพย์ด้วย เหมือนกันความสั่นสะเทือนของแสงย่อมวัดด้วยหน่วยเวลา คือจำนวนเท่านั้นครั้งในเวลาเท่านั้น โดยนัยนี้ความเร็วของการสั่นสะเทือนยิ่งสูงขึ้นเพียงใดอัตราเร็วที่แสดงออกในความ

สิ้นสะเทือนก็ยิ่งสูงขึ้นเพียงนั้น นักปราชญ์ในวิชานี้ในสมัยโบราณมักกล่าวถึงความจริงข้อนี้โดยการเปรียบเทียบว่า ในความสิ้นสะเทือนที่มีอัตราสูงสุดนั้น มันเร็วเหลือเกินจนกระทั่งมองดูไปคล้ายๆ กับว่าจะไม่เคลื่อนไหวเลยฉะนั้น (คงจะเป็นทำนองเดียวกันกับลูกข่างที่หมุน “นอนวัน” คือหมุนอย่างเร็วจนมองดูรู้สึกว่าคุณเหมือนจะไม่ได้หมุนเลย) จากจุดสูงสุดแห่งความเร็วของการสิ้นสะเทือนนี้ เราอาจจจะถอยลงมาเรื่อยๆ จนถึงจุดแห่งความเร็วที่ต่ำสุด ซึ่งในจุดนี้ความเร็วของการสิ้นสะเทือนจะมีน้อยเหลือเกิน จนกระทั่งแลดูเสมือนกับไม่ได้หมุนเลยอีกเช่นเดียวกัน

สารวัตถุ (substance) ของโลกทิพย์ย่อมเป็นของละเอียดยิ่งกว่าสารวัตถุของโลกมนุษย์มาก ทั้งนี้เพราะเกี่ยวกับเหตุผลคือความสิ้นสะเทือนที่ต่างกันในโลกทิพย์สารวัตถุต่างๆ มีความสิ้นสะเทือนสูงกว่าสารวัตถุที่ละเอียดที่สุดของโลกมนุษย์มาก และในทำนองเดียวกันสารวัตถุของภุมิต่ำของโลกทิพย์ก็มีความสิ้นสะเทือนน้อยกว่าสารวัตถุของภุมิสูงของโลกทิพย์มาก โดยการเปรียบเทียบสารวัตถุที่ละเอียดที่สุดของโลกมนุษย์ มีความแตกต่างกันกับสารวัตถุของโลกทิพย์ชั้นหยาบที่สุดเพียงไร สารวัตถุของโลกทิพย์ภุมิต่ำที่หยาบที่สุดยังแตกต่างจากสารวัตถุของโลกทิพย์ภุมิต่ำที่ละเอียดที่สุดมากมายยิ่งกว่านั้นอีกหลายเท่า ดังนั้นจึงพอจะเห็นได้ว่าในระหว่างภุมิอันเป็นทิพย์ที่หยาบที่สุด และภุมิอันเป็นทิพย์ที่ละเอียดที่สุดนี้จะต้องมีภุมิใหญ่และภุมิย่อยแทรกซ้อนอยู่

ในระหว่างอย่างมากมายเหลือที่จะคนานับได้ที่เดียว ดังนั้นในเมื่อโลกมนุษย์มีการวัดความแตกต่างกัน โดยมาตราที่เกี่ยวข้องกับอวกาศ (เช่น ฟุต นิ้ว ไมล์ กิโลเมตร เป็นต้น) ในโลกทิพย์ ก็ต้องมีการวัดหรือเปรียบเทียบระดับแห่งความแตกต่างนี้เหมือนกันแต่มาตรา ที่ใช้วัดจะต้องแตกต่างกันไป โดยใช้มาตราเกี่ยวกับความสั้นสะเทือนหรือความถี่ประกอบกับเวลา แต่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอวกาศเลย

ในการเดินทางไปในโลกมนุษย์ เราวัดกันโดยคิดเป็น ฟุต หลา หรือไมล์ แต่การเดินทาง (ผ่านภูมิต่างๆ) ในโลกทิพย์ ต้องวัดกันด้วยอัตราความสั้นสะเทือน และจะต้องพูดว่ามีการผ่านจากความสั้นสะเทือนระดับสูงไปสู่ความสั้นสะเทือนระดับต่ำ หรือบางคราวก็จะเป็นไปในทางตรงข้าม คือจากความสั้นสะเทือนในระดับต่ำไปสู่ระดับสูงเป็นต้น ดังนั้นการที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงภูมิศาสตร์ของโลกทิพย์ก็ขอให้เป็นที่เข้าใจว่าหมายถึงกำลังงานที่มีอัตราความสั้นสะเทือนในระดับต่างๆ กันนั่นเอง และความต่างกันในระดับแห่งความสั้นสะเทือนนี้ ย่อมมีอยู่มากมายเหลือคนณา การที่เราจะเข้าถึงภูมิไหนๆ ได้เพียงไร ก็สุดแล้วแต่ว่าเราจะมี ความสามารถปรับระดับแห่งความสั้นสะเทือนของเราให้กับภูมินั้นๆ ได้หรือและมากน้อยเพียงไร (ทำนองเดียวกันกับที่เรามีเครื่องรับวิทยุอยู่เครื่องหนึ่ง และเครื่องรับวิทยุของเราจะรับสถานีอื่นๆ ได้มากน้อยเพียงไร ก็สุดแล้วแต่ว่าเครื่องนี้มีความสามารถปรับหรือว่าเปลี่ยนระดับความถี่ของตนได้มากน้อยเพียงไรฉะนั้น

ถ้าเครื่องรับมีประสิทธิภาพสูง ก็สามารถรับสถานีอื่นได้มากและเป็นระยะทางไกล เพราะมีแบนด์มากและกว้างขวาง แต่ถ้าเป็นเครื่องรับที่มีประสิทธิภาพน้อย ก็รับได้น้อยสถานีและรับได้แต่เพียงในระยะใกล้ๆ เท่านั้น) หรือ

อีกอุปมาหนึ่ง เราอาจคิดถึง การเปลี่ยนแปลงสถานะต่างๆ ของน้ำก็ได้ เช่นน้ำแข็งเปลี่ยนสภาพเป็นของเหลวคือเป็นน้ำแล้วก็เปลี่ยนสภาพต่อไปกลายเป็นไอ นี่คือการเปลี่ยนสภาพ คือการเดินทางในสภาพต่างๆ โดยไม่เกี่ยวกับสถานที่เลยอีกนัยหนึ่ง เราอาจคิดถึงอากาศที่มีลักษณะเป็นแก๊ส ซึ่งเราอาจนำมาทำให้เปลี่ยนสภาพเป็นอากาศเหลวได้ และจากอากาศเหลว เราก็อาจทำให้เปลี่ยนต่อไปเป็นอากาศแข็งได้อีกซึ่งโดยทางทฤษฎี เราบู๊วว่ามีทางทำได้จริงๆ แม้ว่าในทางปฏิบัติการทำอากาศเหลวให้แข็งจะยังทำไม่ได้ก็ตาม ตัวอย่างที่กล่าวมานี้ เป็นการแสดงให้เห็นว่า การเดินทางโดยการเปลี่ยนสภาวะสามารถมีได้เป็นได้อย่างไรโดยที่ “การเดินทาง” แบบนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอวกาศหรือการเปลี่ยนสถานที่แต่อย่างใดเลย และคำว่า “การเดินทาง” ก็เป็นการขอยืมมาใช้เพื่อให้เป็นที่เข้าใจง่ายแก่ชาวโลกมนุษย์เท่านั้นเอง

เป็นอันว่า ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะใช้คำพูดว่า “การเดินทางในโลกทิพย์ (ที่ต่างภูมิกัน)” ไปตามปกติเพื่อจะได้ไม่ต้องคิดหาศัพท์เทคนิคขึ้นมาใช้ใหม่ โดยหวังว่าท่านผู้อ่านทั้งหลายย่อมจะทราบได้ดีแล้วว่า มันมีความหมายผิดกันกับการเดินทางในอวกาศอย่างไร

ความแตกต่างกันของความสิ้นสะเทือน

คือพรหมแดนของโลกทิพย์

ในภุมิต่างๆ น้อยบ้างใหญ่บ้างของโลกทิพย์เหล่านี้ ย่อมเป็นที่อาศัยของวิญญาณต่างๆ ตามลำดับชั้นแห่งความหยาบและประณีตความดีและความเลวทรามของแต่ละวิญญาณนั้นๆ เรื่องนี้ก็เป็นไปตามหลักธรรมชาติ คือสิ่งที่เหมือนกันย่อมจะดึงดูดกันให้ไปรวมพวกกันในสถานที่หรือในสภาวะเดียวกัน กฎนี้ย่อมเป็นความจริงอย่างยิ่งในโลกทิพย์ (ยิ่งกว่าในโลกมนุษย์เสียอีก) ดังนั้นจึงไม่จำเป็นจะต้องมีตำรวจหรือหน่วยรักษาการณ์อยู่ที่พรหมแดน เพื่อคอยระวังไม่ให้วิญญาณที่มีระดับความสิ้นสะเทือนต่ำเข้าไปในภุมิที่มีความสิ้นสะเทือนสูงแต่อย่างใด เพราะวิญญาณที่มีความสิ้นสะเทือนต่ำก็ย่อมจะเข้าสู่ภุมิที่มีความสิ้นสะเทือนสูงไม่ได้เองตามธรรมชาติ แต่ทว่าวิญญาณที่มีความสิ้นสะเทือนสูงอาจกลับมาสู่ภุมิแห่งวิญญาณที่มีความสิ้นสะเทือนต่ำได้เสมอตามปรารถนา (อย่างไรก็ตาม การกลับมาสู่หรือการเข้าสู่ภุมิที่มีความแตกต่างกัน ในความสิ้นสะเทือนนี้ขอให้เข้าใจว่าเป็นอีกอย่างหนึ่งซึ่งแตกต่างกันกับการคมนาคม หรือการติดต่อกันโดยทางโทรจิตชั้นสูง (high form of telepathic Communication) ระหว่างวิญญาณในระดับต่างๆ ในโลกทิพย์ ซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก)

เรื่องนี้เป็นกฎที่ดีมากของธรรมชาติ เพราะว่าหากมิได้เป็น เช่นนั้นแล้ว ก็จะทำให้เกิดเรื่องสับสนอลเวงกันขนานใหญ่ หากวิญญาณ

ที่อยู่ในระดับต่ำสามารถแหวกทะเลลงเข้าสู่ภูมิของวิญญาณระดับสูงได้ เรื่องก็
คงเป็นทำนองว่าขณะที่นักศึกษาชั้นสูง ในมหาวิทยาลัยกำลังเรียนปรัชญากัน
อยู่นั้น ก็อาจจะมีพวกก๊วยหรืออันธพาลจากแหล่งสลัมหรือชองโคตของหนึ่ง บุกรุก
เข้าไปอาละวาดส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวรบกวนหรือรังแกเล่นเมื่อใดก็ได้ ฉะนั้นลองคิด
ดูว่า ถ้า (ในโลกทิพย์) เป็นเช่นนั้นได้จริง ก็คงจะต้องมีเรื่องเด็ดร้อน
เช่นเดียวกับโลกมนุษย์นั่นเอง เมื่อกล่าวถึงข้ออุปมาตอนนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ใคร่จะ
ขอกล่าวแทรกไว้ในที่นี้สักเล็กน้อยว่าในภูมิทิพย์ นั้นก็มีภูมิที่อาจจะกล่าวได้ว่า
เป็นภูมิอันธพาล หรือภูมิชองโจรที่ร้ายกาจต่าง ๆ อยู่เหมือนกัน (เพราะถ้า
ไม่เช่นนั้นแล้วพวกอันธพาลและพวกโจรผู้ร้ายในโลกนี้จะไปอยู่ที่ไหน)

เกี่ยวกับการติดต่อกันระหว่างผู้ที่อยู่ภูมิทิพย์ต่างภูมิกันนี้ ข้าพเจ้าได้
เคยกล่าวไว้แล้วในหนังสือเล่มอื่นที่พิมพ์ขึ้นก่อนหน้าเล่มนี้ แต่เพื่อประโยชน์
ของผู้่านที่อาจไม่ได้อ่านเล่มนั้น ข้าพเจ้าจะขอคัดลอกข้อความบางตอนจาก
เล่มนั้นมาลงไว้ ณ ที่นี้อีก ดังต่อไปนี้

“การที่วิญญาณจะเดินทางไปเห็นภูมิของตนเอง (ด้วยตนเอง) นั้น
เป็นไปได้เป็นอย่างดี (เพราะเป็นการเปลี่ยนความสันตะเพื่อนให้ผิดระดับ
กัน) แต่ว่าวิญญาณที่อยู่ในภูมิสูงสามารถจะลงมายังภูมิต่ำได้ กฎนี้เป็นกฎ
ธรรมชาติในโลกทิพย์เช่นนี้เองไม่ได้ เป็นกฎที่มีใครคนหนึ่งตั้งไว้ตามอำเภอใจ
ของตน เพื่อให้เข้าใจง่าย ข้าพเจ้าขอยกอุปมาให้เห็นดังต่อไปนี้ คือขอให้ท่าน
ลองนึกกวาดภาพ

ถึงตะแกรงร้อนขนาดใหญ่ ซึ่งมีตาถี่ห่างต่างกันสักชุดหนึ่งจะเป็นตะแกรงที่เขาใช้ร่อนของต่างๆ เช่นแป้งหรือถ่านหินออกให้เป็นเกรดหรือขนาดต่างๆ กันก็ได้ ในการร่อนสิ่งของด้วยตะแกรงชุดเหล่านี้แป้งหรือถ่านหินที่เป็นก้อนใหญ่ จะคงติดค้างอยู่ที่ตะแกรงแรกซึ่งมีตากว้างหรือหยาบกว่าเพื่อน ส่วนที่มีขนาดย่อมหรือละเอียดลงไปเล็กน้อย เมื่อลอดตะแกรงอันที่หนึ่งลงไปได้แล้วก็จะไปติดอยู่ที่ตะแกรงอันที่สองได้ ต่อจากนี้ถ้าเราใช้กำลังเขย่าช่วยบ้าง ในบรรดาก้อนถ่านหินที่อยู่บนตะแกรงอันที่สองนั้น อาจจะมีบางส่วนที่ลอดตะแกรงที่สอง ลงไปค้างอยู่ที่ตะแกรงที่สามได้อีก และโดยนัยนี้ก้อนที่ละเอียดลงไปก็จะลอดตะแกรงที่หยาบลงไปเรื่อยๆ สุดแล้วแต่ว่าเราจะเอาตะแกรงร้อนกี่ขนาด

ในเรื่องของการเดินทางในโลกทิพย์ก็เช่นเดียวกันนี้ วิญญาณที่มีอุปนิสัยหยาบ คือยังมีความประณีตแห่งจิตใจน้อยก็เปรียบเหมือนก้อนถ่านหินที่หยาบคือใหญ่โต ย่อมติดค้างอยู่ที่ตะแกรงอันแรกนั่นเอง ส่วนวิญญาณที่ได้พัฒนามาแล้วมากกว่านั้น คือมีความประณีตของจิตใจสูงขึ้นไป ก็ลอดตะแกรงที่หนึ่งเดินทางผ่านไปสู่อันที่สองได้ แต่จะไปหยุดที่ตะแกรงที่สองเท่านั้น หรือว่าจะเดินทางผ่านไปจนถึงตะแกรงที่สามและที่สี่นั้นก็ดีสุดแล้วแต่ระดับแห่งความประณีตของวิญญาณนั้นๆ เอง ก้อนถ่านหินที่ละเอียดย่อมสามารถจะผ่านไปผ่านมาระหว่างตะแกรง ที่หยาบกว่าของตนฉันใดวิญญาณที่ละเอียดก็สามารถเดินทาง

ผ่านไปผ่านมาในระดับแห่งภุมิที่หยาบกว่าของตน (คือปรับช่วงคลื่นหรือความสั้นสะเทือนให้หยาบลงมา) ได้ฉับนั้น ถ้าหากตนปรารถนาเช่นนั้น และอันที่จริงในทางปฏิบัติเรื่องเช่นนี้ก็เกิดขึ้นอยู่บ่อยๆ เหมือนกันเพราะวิญญานในภุมิสูงบางครั้งก็มีความปรารถนาจะลงมาเยี่ยมวิญญานของผู้ที่คุ้นเคย และมีความสนิทสนมกันมาแต่เดิม ซึ่งยังคงอยู่ในภุมิต่ำกว่า จุดประสงค์ทั้งนี้ก็เพื่อให้คำแนะนำและปลุกปลอบกำลังใจตามสมควร โดยเฉพาะในกรณีทีวิญญานที่อยู่ในภุมิต่ำมีสภาวะแห่งจิตใจพอที่จะรับคำสั่งสอนและปลุกปลอบใจได้บ้าง

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องการเปลี่ยนช่วงคลื่นหรือความสั้นสะเทือนให้หยาบลงนี้มีข้อยกเว้นโดยทั่วๆ ไปอยู่ประการหนึ่ง คือ ภุมิ (หรือสภาวะแห่งจิต) ของผู้ที่กำลังหลับ (พักฟื้น) อยู่ในโลกทิพย์นั้น เป็นภุมิ (คือสภาวะแห่งจิต) ที่มีลักษณะของช่วงคลื่นหรือความสั้นสะเทือนติดกันกับภุมิน้อยใหญ่อื่นๆ ทั้งหลายเป็นอันมากจนแทบจะกล่าวได้ว่า มีลักษณะหรือสภาวะไม่เหมือนใครหรือที่อื่นใดเลยที่เดียวสภาวะจิตของผู้ที่กำลังหลับอยู่นั้น เป็นเรื่องของเขาคือกำลังหลับอยู่โดยแท้ผู้ที่แม้อยู่ในภุมิสูงขึ้นไปโดยธรรมดาแล้ว ก็ไม่อาจจะสามารถดสภาวะจิตของผู้กำลังหลับได้เลย คือจะไม่สามารถทราบได้ว่า ผู้นั้นจะตื่นขึ้นมาด้วยจิตอันสวैयाรรมณ์แบบใด คือจะเป็นกุศลหรืออกุศล ชนิดใดและรุนแรงเพียงใดทั้งนี้ หมายความว่าแม้ผู้ที่จะมีสภาวะจิตสูงกว่าผู้ที่กำลังหลับพักผ่อนอยู่

ก็ไม่อาจกำหนดวาระจิตของผู้หลับนั้น หรือแม้ในขณะที่ต่อไปที่เขาจะตื่นขึ้นมาได้เลย ที่กล่าวมานี้คือข้อยกเว้นของข้อความที่ว่า ผู้ที่อยู่ในสภาวะจิตอันสูงหรือละเอียดสามารถปรับสภาวะจิตของตนให้หยাবลงมาได้ตามต้องการเสมอ

แต่อันที่จริง ข้อยกเว้นของข้อยกเว้นดังกล่าวมาคือ ท่านผู้มีสภาวะจิตอันละเอียดและสูงมาก จนกระทั่งสามารถปรับให้เข้ากับสภาวะจิตของผู้กำลังหลับนั้นก็คงจะมีอยู่เหมือนกันเป็นแต่ว่า คงจะน้อยมากจนเกือบจะเป็นอัปโกหกริก คือมีเกือบเหมือนไม่มีนั่นเอง ส่วนความช่วยเหลือที่ผู้อื่นจะพึงให้ได้สำหรับผู้อยู่ในสภาวะจิตแบบนี้ ก็คงจะเป็นไปในรูปการจัดหาที่พักเป็นพิเศษ การแผ่รังสีลงมาช่วยเพิ่มพลังให้ เป็นต้น ดังกล่าวไว้ในโลกทิพย์ภาค ๑ บทที่ ๓

ในภุมิแห่งโลกทิพย์ต่างๆ แต่ละภุมิก็มีความแตกต่างกัน ไป เช่นเดียวกับกับถิ่นต่างๆ ในโลกนี้เหมือนกัน ในภุมิต่ำเป็นของวิญญูณที่มีระดับความเจริญแห่งจิตใจต่ำอย่างยิ่ง จนกระทั่งพวกนี้จะไม่คิดถึงเรื่องอะไรเลยนอกจากวัตถุและเรื่องความอยากได้ใคร่ดี แบบสัตว์ดิรัจฉานเท่านั้น สำหรับวิญญูณที่อยู่ในภุมิสูงขึ้นไปแล้ว ภุมิต่ำดังกล่าวมานั้นก็คือนรกเราดี ๆ นั่นเอง โดยปกติจึงไม่ค่อยจะมีวิญญูณในภุมิสูงต้องการจะเดินทางลงไปยังภุมิเช่นว่านี้เลย นอกจากในบางกรณีที่ท่านเหล่านั้นต้องการจะไปอนุเคราะห์วิญญูณของบางคนที่เคยทำชั่วมาเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์และที่กำลัง

ตะเกียบตะกายต้องการจะขึ้นมาจากสภาวะดังกล่าวนั้นอย่างเต็มที่วิญญาณ
ชั้นสูงที่มีความกรุณาดังกล่าวนี้อยู่เหมือนกัน ความประสงค์ของท่านก็คือ
ต้องการจะช่วยเหลือวิญญาณในภูมิต่ำเช่นนั้น บางคนเท่าที่พอจะช่วยเหลือได้
แต่โดยมากวิญญาณเหล่านั้นก็ต้อง ใช้กรรมของตนเองไปจนกว่าจะสิ้นเวร
โดยที่ในระหว่างใช้กรรมนั้นก็เป็นการได้รับบทเรียนไปในตัวด้วยต่อจากนั้นจึง
จะได้กลับมาเกิดในโลกมนุษย์ ในสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่าเดิม เพื่อบำเพ็ญบารมี
ต่อไปใหม่.

บทที่ ๙

วิญญาณชั้นต่ำ

บุคคลผู้มีการศึกษา และวัฒนธรรมในสมัยปัจจุบันส่วนมาก มักจะอด
ยั้งอยู่ในใจไม่ได้ ในเมื่อได้ทราบถึงแนวความคิดเรื่องนรกสวรรค์ของคนในสมัย
โบราณ เพราะคิดเสียว่าแนวความคิดเหล่านั้น เป็นเรื่องที่ป่าเถื่อนหรือว่างมาย
อย่างยิ่ง ในทำนองเดียวกันท่านที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิชาลัทธิลัษณะมาแล้ว ก็อดที่จะ
นึกยั้งอยู่ในใจไม่ได้ ในเมื่อทราบถึงแนวความคิดของผู้ที่เรียกตัวเองว่าเป็น
ปัญญาชน หรือผู้มีวัฒนธรรมอันสูงส่งดังกล่าวมาแล้วทั้งนี้เพราะท่านเหล่านั้น
รู้ดีว่า ความคิดของคนสมัยโบราณเกี่ยวกับเรื่องสวรรค์นรกนั้น อันที่จริงมีเค้า
ความจริงอันเป็นมูลฐานอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน คืออย่างน้อยก็แสดงว่าคนสมัย
โบราณที่ถูกกล่าวหาว่าป่าเถื่อนนั้น มีความเข้าใจในเรื่องโลกทิพย์อยู่พอสมควร
ทีเดียว

ชีวิตในอนาคต (ในชาตินี้) ของบุคคลหนึ่งๆ จะเป็นอย่างไรย่อมสุด
แล้วแต่ว่าในปัจจุบันเขาจะมีนิสัยในด้านสังคมและอุปนิสัย

ส่วนตัวนั้นเป็นอย่างไร ฉันใด ในทำนองเดียวกัน ชีวิตในชาติต่อไปของเขาจะเป็นอย่างไร ก็ย่อมสุดแล้วแต่ว่าในชาติปัจจุบันเขาเป็นคนมีอุดมคติและนิสัยใจคอเป็นอย่างไร ฉะนั้น โลกทิพย์เป็นสถานที่ที่บุคคลสามารถจะดำเนินชีวิตไปตามอุดมคติที่เขาตั้งไว้ในโลกนี้ได้เป็นอย่างดี อาจจะถูกกล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่า ชีวิตในโลกทิพย์เป็นภาพสะท้อนให้เห็นอุดมคติต่างๆ ได้อย่างเด่นชัด และเรื่องนี้โปรดทราบว่าเป็นไปได้ทั้งในส่วนดีและส่วนเลว คือทั้งในฝ่ายอุดมคติ และความปรารถนาที่สูงส่ง และในฝ่ายความปรารถนาและอุดมคติที่เลวทรามต่ำช้า ด้วยเช่นเดียวกัน

จากความจริงดังกล่าวมาแล้ว ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่าโลกทิพย์ของบุคคลที่อยู่ในสมัยดึกดำบรรพ์ ก็เป็นเรื่องของการสนองความปรารถนาของบุคคลเหล่านั้นในยุคนั้น เขาได้ตั้งความปรารถนาไว้อย่างไร เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ เขาก็จะได้สนองความปรารถนานั้นในโลกทิพย์ ตัวอย่างเช่น ชาวอินเดียนแดงที่ชอบล่าสัตว์ ก็จะได้มาอยู่ในโลกทิพย์ที่มีสัตว์ให้ล่าอย่างสมใจ และคนป่าเหล่าอื่นที่ได้วาดภาพสวรรค์ของเขา (โดยส่วนรวม) ไว้อย่างไร เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ก็จะได้มาอยู่ในสวรรค์ที่มีลักษณะเช่นนั้น ในโลกทิพย์ซึ่งเป็นการตรงกันกับที่ลัทธิศาสนาของเขาในยุคนั้นๆ สอนไว้จริงๆ หลักความจริงข้อนี้อาจทำให้เป็นที่ไม่น่าเชื่อหรือน่าหัวเราะสำหรับบุคคลที่เชื่อว่า ขึ้นชื่อว่าสวรรค์แล้วจะต้องมีถนนที่ปูลาดด้วยทองคำเหลืองอร่าม และมีน้ำนมและน้ำผึ้งไว้สำหรับดื่ม

ได้อย่างเหลือเฟือ แต่อันที่จริงถ้าเราคิดให้ดี ๆ สักหน่อย ก็ให้เห็น ได้ว่า แนวความคิดที่ว่าสวรรค์จะต้องมีถนนทองคำ น้ำนม และ น้ำผึ้งเป็นต้นนั้น ก็เป็นการแสดงออกของความปรารถนา หรือ ตัณหาอีกประเภทหนึ่งนั่นเอง ซึ่งสรุปแล้วก็ไม่ดีกว่าแนวความคิดว่า สวรรค์จะต้องมีดินแดนที่จะล่าสัตว์ได้อย่าง สะดวกสบายเท่าใดนัก

ถ้าเราจะคิดถึงสภาพความเจริญทางอารมณ์ และสติปัญญาของคน สมัยดึกดำบรรพ์แล้ว ก็ให้เห็นได้ว่าในเมื่อเขามีความต้องการเช่นนั้น ในระดับ นั้นอยู่เป็นพื้นฐานของนิสัยใจคอแล้วการที่จะให้เขามาอยู่ในสวรรค์ของคน ที่เจริญแล้วในสมัยปัจจุบันนี้ ย่อมจะไม่เป็นความผาสุก คือจะไม่เป็นสวรรค์ของ เขาอย่างแน่นอนยิ่งกว่านั้น มันอาจจะเป็นนรกสำหรับเขาไปเลยก็ได้ ลองคิดดู ถึง คนป่าที่ถูกนำมาอยู่ในปราสาทราชวังอันหรูหราโอ่อ่าในเมืองแวดล้อมไปด้วยคนที่มีนิสัยและระสนิยมที่เข้ากันไม่ได้เลยเช่นนี้ แล้วท่านก็จะเห็นได้ใน ความจริงที่ว่าเขาจะไม่รู้สึกเป็นสุขเลยแม้แต่น้อย ความจริงดังกล่าวมาแล้ว ก็เป็นความจริงในโลกทิพย์เหมือนกัน เมื่อมีสวรรค์ของคนที่มีการศึกษาและ วัฒนธรรม ดังเช่น ในสมัยปัจจุบันได้ก็ย่อมจะต้องมีสวรรค์ของคนในสมัยดึกดำ บรรพ์ได้เพราะว่าในสวรรค์เหล่านี้เองจะเป็นที่ที่สนองความปรารถนาของ เขา ได้ และเมื่อเป็นที่สนองความปรารถนาของเขาได้ ก็ย่อมเป็นสวรรค์ของเขาได้ ด้วยประการฉะนี้

ในโลกทิพย์

ใจเป็นผู้สร้างสิ่งแวดล้อมขึ้นมา

ดั่งนั้นหลักทั่วไปของเรื่องนี้จึงเป็นดังนี้ คือวิญญาณของบุคคลผู้อยู่ในโลกทิพย์แต่ละภูมิมิมีแนวความคิดเรื่องสวรรค์ส่วนใหญ่ (ไม่ใช่ส่วนปลีกย่อย) เป็นอย่างไร สภาวะทางภูมิศาสตร์ของภูมิแต่ละภูมิในโลกทิพย์ ก็เป็นเครื่องแสดงออกซึ่งรสนิยมและความเชื่อของวิญญาณส่วนใหญ่ที่อยู่ในภูมินั้นๆ ทั้งนี้เพราะการส่งกระแสความคิดออกไปจะมีอำนาจอย่างรุนแรงในโลกทิพย์ อย่างเห็นได้ชัดกว่าในโลกมนุษย์มาก ลักษณะของภูมิแต่ละภูมิในโลกทิพย์ จึงเป็นผลรวมของความคิดคำนึงของวิญญาณที่อยู่ในภูมินั้นๆ กล่าวสั้นๆ ก็คือในโลกมนุษย์เรานี้สิ่งแวดล้อมเป็นเครื่องสร้างคน (คือเราจะมีนิสัยใจคอเป็นอย่างไรก็ต้องสุดแล้วแต่สิ่งแวดล้อมเป็นส่วนสำคัญ) แต่ในโลกทิพย์สิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร ก็ต้องสุดแล้วแต่สภาวะทางจิตใจของวิญญาณส่วนใหญ่ที่อยู่ในภูมินั้นๆ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือในโลกทิพย์ คน (หรือวิญญาณ) เป็น ผู้สร้างสิ่งแวดล้อมขึ้นมาเอง

ชาวอินเดียนแดง เมื่อละโลกนี้ไปแล้ว ก็จะเข้าสู่โลกทิพย์ที่ทำให้ชีวิตของเขามีความสุขสำราญ เพราะเขาจะได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่สนองความปรารถนาของเขาได้เป็นอย่างดี บรรดาผู้ที่มีความสามารถในทางตาทิพย์ ที่มีอยู่ในหมู่ชาวอินเดียนแดงเหล่านั้น

เมื่อได้ถอดจิตไปเห็นภูมิแห่งสวรรค์ที่พวกของเขา รุ่นก่อนๆ ได้ไปเกิดอยู่ และได้เห็นว่ามีดินแดนที่เขาจะสามารถล่าสัตว์ได้อย่างเป็นสุขก็กลับมาบอกกับพวกเขาให้ทราบทั่วถึงกัน การติดต่อกับพวกเขาในรุ่นก่อนๆ มีเป็นประการใด เขาก็ได้เล่าสู่กันฟังไว้ตามความเป็นจริง ดังนั้นสวรรค์ของชาวอินเดียนแดง จึงมีสภาพสมจริงดังที่พวกพ่อมดหมอผีของเขาได้สั่งสอนกันไว้และวิญญูณของชาวอินเดียนแดงเหล่านั้น เมื่อตื่นขึ้นหลังจากที่ได้พักฟื้นในโลกทิพย์แล้วก็จะเห็นว่าเขาได้มาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นสวรรค์สมใจนึกของเขาจริงๆ เพราะรอบกายของเขาจะมีป่าไม้ ทุ่งราบ ลำธารน้อยใหญ่ มีวัวและควายให้ยิงและล่าได้อย่างน่าสนุกสนาน และเหลือเฟือ มีปลาให้ตกขึ้นมากินได้อย่างอิมหันต์สำหรับ สรรพสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมาแล้วก็มีขึ้น เป็นขึ้นด้วยความประสงค์เช่นนั้น คือเพื่อสนองความปรารถนาเช่นนั้น เพราะความปรารถนาเช่นนั้นของส่วนรวม ได้เป็นตัวการสร้างสรรค์มันขึ้นมาไว้ แต่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดก็มีอยู่เป็นอยู่ในสภาวะของจิตใจของคนเหล่านั้นเท่านั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ มีอยู่เป็นอยู่เหมือนกับสภาวะที่มีอยู่เป็นอยู่ในระหว่างฝันอันเห็นจริงเห็นจัง และวิญญูณเหล่านั้นก็ถือว่ามันเป็นเรื่องจริงจัง ไม่ใช่เรื่องความฝันแต่อย่างใดทั้งนี้เพราะว่า “ความฝันทั้งหลายย่อมเป็นความจริงในระหว่างที่มันยังเป็นความฝันอยู่” (Dreams are true while they last) คือตราบใดที่จิตใจยังไม่ตื่นจากความฝัน ตราบนั้น จิตใจก็จะมีโอกาสรู้ได้ว่า ความฝัน

เป็นเพียงความฝันเท่านั้น และจากหลักการนี้เองที่ท่านผู้มีปัญญาอันสูงสุดได้บอกแก่เราไว้ว่า อันที่จริงสากลจักรวาลที่ประกอบไปด้วยปรากฏการณ์ต่างๆ นี้ก็เป็นเพียง “ความฝัน” ของสภาวะที่อาจเรียกได้ว่าเป็นพระเจ้าเป็นเจ้า (The Absolute) เท่านั้นเอง แต่ถึงอย่างไรสภาวะทั้งหมดเหล่านั้น ก็ปรากฏเป็น “ความจริง” แก่เราอย่างแท้จริง เราอาจเข้าใจความจริงข้อนี้ได้ดีขึ้น หากลองคิดถึงเหตุการณ์บางอย่างในความฝันของเราในโลกมนุษย์นี้เอง ซึ่งบางครั้งมันชัดเจนและฝังใจอย่างยิ่งจนกระทั่งทำให้เราต้องดีใจ อย่างเหลือล้นหรือไม่ก็เสียใจอย่างสุดซึ้ง ไม่น้อยกว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่เราตื่นอยู่เหมือนกัน (และในระหว่างที่เราฝันอยู่นั้นเราก็จะไม่รู้สึกว่ามันเป็นเพียงความฝันเลย)

บุคคลที่ได้ทำการค้นคว้าเรื่องนรกสวรรค์ ต่างก็รายงานว่าบรรดาพวกที่อ้างว่ามีตาทิพย์ก็ดี หมอวิเศษหรือคนทรงต่างๆ ก็ดีล้วนรายงานว่ามีสวรรค์ซึ่งมีลักษณะตรงตามที่ลัทธิศาสนาหรือ ความเชื่อของตนได้กล่าวไว้ทั้งสิ้น ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ บุคคลกลุ่มใด ศาสนาใด มีความเชื่อเรื่องสวรรค์อย่างใด ก็จะเห็นว่ามีสวรรค์ในลักษณะของตนๆ แตกต่างกันไป ดูเหมือนว่าจะไม่มีที่สิ้นสุด คือมีทั้งสวรรค์ของคนป่าเถื่อน และสวรรค์ของคนในสมัยที่มีอารยธรรมแล้ว ซึ่งล้วนแต่มีลักษณะแตกต่างกันไปได้ ทั้งๆ ที่ต่างกลุ่มก็เรียกว่าเป็นสวรรค์ของตนเหมือนกันเมื่อเป็นดังนี้ นักค้นคว้าในเรื่องนี้ก็มักจะไม่เชื่อและเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลไปเสียหมด

เพราะเขาคิดว่า เรื่องเช่นนี้คงเกิดจากการเพ้อฝันและมโนภาพหรือภาพหลอนของผู้ที่ได้ไปเห็นมาเสียมากกว่า โดยเขาอ้างเหตุผลขึ้นมาเองว่าขึ้นชื่อว่าสวรรค์แล้วจะต้องมีลักษณะเหมือนกันหมด แต่เขาลืมพิจารณาว่าในคำบรรยายลักษณะของสวรรค์ที่มีแตกต่างกันนั้น ก็ยังมีสิ่งที่เหมือนกันเป็นมูลฐานอยู่ประการหนึ่ง ถึงแม้ว่าในรายการปลีกย่อยจะแตกต่างกันอย่างมากมายก็ตาม ผู้ศึกษาวิชาลึกลับทั้งหลายย่อมทราบดีว่ารายงานจากพวกที่มีตาทิพย์ พ่อมด หมอผี หรือคนทรงบอกเล่ากันต่อๆ มานั้นมีความจริง และเป็นรายงานจากประสบการณ์ของเขาจริงๆ สิ่งนี้ก็คือการสนองความปรารถนาของเขาที่มีเหลืออยู่ในโลกมนุษย์ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั่นเอง ลองพิจารณาดูหลักการเกี่ยวกับวิวัฒนาการต่อไปนี้แล้วท่านอาจจะเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

วิญญาณของคนป่าเถื่อนใช้เวลาอยู่ในโลกทิพย์ชั้นต่ำ ตามลำดับแห่งภูมิจิตของเขาชั่วระยะเวลาอันสั้นในระหว่างนั้น เขาก็ได้เกิดมีความปรารถนาและอุดมคติใหม่ๆ ขึ้นมาแทนที่ความปรารถนาและอุดมคติใหม่ๆ เหล่านี้ก็จะมาแสดงออกในเมื่อเขาเกิดมาเป็นมนุษย์ในครั้งต่อไป อันที่จริงในกรณีที่เขาเกิด ความปรารถนาและอุดมคติใหม่ๆ นี้ ก็หมายความว่าเขาได้ก้าวล่วงความปรารถนาและอุดมคติเก่าๆ ของเขาขึ้นมาแล้ว ซึ่งทั้งนี้ก็หมายความว่าเขาได้พัฒนาการความเจริญทางวิญญาณของเขาขึ้นมาบ้างแล้ว ไม่มากนักน้อย มิฉะนั้นเขาก็คงจะไม่สามารถปล่อยวางความปรารถนา และ

อุดมคติเดิมของเขาได้ ด้วยเหตุนี้เองก็แปลว่า วิญญาณของเขาได้ก้าวหน้าหรือมีความประณีตสูงส่งขึ้นไปบ้างตามสมควรการได้มามีโอกาสเพื่อความปรารถนาในโลกทิพย์จึงเป็นเครื่องช่วยให้วิญญาณของเขาได้สมใจอยาก และแล้วก็เริ่มคิดได้และมีความชินชา และรู้จักเบียดต่อความปรารถนาในระดับนั้นซึ่งตนได้จนสมใจและไม่มี อะไรกดดันอีกต่อไปแล้วลักษณะนี้แหละที่เป็นความก้าวหน้าขั้นหนึ่งๆ ของวิญญาณของแต่ละคน

อนึ่ง เนื่องจากปกติคนป่าเหล่านั้นใช้ชีวิตของเขาชั่วระยะเวลาอันสั้นทั้งในโลกมนุษย์และโลกทิพย์ดังนั้น ภายในระยะเวลาอันยาวนานในขณะที่วิญญาณชั้นสูงกำลังพักผ่อนหรือเสวยสุขอยู่ในโลกทิพย์ชั้นสูงนั้น วิญญาณชั้นต่ำของคนป่าเหล่านี้ก็ได้เกิดแล้วตายอีกแล้วก็เกิดตายใหม่อีก เช่นนี้นับเป็นจำนวนถึงหลายร้อยครั้งก็ได้ และในการเวียนเกิดเวียนตายอยู่เรื่อยๆ นี้ วิญญาณชั้นต่ำเหล่านี้ก็ย่อมจะได้มีประสบการณ์ และเลือนอุดมคติและความปรารถนาของตนให้สูงขึ้นมาเรื่อยๆ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่ากฎธรรมชาติ คือความเสมอภาคและการชดเชยย่อมมีอยู่เสมอ ทั้งในโลกมนุษย์และโลกทิพย์

ประโยชน์ของการเกิดในโลกทิพย์

ประโยชน์ประการหนึ่งของการที่คนป่าได้เข้าถึงโลกทิพย์ ก็คือเขาเหล่านั้นได้มีโอกาสมาเป็นมิตรสนทนากันดีกว่าในโลกมนุษย์

เหตุผลในเรื่องนี้ ประการแรกก็คือ ผู้ที่เป็นญาติมิตรหรือหัวหน้าได้ล่วงลับไปก่อนแล้ว กับผู้ที่ถึงแก่ความตายตามไปในระยะหลังๆ ก็จะได้มีโอกาสพบกันใหม่ ซึ่งจะทำให้เกิดความยินดียิ่งขึ้นกว่าเดิมประการที่สองความเป็นศัตรูกันที่มีมาแต่เดิมเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้นเมื่อมาอยู่ร่วมกันในโลกทิพย์แล้ว ก็จะไม่ค่อยๆ จางหายไปได้โดยอาศัยสภาวะของโลกทิพย์นั่นเอง ทั้งนี้เพราะเหตุว่าในโลกทิพย์มีสิ่งทีสนองความปรารถนาและอุดมคติของเขาได้อย่างเหลือเฟือโดยไม่ต้องมีขัดสน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่มีความจำเป็นต้องอิจฉาริษยาหรือแย่งชิงกัน เหมือนดังในโลกมนุษย์ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีไม่เพียงพอเพียงเป็นเหตุให้ต้องรบพุ่งแย่งชิงกันอยู่เสมอ เมื่อเป็นเช่นนั้นความที่ในโลกทิพย์มีสิ่งทีสนองความต้องการของเขาได้อย่างเหลือเฟือ จึงทำให้ความเกลียดชังและพยายาบาทกันเพราะเรื่อง เช่นนี้ค่อยบรรเทาลง และเกิดความรู้สึกเห็นใจและเป็นมิตรสนิทสนมกันขึ้นมาแทนที่ และความรู้สึกเช่นนี้เอง ที่จะเป็นรากฐานนำไปสู่ความเป็นผู้มีเมตตากรุณาในวงกว้าง คือเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์โดยทั่วไปในขั้นต่อไป การที่เขาได้เวียนเกิดเวียนตาย และได้เข้าสู่โลกทิพย์แต่ละครั้งก็ทำให้เขาได้มีโอกาสสนองความปรารถนาขั้นต่ำได้สมใจ และแล้วก็ทำให้ความปรารถนาเช่นนั้นค่อยๆ มอดหมดไปที่ละเล็กละน้อย เพราะความที่ไม่ต้องอยู่ในสภาวะที่มีอารมณ์อันถูกกดดันอีกต่อไป และพร้อมกันนี้ก็ทำให้เขาได้เกิดดวงปัญญาขึ้นมาทีละเล็กละน้อย ซึ่งทำให้เขาได้เห็นโทษของ

ความปรารถนาขั้นต่ำๆ เหล่านั้น และใคร่หาทางเขยิบฐานะแห่งจิตใจของตนให้พ้นจากสภาวะนั้นขึ้นมาเป็นลำดับด้วยเหตุนี้เอง การเวียนเกิดเวียนตายครั้งแล้วครั้งเล่าจึงทำให้เขาได้รับประสบการณ์ และเกิดปัญญาวิวัฒนาการตนเองขึ้นเรื่อยๆ วิญญานแต่ละดวงไม่ว่าจะเป็นวิญญานขั้นต่ำเพียงใดก็ตาม ย่อมได้รับบทเรียนฝังไว้ในสันดานที่ละเอียดละออน้อยกว่าชีวิตทั้งหลายทั้งมวลย่อมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทำให้เกิดความรู้สึกปรารถนาดีหรือเมตตาต่อผู้อื่นไปในตัว ทั้งนี้จะเป็นไปเช่นนั้นทุกคราวที่เขาได้รับความสมหวังมีโอกาสสนองความปรารถนาในทางร่างกายของเขาได้ดังนั้น เราจึงจะเห็นได้ว่าแม้ในสวรรค์ชั้นที่หยาบๆ ของคนป่าเหล่านั้น เขาก็มีโอกาสที่จะพัฒนาการได้เหมือนกัน ความสุข (อันเกิดจากการได้สนองความปรารถนาของตนบ้าง) ทำให้เกิดความรักและความปรารถนาดีและวิญญานในสภาวะเช่นนี้ก็จะเป็นไปตามกฎนี้เอง

ดังได้กล่าวมาแล้ว วิญญานขั้นต่ำจะใช้ชีวิตอยู่ในโลกทิพย์ชั่วระยะเวลาไม่นาน และต่อมาเมื่อได้รับสิ่งที่ต้องการสมใจแล้วก็เริ่มเบื่อเมื่อเกิดความรู้สึกเช่นนี้ขึ้น ไม่ช้าวิญญานก็จะรู้สึกมีอาการง่วงงุน ซึ่งเป็นอาการที่แสดงว่าตนจะต้องเกิดใหม่ ต่อจากนั้นวิญญานก็จะตกอยู่ในสภาวะที่อาจเรียกได้ว่าโคม่า คือไม่รู้รู้สึกตัวในตอนนี้ขบวนการของการเกิดใหม่ก็จะดำเนินไปตามกฎแห่งกรรม คือกฎของความดึงดูดของสิ่งที่เหมือนกันซึ่งจะทำให้วิญญานนั้น ไปถือกำเนิดในร่างกายใหม่เพื่อจะได้มีโอกาสแสดงออก ซึ่ง

ความปรารถนาและอุดมคติใหม่ และได้สนองความปรารถนาและอุดมคติ หรือว่าอุดมการณ์ใหม่ๆ ของตนให้สนใจต่อไปในวิญญูณที่มี ลักษณะหรือชั้นแห่งความเจริญดังกล่าวมาแล้วนั้น จะมีความผูกพันหรืออุปาทานติดอยู่กับโลกมนุษย์อย่างแรงมากและเมื่อเป็นเช่นนั้น อำนาจของอุปาทานก็จะดึงวิญญูณนั้นให้กลับมาสู่โลกมนุษย์จนได้ ซึ่งก็เป็นการสนองอุปาทานนั่นเอง จึงเห็นได้ว่าเรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เป็นความทารุณหรือความอยุติธรรมอย่างใด วิญญูณของทุกๆ คน จะต้องได้รับสิ่งที่ตนยังติดข้องและปรารถนาอย่างรุนแรง กฎของการสนองความปรารถนาเพื่อชดเชย (ต่อการที่ต้องถูกขัดขวางหรืออดกลั้นอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง) นั้น ย่อมเป็นหลักความจริงอยู่เสมอทั้งในโลกทิพย์และโลกมนุษย์ และนี่คือกฎแห่งความยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ และไม่มีเวลาจำกัดเพราะจะต้องคงเป็นอยู่เช่นนั้นตลอดกาล ทั้งในวิญญูณชั้นต่ำและชั้นสูง ซึ่งก็กำลังวิวัฒนาการอยู่เสมอ

บทที่ ๑๐

ประสบการณ์ทางศาสนาในโลกทิพย์

นักศึกษาในวิชาศาสนาเปรียบเทียบมักจะต้องได้รับความประหลาดใจไม่น้อย ในเมื่อได้รับทราบความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่าในสมัยโบราณดึกดำบรรพ์ซึ่งมีความเชื่อในทางศาสนาอย่างเดียวนั้น ต่อมาได้เกิดการแตกแยกแขนงออกมากมายหลายกลุ่มหลายสาขาเหลือเกิน แต่แม้ว่าในส่วนรายละเอียดจะมีความแตกต่างกันอย่างมากเพียงใดก็ตามก็ยังคงมีความเชื่ออันเป็นหลักมูลฐานที่เหมือนกัน อันพอจะให้เห็นเป็นแก่นแห่งความเชื่ออยู่ได้เสมอไม่ว่าจะเป็นลัทธิเชื่อถือโชคลาง ภูตผีปิศาจของคนป่าเถื่อนดึกดำบรรพ์ หรือความเชื่อที่สมมติเรียกกันว่าสูงส่งของคนที่มีวัฒนธรรม และอารยธรรมแล้วก็ตาม แนวความคิดที่เป็นแกนกลางเช่นนั้นมีอยู่บางประการที่พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้คือ :-

๑. มีอะไรบางสิ่งบางอย่าง ที่อยู่เหนือสากลจักรวาล

อันเต็มไปด้วยปรากฏการณ์ หรือความเปลี่ยนแปลง

นานาประการที่เราเห็น หรือทราบกันอยู่ทุกวันนี้และมีอะไรบางสิ่ง บางอย่างนี้เป็นเหตุหรือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังสากลจักรวาล คือเป็นเหตุ เบื้องต้นที่จะสวาทาเหตุถอยหลังต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

๒. วิญญาณของคนยังคงอยู่หลังจากที่ร่างกายแตกดับ

ไปแล้ว ส่วนจะคงอยู่อย่างไรนั้นก็เป็นเรื่องที่มีการ

อธิบายแตกต่างกันไป ตามหลักการของแต่ละฝ่าย

๓. อนาคตของวิญญาณหลังจากการแตกดับแห่งกาย

แล้วจะเป็นอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับการที่วิญญาณนั้นๆ มีพื้นแพ้อัธยาศัย และมีการกระทำอย่างไรในระหว่างที่ดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้

เป็นความจริงที่เดียว ที่หลักการทั้งสามอันเป็นหลักมูลฐานของความเชื่อทางศาสนาทั่วไปเหล่านี้ได้รับการวิวัฒนาการคือ มีการอธิบายความหมายที่ละเอียดประณีตยิ่งขึ้นโดยลำดับ และก็ต้องกินเวลาไม่น้อยกว่าที่ความเข้าใจในหลักการทั้งสามข้างต้นนั้น จะได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนโดยบุคคลผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง ดังต่อไปนี้

มีความจริงขั้นสูงสุด (Absolute Truths) สามประการซึ่งจะแผ่ดวงอยู่ในความเชื่อถือทางศาสนาทั้งหลายเสมอ เป็นแต่ว่าในบางครั้งความจริงดังกล่าวแล้วก็อาจจะไม่ได้รับการอธิบายโดย

แจ่มแจ้ง หรือถูกต้องเท่านั้น หลักความจริง ๓ ประการที่แต่งตั้ง อยู่ในนั้น คือ :-

๑. วิญญาณของคนเป็นสภาวะอมตะ คือไม่รู้จักตาย

และวิญญาณมีโอกาสที่จะต้องเจริญหรือพัฒนาให้ประณีตหรือบริสุทธิ์ ยิ่งๆ ขึ้นไปอีกไกลมากจนกล่าวได้ว่าไม่มีที่สิ้นสุด

๒. สภาวะที่ให้ชีวิตแก่เรานั้น อยู่ภายในเราเองและเป็นสภาวะที่เป็นอิสระคือไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราเลยสภาวะนี้เป็นสภาวะที่**ไม่รู้**จักตาย และให้คุณอยู่เสมอเป็นสภาวะที่เราเห็นหรือได้ยินหรือรู้สึกไม่ได้เลย แต่ก็อาจจะเข้าถึงได้ถ้าเราต้องการจะเข้าถึงจริง ๆ

๓. แต่ละคนเป็นผู้ออกกฎหมายไว้สำหรับตนเอง คือ ทุกคนเป็นผู้สร้างสรรค์ความทุกข์ความสุข ความเจริญและความเสื่อมให้แก่ตนเอง เป็นผู้กำหนดชะตา ชีวิตของตนเอง คือหมายความว่า เป็นผู้ให้รางวัล และลงโทษตนเอง

หลักเกณฑ์เหล่านี้ เป็นสัจธรรมที่ตรงไปตรงมาไม่สลับซับซ้อน แต่ก็**เป็น**หลักการที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และเป็นเรื่องที่คุณสนใจควรจะทราบไว้อย่างยิ่ง

แนวความคิดดังกล่าวมาแล้วก็ดี ตลอดจนถึงแนวความคิดอื่นๆ อันแตกแยกออกไปจากแนวความคิดเหล่านี้ก็ดีล้วนเป็นผล

ของการเข้าถึงความจริงโดยทางวิญญาณภายในเกี่ยวกับ “บางสิ่งบางอย่าง” ดังกล่าวแล้วนั้นบ้าง เกี่ยวกับวิญญาณอมตะบ้าง และเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมบ้าง ส่วนการที่ศาสนาต่างๆ มีแนวความคิดแตกต่างกันไปนั้น ก็เป็นเพราะผู้สอนและผู้ประพฤติปฏิบัติตามศาสนาต่างๆ นั้นได้เข้าถึงความจริงเหล่านั้นในระดับต่างๆ กันนั่นเอง

ผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อคำสอนในทางศาสนาบางคนกล่าวว่า ลัทธิประเพณีและคำสอนในทางศาสนา ล้วนเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเองทั้งสิ้น คำกล่าวนี้แม้จะมีความจริงอยู่บ้าง แต่ก็มีความจริงเพียงครึ่งเดียว คือคำสอนหรือประเพณีการปฏิบัติต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นนั้น ก็เป็นผลของการที่มนุษย์ได้เข้าถึงแก่นของสัจธรรม หรือความจริงอันสูงสุดด้วยญาณภายในของมนุษย์นั่นเอง การแสดงออกมาเป็นคำพูดนั้น ในบางครั้งอาจมีความไม่ถูกต้องหรือเที่ยงตรงสมบูรณ์ แต่ความรู้ที่ว่าสัจธรรมดังกล่าวนั้นมีอยู่ย่อมเป็นที่ประทับใจแก่ผู้ที่เข้าถึงสัจธรรมเช่นนั้นอย่างไม่ลืมหูลืมตา ในบางยุคบางสมัยมนุษย์ได้บูชาวัตถุต่างๆ ในโลกนี้คือหลังจากที่ได้ก่อสร้างสิ่งใดขึ้นมาแล้ว ก็บูชาวัตถุที่ตนเองสร้างขึ้นมานั่นเอง ทั้งนี้เพราะสติปัญญาอันจำกัดของตนจึงทำให้หลงผิดไปบ้าง แต่เมื่อว่าตามความจริงในดวงจิตแล้วบุคคลเหล่านั้นกำลังบูชาวัตถุสิ่งใดๆ ว่าจะเป็นอย่างไหน ก้อนหิน รูปสลัก หรือเทพเจ้าผู้มีรูปร่างเป็น เช่นเดียวกันกับมนุษย์ก็ตาม เขาก็เพ่งจิตไปถึง “บางสิ่งบางอย่าง” ซึ่งเป็นอำนาจบันดาลใจหรือเป็นต้นเค้าแห่งศาสนา ซึ่งสถิตอยู่ใน

และในยุคปัจจุบันนี้ก็อาจกล่าวได้ว่าโลกเรากำลังก้าวเข้าสู่ยุคแห่งวิวัฒนาการทางศาสนาที่สำคัญยุคหนึ่งทีเดียว วิถีทางแห่งวิวัฒนาการทางศาสนาในอดีตของเราทั้งหลายนี้ถ้ามองย้อนหลังไป ก็จะทำให้เห็นว่ามีรูปแบบมากหลายเปลี่ยนแปลงกันมาก (ซึ่งอาจยังคงมีอยู่ตกทอดมาจนถึงปัจจุบันก็ได้) รูปแบบเหล่านี้ มีทั้งที่เป็นวัตถุและที่เป็นความคิดคำนึงอยู่ในดวงจิต ซึ่งเป็นที่เคารพของผู้คนนับจำนวนล้านๆ มาแล้วเมื่อความรู้ความเห็นของคนในยุคนั้นๆ ได้ก้าวหน้าขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงไป รูปแบบเหล่านี้ก็ถูกทอดทิ้งเปลี่ยนแปลงอยู่ตาม วิถีแห่งความเชื่อในอดีตของมนุษย์ และก็ได้อุทิศทิ้งให้ผุพังไปตามกาลเวลา อย่างไรก็ตาม รูปแบบต่างๆ เหล่านั้นก็ย่อมมีค่าสมควรแก่ความเชื่อของมนุษย์ในยุคนั้นๆ หรือที่มีการพัฒนาของจิตมาถึงระดับนั้นอยู่เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะในการพัฒนาของจิตที่จะขึ้นมา ถึงระดับสูงสุดก็ต้องผ่านขั้นต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วโดยลำดับกาล จึงเป็นการยากที่จิตจะก้าวข้ามขั้นต่ำหรือขั้นกลางในระหว่างมาสู่ ขั้นสูงสุดได้โดยฉับพลัน

เมื่อกล่าวถึงความเจริญของวิญญาณที่ต้องเป็นไปตาม ลำดับขั้นในโลกมนุษย์ดังกล่าวมาแล้ว จึงทำให้มองเห็นได้ว่าแม้ในโลกทิพย์ ก็ย่อมจะต้องมีปรากฏการณ์แห่งความเจริญ หรือ วิวัฒนาการไปตามลำดับขั้นเช่นนี้เหมือนกัน ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่ในโลกทิพย์ (อันเป็นภูมิที่แสดงออกของความคิดอย่างชัดเจนที่สุด) ก็จะต้องมีภูมิอันสอดคล้องกับความเชื่อถือและแนวการปฏิบัติ

ของศาสนิกชนในกลุ่มนั้นๆ ในระดับนั้นๆ ในศาสนานั้นๆ ผู้ที่มีความเชื่อในคำสอนและการปฏิบัติของศาสนาของตนด้วยความบริสุทธิ์ใจ อย่างยิ่งในลักษณะใดในขั้นใด เป็นแบบใด เขาก็จะเข้าถึงภูมิอันเป็นที่สนองความต้องการในความเชื่อ และการปฏิบัติศาสนาของเขาในลักษณะนั้น ในขั้นนั้นและในแบบนั้น วิญญาณที่มีระดับความเชื่อและความยึดมั่นทางศาสนาในระดับต่ำ ย่อมจะไม่มีความสุขสมหวัง แต่ประการใดในเมื่อสมมติว่าจะต้องเข้าถึงภูมิหรือสวรรค์ที่มีความประณีต และสูงเกินกว่าระดับที่เขาจะพึงเข้าใจได้ ตรงกันข้าม เขาคงจะต้องรู้สึกว่าเป็นความทุกข์อย่างยิ่งเสียด้วยซ้ำ และเขาก็คงจะต้องดิ้นรนตะเกียกตะกายเพื่อจะเข้าถึงสวรรค์ในแบบที่เขาต้องการและไฝฝืนอยู่ตลอดเวลาอย่างแน่นอน

และโดยนัยอันกลับกันอีกครั้งหนึ่ง เรื่องนี้ย่อมเป็นความจริงในโลกทิพย์ฉันใด ก็ย่อมเป็นความจริงในโลกมนุษย์นี้เช่นเดียวกัน เพราะมนุษย์ที่ต้องถูกบังคับให้อยู่ในสภาวะที่สูงกว่าระดับแห่งความเจริญของจิตใจของตน ก็ย่อมไม่รู้สึกเป็นสุขเช่นเดียวกัน แม้ว่าสภาวะเช่นนั้นจะเป็นสิ่งที่ให้ความสุขอันประณีตเพียงไรก็ตาม

มีความเชื่อถือกันอยู่ในหมู่คนบางกลุ่มว่า บุคคลที่ถึงแก่ความตายจากโลกนี้ และได้เข้าสู่โลกทิพย์แล้วย่อมเกิดปัญญาเห็นความจริงทั้งหลายได้โดยอัตโนมัติ นี่เป็นความเชื่อเหมือนกับเด็กๆ โดยแท้และดังนั้นจึงไม่มีมูลฐานแห่งความจริงแต่ประการใดเลยวิญญาณของคนก่อนตายและหลังจากตายแล้วนั้น ถ้าจะมีความ

แตกต่างกัน (ในระดับความรู้ความเข้าใจหรือความประณีตของจิต) แล้วก็กล่าวได้ว่ามีน้อยเหลือเกินความเจริญก้าวหน้าของวิญญาณ เป็นไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทั้งในโลกมนุษย์และโลกทิพย์ เพราะสภาวะแห่งความเป็นอยู่หรือแห่งชีวิต จะเป็นในกายเนื้อหรือนอกกายเนื้อก็ตามก็เป็นสภาวะของชีวิต ซึ่งดำเนินไปโดยไม่รู้จักหยุดนิ่งเองการเปลี่ยนสภาวะข้างนอกจึงไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงแก่นสารของวิญญาณเท่าใดนักสภาวะดังกล่าวคือชีวิตในโลกมนุษย์ และโลกทิพย์นี้ ย่อมหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไปโดยไม่หยุดหย่อน เช่นเดียวกับกลางวันและกลางคืน ฤดูหนาวและฤดูร้อน ที่หมุนเวียน ผลัดเปลี่ยนเกิดขึ้นตามกันมา ไม่มีวันหยุดหย่อนฉะนั้น วิญญาณที่เคยมีนิสัยใจคอชอบและไม่ชอบอะไร มีนิสัยเป็นแบบไหนมาในเมื่อยังครองกายเนื้ออยู่ในโลกมนุษย์ก็ย่อมมีนิสัยและความชอบไม่ชอบเช่นนั้นอยู่เหมือนเดิมในส่วนใหญ่ทุกประการ แม้เมื่อมาครองกายทิพย์อยู่ในโลกทิพย์แล้ว

ผู้ไม่เชื่ออะไร ก็ไม่เห็นสิ่งนั้น

เมื่อเป็นเช่นนั้น สภาวะความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ซึ่งได้กล่าวมาแล้วว่าเป็นการแสดงออกของความคิดในโลกมนุษย์จึงเป็นไปตามแนวความคิดและอุดมคติทางศาสนาของมนุษย์แต่ละคนนั่นเอง เขามีความเชื่อในสวรรค์และนรกอย่างไร เขาก็จะพบสภาวะแห่งสวรรค์และนรกตามนัยที่เขาคิดฝันไว้เช่นนั้น นอกจากนั้น

เขาก็จะได้พบปะสมาคมกับวิญญาณอื่นๆ ที่มีทัศนะในทางศาสนาอย่างเดียวกัน ตลอดจนถึงนักบุญและศาสดาแห่งศาสนาตามความคิดฝันของเขาอีกด้วย แต่สภาพแวดล้อมเหล่านี้จะเป็นทำนองเดียวกันกับภาพมายา หรือภาพที่เราเห็นในพยับแดดขณะนั้นคือ เป็นผลที่เกิดจากความคิดและไม่มีส่วนที่เป็นแก่นสารแท้จริงใน ธรรมชาติฝ่ายโลกุตระเลย กระแสความคิดของบุคคลกลุ่มใหญ่ในทางศาสนาแต่ละกลุ่ม เมื่อพุ่งไปในทางใดก็ย่อมมีอำนาจสร้างสรรค์สิ่งที่อยู่ในความนึกคิดนั้น ให้ปรากฏเป็นของจริงขึ้นมาได้ในโลกทิพย์ และสภาวะแวดล้อมเกิดจากความคิดค้ำนี้ กลุ่มเช่นนี้ก็ต้องดำรงคงอยู่ตลอดไปตราบเท่าที่ยังมีผู้นับถือและปฏิบัติตามแนวความคิดทางศาสนาเช่นนั้นๆ อยู่ และนอกจากเหตุผลที่ว่าสิ่งเหล่านี้เกิดจากความคิดค้ำนี้กลุ่มดังกล่าวแล้ว จึงมีหลักความจริงที่น่าสนใจอยู่อีกประการหนึ่งคือ ผู้ที่อยู่นอกกลุ่มนั้นๆ คือผู้ที่ไม่มีความเชื่อเช่นนั้น ก็จะไม่มองเห็นสภาวะเช่นนั้นเลยและเขาก็อาจจะกล่าวได้ว่าอย่างถูกต้องและด้วยความจริงใจว่าสภาวะเช่นนั้นไม่มีอยู่ในโลกทิพย์เท่าที่เขา รู้จักเลย การที่ศาสดาหรือผู้ตั้งศาสนานั้นๆ ยังคงปรากฏอยู่ในภุมิเช่นนั้น ก็มีได้หมายความว่าท่านจะยังคงอยู่ ณ ที่นั้นเสมอไป เพราะโดยความจริงแล้วท่านได้เข้าถึงภุมิอื่นๆ (ที่สูงกว่านั้น) ไปเสียหมดแล้ว แต่เนื่องจากโลกทิพย์เป็นภุมิแห่งอุดมคติของแต่ละบุคคล วิญญาณของแต่ละคนจึงสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ตามอุดมคติของตน ในภุมิอันเหมาะสมแก่ระดับสติปัญญาและความประณีตแห่งจิตของตนเสมอ

โดยนัยนี้ ชาวคริสต์ที่นับถือศาสนาของตนด้วยความบริสุทธิ์ใจ ก็ย่อมเข้าถึงสวรรค์อันมีลักษณะตรงตามที่ตนฝันหรือวาดภาพไว้ในใจ และแล้วเขาก็เชื่อมั่นอย่างสนิทร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าความคิดของเขาและศาสนาของเขาถูกต้องที่สุด ไม่มีศาสนาไหน จะถูกต้องเช่นนี้อีกแล้วแต่ชาวฮินดูที่มีใจบริสุทธิ์ก็ตีชาวอิสลามหรือผู้นับถือศาสนาขงจื้อที่มีใจบริสุทธิ์ทั้งหลาย ก็จะมีประสบการณ์ในทำนองเดียวกัน และเขาก็จะรู้สึกในทำนองเดียวกันคือคิดว่า ลัทธิศาสนาของเขาเป็นสิ่งถูกต้องเที่ยงตรงที่สุด ไม่มีลัทธิอื่นๆ จะถูกต้องเที่ยงตรงกว่านี้อีกแล้ว

นี่กล่าวโดยส่วนใหญ่ คือในส่วนที่เกี่ยวกับลัทธิศาสนาต่างๆ อย่างกว้างๆ แม้แต่ในเรื่องที่ปลีกย่อย ลงไปเช่นผู้นับถือนิกายย่อยๆ ของศาสนาหนึ่งๆ ก็จะต้องมีประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้อีก คือจะพบว่าคำสอนของนิกายย่อยของตนนั้น ถูกต้องแน่นอน ส่วนคำสอนของนิกายอื่นๆ ในศาสนาเดียวกันนั้นต้องผิดอย่างไม่มีปัญหาเพราะสิ่งที่เขาได้ประสบพบเห็น ก็ล้วนแต่เป็นเครื่องยืนยันความเชื่อของเขาทั้งสิ้น แต่อย่างไรก็ตามศาสนิกชนที่มีความเชื่อและอุปาทานต่างๆ กันนี้ จะไม่มีการทะเลาะหรือเบียดเบียนกันทั้งนี้เพราะแต่ละกลุ่ม ก็จะมีพบเห็นและคบหาสมาคมกับคนอื่นๆ ในกลุ่มของตนที่มีความเชื่อและอุปาทานแบบเดียวกัน ข้อยกเว้นจากความจริงที่กล่าวมานี้ จะมีอยู่ที่โดยเงื่อนไขดังต่อไปนี้เท่านั้น คือบุคคลที่มีใจกว้างและเห็นความจริงได้อย่างลึกซึ้งเพียงพอจนกระทั่งเห็นว่า ในคำสอน

ของทุกศาสนาและทุกลัทธิย่อมมีความจริงบางประการแฝงอยู่ใน บางแห่งเสมอ เขาเหล่านี้จะไม่หลงยึดติดแต่ในคำสอนของศาสนาของตน เขาไม่ใช่บุคคลประเภทที่บูชาแต่คำสอนของตน และตั้งข้อรังเกียจคำสอนของศาสนาอื่น ๆ หมัดโดยไม่คำนึงว่าคำสอนของศาสนาอื่น ๆ นั้นบางครั้งก็ย่อมจะมีหลักการที่ถูกต้องเที่ยงตรงอยู่บ้างไม่มากก็น้อย บุคคลที่มีใจกว้างขวางเช่นนี้ และยอมรับความดีอันมีอยู่ในศาสนาอื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจเช่นนี้ ก็ย่อมจะเข้าถึงภูมิแห่งโลกทิพย์ ซึ่งเป็นการแสดงออกแห่งความคิดของเขาเหมือนกัน นั่นคือ เขาจะเข้าถึงภูมิอันเป็นที่ที่เขาจะมีโอกาสเห็นความจริงได้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง และโดยนัยนี้เขาก็สามารถเห็นภูมิแห่งสวรรค์และนรกของทุกๆ ศาสนาได้ และก็จะเห็นความจริงว่าศาสนาทุกศาสนาก็ย่อมมีความจริงอยู่ด้วยกันทั้งสิ้นมากบ้างน้อยบ้างตามสมควร ไม่ใช่ว่าศาสนานั้นหรือศาสนานี้จะผูกขาด ความดีพิเศษเอาไว้แต่ฝ่ายเดียว โดยไม่ยอมให้ศาสนาอื่นมีความดีหรือความจริงได้บ้างเลย

มีสิ่งที่จะต้องย้ำไว้อีกเล็กน้อยในที่นี้คือว่า บุคคลใดมีความคิดคำนึงอย่างสูงสุด เกี่ยวกับสวรรค์ของเขาได้เพียงใด บุคคลเหล่านี้ (ผู้ทำความดีไว้พอสมควรแล้ว) หลังจากตายก็จะเข้าถึงภูมิแห่งสวรรค์ ชนิดที่ตนใฝ่ฝันหรือวาดมโนภาพเอาไว้นั่นเอง จะไม่สูงกว่านั้นไปได้ ยกตัวอย่างเช่นบุคคลที่จิตยังเป็นกามาวจร คือข้องอยู่ในกามคุณย่อมเข้าถึงสวรรค์ได้ ก็ไม่สูงไปกว่าแดนอันเป็น

กามาวจร จะให้สูงกว่าภูมิของผู้เสพกาม คือเข้าถึงภูมิของผู้ได้ฌานสมาบัติชั้น ย่อมเป็นไปได้ ดังนี้ เป็นต้น แต่ก็ยังมีบ้างเหมือนกันในบางคราวที่วิญญาณในโลกทิพย์ (เมื่อได้สนใจศึกษาหาความจริงด้วยความบริสุทธิ์ใจ) ก็สามารถเปลี่ยนความเชื่อในศาสนาของตนจากแบบหนึ่งไปเป็นอีกแบบหนึ่งได้ และโดยนัยนี้เมื่อกลับมาเกิดใหม่ในโลกนี้ ก็ได้พัฒนาชีวิตของตนขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นกำไรแห่งชีวิตของตนเองที่ได้มีโอกาสยังภูมิปัญญาของตนให้เจริญขึ้น โดยลำดับ

ในขั้นที่จริงก็เป็นเช่นนั้น การวิวัฒนาการของวิญญาณย่อมหมายความว่าวิญญาณจะต้องเจริญขึ้นโดยลำดับ แม้ว่าในกรณีต่างๆ กัน จะใช้เวลาไม่เท่ากันก็ตาม.

บทที่ ๑๑

นรกและสวรรค์ในโลกทิพย์

ในบทที่แล้วว่ามีข้อความตอนหนึ่งกล่าวว่า “ทุกคนเป็นผู้สร้างกฎหมายไว้สำหรับตนเอง เป็นสาเหตุที่ทำให้ตนเองได้รับความเจริญรุ่งเรืองและความเสื่อมตลอดจนถึงทำให้ตนเองได้รับความสุขและความทุกข์ และเป็นผู้ลงโทษและให้รางวัลตนเอง” ความจริงข้อนี้ย่อมเป็นเช่นนั้นจริงไม่เฉพาะแต่ในโลกมนุษย์เท่านั้น แต่ยังเป็นจริงในโลกทิพย์อย่างเห็นได้ชัดเจนยิ่งกว่าในโลกมนุษย์เสียอีก เพราะวิญญาณของแต่ละคนเมื่อได้ละร่างกายเนื้อมาแล้ว ก็พาเอาความเชื่อถือและอุปาทานพาเอาบุญและบาป ตลอดจนถึงพาเอาสวรรค์และนรกของตนติดตัวมาด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้ก็ล้วน เป็นสิ่งที่ตนได้สร้างสรรคไว้สำหรับตนเองตลอดเวลา ดังนั้นผู้พิพากษาที่ตัดสินโชคชะตาของวิญญาณที่สามารถทำให้วิญญาณได้รับทุกข์หรือสุขได้นั้น ก็ไม่ใช่อื่นไกลนอกจากเป็นอำนาจภายในของตน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็ได้แก่อำนาจแห่งมโนธรรม หรือ

ความรู้สึกลึบฝังของตบตนเองนั้นเอง มีข้อพิงระลึกว่าในลกทพพ์นั้นความรู้สึกลึบฝังของตบบุคคลจะแสดงตัวออกมอย่างเป็ดเผยเต็มทีเสียงแห่งมโนธรรมของตบตนเอง ซึ่งในบางกรณีนได้ถูกอำนาจฝ้ายต่ากคทบและครอบงำไว้เสียงเกือบตลอดเวลา เมื่อกั้งอยู่ในลกมมนุษย์นั้น บัดนี้เมื่อมาอยู่ในลกทพพ์ (อันเป็นภุมิแห่งการแสดงออกอย่างเต็มทีของอำนาจความคิด) จะไม่มีอะไรมากคทบมันได้ และมันจะครองอำนาจเหนือวิญญานอย่างสมบูรณ เสียงที่อาจจะเคยแหบโหยและแผ่วเบามาแต่เดิมจะกลายเป็นเสมือนเสียงแตรเปากรอกหูอยู่ตลอดเวลา ไม่มีทางที่วิญญาน (ของผู้ที่เคยกระทำผิดมาแล้ว) จะหาวิธีกลบเสียงเดือนและต่อว่าของมโนธรรมของตบเองได้อีกตบไป

และเสียงของมโนธรรมหรือความรู้สึกลึบฝังนี้เองที เป็นเสียงของผู้พิพากษาที่ทารุณที่สุดที่ทรงความยุติธรรมที่สุดในลกทพพ์นี้ ทุกคนจะต้องถอดเครื่องปลอมแปลงและปัดบังออกหมด ไม่ว่าจะเป็ไปโดยจิตสำนึกก็ตาม และวิญญานจะไม่มีโอกาสตีสองหน้า เพื่อหลอกลวงตบเองหรือใครอื่นได้อีกเลย วิญญานจะมีลักษณะเสมือนคนยืนเปลือยกาย (ที่จริงคือเปลือยกอารมณ) ออกให้ความรู้สึกลึบฝังของตบ เป็นผู้ตัดสินอย่างไม่มีที่ปัดบังอำพรางหลักเกณฑ์แห่งความรู้สึกลึบฝังของตบมีอยู่อย่างไร ก็จะต้องถูกพิพากษาตัดสินไปตามหลักเกณฑ์นั้นๆ มนุษย์อาจจะหลีกเลียงคำพิพากษาของผู้อื่นได้ด้วยวิธีการอันชาญฉลาด แต่เขาจะไม่สามารถหลีกเลียงคำพิพากษาของมโนธรรมของตบเองได้เลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อเขาได้เข้าถึงโลกทิพย์แล้ว นี่คือการยอมรับอย่างสมบูรณ์ที่บางคนอาจคิดว่ามีอยู่แต่เพียงในความละเมอเพื่อฝันของพวกกวีเท่านั้น นี่แหละคือความยุติธรรมของธรรมชาติ ซึ่งมีหลักการตัดสินที่ถูกต้องเที่ยงตรงที่สุด ยิ่งกว่าที่มนุษย์จะพึงนึกฝันได้เป็นไหน ๆ

และขอได้โปรดระลึกถึงความจริงข้อนี้ไว้ด้วย คือมโนธรรมที่ทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษามนุษย์ (หรือวิญญาณของมนุษย์) ก็คือมโนธรรมที่ได้รับการอบรมศึกษาอย่างดีที่สุดเท่าที่เขาจะอยู่ในขณะนั้น ในความเจริญของจิตใจในระดับนั้น (ทั้งในจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก) ซึ่งทั้งนี้ก็หมายความว่ามาตรฐานแห่งสิ่งแวดล้อมของเขาในเวลาเช่นนั้น และในสถานการณ์แวดล้อมอย่างนั้น ระดับสูงสุดแห่งความเข้าใจในเรื่องศีลธรรมของเขา (ทั้งในจิตใต้สำนึกด้วย) ในกาลและเทศะนั้นเอง จะเป็นผู้พิพากษาเขาในเมื่อเขาจะเข้าใจดังนั้นแล้ว ไม่ทำตามที่ได้รู้และเข้าใจในเรื่องศีลธรรม (ทั้งในจิตสำนึกและใต้สำนึก) ของแต่ละคนนั่นเองจะเป็นผู้พิพากษาและให้รางวัลแก่บุคคลนั้นเอง

ในเรื่องที่เกี่ยวกับกฎหมายทางโลกนั้น ย่อมเป็นที่ยอมรับกันในหมู่ผู้ที่มีความคิดทั้งหลายแล้วว่าไม่สามารถจะทำให้เกิดความยุติธรรมแก่มนุษย์ได้ในทุกกรณี เพราะกฎหมายเหล่านั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ตราขึ้นเองตามอำเภอใจ ความยุติธรรมอย่างแท้จริงจึงเป็นที่หวังไม่ได้เสมอไป เพราะในบางแห่งอาจพิจารณาจถือเอาตาม

ความคิดเห็นของเขา และสังคมที่แวดล้อมเขาว่าการกระทำของเขาเป็น สิ่งที่เหมาะสมและยุติธรรมแล้ว ส่วนในบางแห่งการกระทำเช่นเดียวกัน อาจจะทำให้บุคคลผู้ที่ได้รับการอบรมอีกแบบหนึ่งรู้สึกว่าเป็นการละเมิด และฝืนต่ออำนาจแห่งมโนธรรมของเขาเป็นอย่างยิ่งอุปมา เช่นการที่สุนัขป่าขโมยไก่ของชาวบ้านกินนั้น ย่อมเป็นการยากที่เราจะกล่าวว่า การกระทำของมันเช่นนั้นเป็นอาชญากรรม (เพราะมันไม่มีทางเลือกอย่างอื่นจริงๆ และก็เป็นที่หากินโดยชอบธรรมของมันมาแต่เดิมด้วย) หรือในเมื่อแมวมาขโมยเลียนมซึ่งวางอยู่ในจานบนโต๊ะอาหาร เราจะกล่าวว่าแมวมากระทำอาชญากรรม หรือว่าผิดศีลธรรมก็ย่อมเป็นการยากอีกเหมือนกันที่กล่าวมานั้น อาจมีบางท่านกล่าวว่า เป็นเรื่องของสัตว์ดิรัจฉานโดยเฉพาะไม่สมควรที่จะนำมาเปรียบเทียบกับศีลธรรมในระดับของมนุษย์ แต่ก็อย่าลืมว่าในหมู่มนุษย์ก็ยังมีบุคคลจำนวนไม่น้อยที่ความรู้อีกในด้านศีลธรรมของเขา มีระดับไม่สูงกว่าสัตว์ดิรัจฉานที่กล่าวมาแล้วเท่าใดนักดังนั้น แม้กฎหมายของมนุษย์ก็ยังมีประสงคไม่ใช่ว่าเพียงเพื่อลงโทษอย่างเดียว แต่ยังมีคามมุ่งหมายเพื่อให้เป็นเครื่องห้ามและป้องกัน และเป็นตัวอย่างแก่ผู้อื่นด้วยในเวลาเดียวกัน

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า (แม้กฎหมายที่มนุษย์ตั้งขึ้นเองยังมีความมุ่งหมายไม่ใช่ว่าเพื่อลงโทษ หรือเพื่อเป็นการแก้แค้นโดยตรงแล้ว) เหตุใดหลักความยุติธรรมซึ่งเป็นหลักการที่ใหญ่ยิ่งกว่านั้น จึงจะต้องเป็นไปเพื่อจุดประสงค์เพื่อจะแก้แค้นเล่า ? เราจะเห็นได้ว่า

กฎหมายของมนุษย์ (ที่เจริญแล้ว) ย่อมมีความประสงค์ ๓ ประการ คือ :-

๑. เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อื่นกระทำความผิดเช่นนั้นอีก

๒. เพื่อไม่ให้ผู้ใดกระทำความผิดเช่นนั้นไปแล้วได้กระทำซ้ำอีก ทั้งนี้โดยการจำกัดเขตเสียหรือไม่ก็โดยบทบัญญัติอันเป็นเครื่องห้ามกันหรือ “ปราม” โดยประการอื่นๆ

๓. เพื่อตัดนิสัยอาชญากรโดยชี้ให้เห็นโทษของการกระทำเช่นนั้น และคุณของการเว้นจากการกระทำดังนั้นเสีย เมื่อกฎหมายของมนุษย์ (ซึ่งยังมีกิเลส และมีความไม่สมบูรณ์อยู่เป็นปกติ) ยังมีความมุ่งหมายอันกว้างขวางถึงขนาดนี้แล้ว ความยุติธรรมอันเกิดจากกฎหมายของธรรมชาติ ย่อมจะเป็นที่หวังได้อย่างกว้างขวาง และลึกซึ้งยิ่งกว่านั้นอย่างแน่นอน ข้อสำคัญก็คือกฎของธรรมชาติ จะต้องเป็นไปในลักษณะที่สั่งสอนให้ผู้กระทำความผิดเกิดความสำนึกในการกระทำชั่วของตน และให้เห็นอันประสงค์ของการทำความดี ยิ่งขึ้นโดยลำดับ และกฎแห่งความยุติธรรมตามธรรมชาตินี้เอง เป็นสิ่งที่พึงหวังได้ในโลกทิพย์ ที่กล่าวถึงนี้

สวรรค์นรกในรูปต่างกัน ของคนที่มีระดับจิตใจต่างกัน

เมื่อเราได้ทราบความจริงดังกล่าวมาแล้ว ก็ทำให้เราเห็นความจริงโดยนัยกว้างขวางออกไปอีกว่า ระเบียบวินัยแห่งการบังคับตนเองซึ่งตราขึ้นมาสำหรับใช้บังคับบุคคลที่มีระดับแห่งสติปัญญาหรือศีลธรรมต่ำนั้น ย่อมจะนำมาใช้กับบุคคลประเภทที่มีระดับศีลธรรมสูงไม่ได้ และในทำนองเดียวกัน กฎเกณฑ์ทางศีลธรรมซึ่งใช้ได้ดีสำหรับบุคคลประเภทที่มีศีลธรรมแล้ว และสามารถบังคับใจตนเองได้พอสมควรแล้วนั้น จะนำมาใช้ให้ได้ผลเช่นเดียวกันกับบุคคลที่มีระดับศีลธรรมต่ำมากก็ย่อมไม่ได้เหมือนกัน โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า กฎเกณฑ์ที่จะนำมาใช้บังคับบุคคลจะมีระดับหยาบหรือประณีตเพียงใดนั้นก็ย่อมขึ้นอยู่กับระดับแห่งความเข้าใจ ในเรื่องสวรรค์นรกของบุคคลนั่นเอง ซึ่งหมายความว่าบุคคลที่มีความเข้าใจในสวรรค์นรกในระดับหยาบ ก็ต้องใช้กฎเกณฑ์ ชนิดหยาบพอๆ กันเป็นเครื่องบังคับ ส่วนผู้เข้าใจคำว่าสวรรค์นรกในระดับละเอียดยิ่งขึ้นไปเพียงไร ก็สามารถใช้กฎเกณฑ์อันละเอียดขึ้นไปเป็นเครื่องบังคับได้ และความเข้าใจ หรืออันที่จริง คือความรู้ลึกเกี่ยวกับสวรรค์นรกดังกล่าวแล้ว ย่อมติดตามบุคคลเรื่อยไปแม้ว่าเขาจะได้ผ่านจากโลกมนุษย์เข้าสู่โลกทิพย์แล้วก็ตามจิตใจ ของคนบางคนยังวาดภาพว่าผู้ทำบาปจะต้องไปตกนรกที่ทรมาน

แบบต่างๆ เช่นมีกะทะทองแดงเป็นต้น และสวรรค์สำหรับเขา ก็จะต้องมีถนนโรยลาดด้วยทองคำมีมงกุฎ มีเครื่องดีดสีตีเป่าต่างๆ แต่บางคนซึ่งมีความคิดอันก้าวหน้าขึ้นมากกว่าระดับนั้น ก็เห็นว่าความสุขสำหรับเขาก็คือการได้ทำงานตามอุดมคติและได้แลเห็นความคิดฝัน ในเรื่องอุดมคติของเขาเป็นความจริงขึ้นมา

ส่วนความทุกข์ทรมานก็คือการได้รับผลแห่งความชั่วไป ตามทางของกรรมของมันไปจนถึงที่สุดผลจากความเข้าใจอันแตกต่างเช่นนี้ก็คือ แต่ละฝ่ายก็จะเข้าถึงภูมิแห่งความคิดฝันของเขา และเขาก็จะรู้สึกว่าคุณคิดความเข้าใจของเขานั้นต่างหากเป็นฝ่ายถูก (ส่วนของฝ่ายอื่นๆ เป็นของผิดหมด) ซึ่งตามความจริงแล้ว เขาเหล่านั้นแต่ละฝ่ายก็ได้สร้างสวรรค์และนรกไว้ตามความคิดของเขาเอง และสวรรค์นรกที่กล่าวมาไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ตามแต่ ความสุขและความทุกข์ในสวรรค์และนรกของเขาทั้งหมด ก็จะเป็นความจริงเช่นนั้นอยู่ตลอดไป คือเท่าที่เขายังมีความเห็นเช่นนั้นอยู่ เพราะผู้ที่เชื่อว่าในนรกมีกะทะทองแดงเป็นต้น ก็จะไม่ผิดหวังเลยเมื่อเขาทำความชั่วไว้ เขาก็จะสร้างนรกเช่นนั้นขึ้นไว้ในใจ (ใต้สำนึก) ของเขาและมโนธรรมของเขาก็จะส่งเขาให้มาอยู่ในสิ่งแวดล้อม เช่นนั้นจนได้ แม้ว่าเขาจะพยายามใช้เหตุผลปฏิเสธความเชื่อเหล่านั้นต่างๆ แต่เขาก็จะปิดความรู้สึกเช่นนั้นออกไปจากจิตใต้สำนึกเขาไม่ได้

เมื่อปิดออกไปไม่ได้ ผลก็คือเขาจะหลีกเลี่ยงจากสภาวะเช่นนั้นไม่ได้ เขาจะต้องได้รับความทุกข์ทรมานไปตามมโนภาพของเขา จนกว่าเขาจะได้รับบทเรียน รู้ซึ่งถึงโทษของการกระทำบาปที่เขาได้กระทำมาแล้ว และแม้เมื่อเขาได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ความทรงจำอันเลือนลางในอดีตก็ยังสามารถมาตักเตือนเขาได้เป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตาม ที่กล่าวมานี้เป็นตัวอย่างขั้นต่ำมาก ซึ่งในหลายกรณีนอกจากนี้ ก็อาจไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป แต่ที่แน่นอนก็คือทุกคนจะมีความเข้าใจ หรือความรู้สึกในเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์ นรกในแง่ใดแง่หนึ่งเสมอ สุดท้ายแล้วระดับแห่งจิตใจของเขาจะมีความประณีตมากน้อยเพียงใด และผลแห่งความรู้สึกดังกล่าวมานั้น จะยังคงมีอิทธิพลเหลืออยู่ในชาติหน้า (ที่เขาจะมาก่อเกิดเป็นมนุษย์อีก) ต่อไปไม่มากนักน้อย

เรื่องนรกมีความจริงอย่างใด เรื่องที่เกี่ยวกับสวรรค์ก็เป็นทำนองเดียวกัน และความดีที่บุคคลได้กระทำไว้แต่ละครั้งนั้นก็ย่อมฝังรอยประทับอยู่ (ในจิตได้สำนึก) อย่างไม่เลือนหายไปในเรื่องนี้มีความจริงที่สมควรจะระลึกไว้ด้วยว่า บุคคลเราแต่ละคนย่อมไม่มีใครที่จะดิ่วเศษไปเสียหมดทุกอย่าง จนกระทั่งเกิดมาก็มี แต่ทำความดีอย่างเดียวและในทางตรงกันข้าม ก็ไม่มีใครเลวร้าย จนกระทั่งเกิดมาก็ไม่เคยทำความดีอะไรเลย ดังนั้นแต่ละคนจึงได้มีโอกาสกระทำมาแล้วทั้งความดีและความชั่วมากบ้างน้อยบ้างเป็นรายๆ ไป การที่เขาจะเข้าถึงสวรรค์หรือนรกในระดับไหน

จึงสุดแล้วแต่อัตราเจดีย์อันเกิดจากผลรวมของบาปและบุญเหล่านั้นเอง และผลเจดีย์ดังกล่าว จะมีลักษณะเป็นประการใดก็ย่อมสุดแล้ว แต่ลักษณะความเชื่อของเขานั้นด้วยเหมือนกัน

โลกทิพย์ของผู้ที่ไม่เชื่อโลกทิพย์

สำหรับผู้ที่ในระหว่างอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่ได้มีความเชื่อในเรื่องโลกทิพย์เลย คือเชื่อว่าตายแล้วสูญหมดนั้น จะมีประสบการณ์ที่แปลกประหลาดไปอีกแบบหนึ่ง เขาพบกับบุคคลที่มีความคิดในแนวเดียวกันอีก และเขาก็พากันคิดไปในทำนองเดียวกันอีกว่า เขาคงจะถูกใครคนหนึ่งพามาอยู่บนดาวนพเคราะห์ดวงอื่นอย่างแน่นอนและเขาก็จะคิดเหมือนๆ กันอีกว่าเขายังไม่ตาย (เพราะเหตุว่าเขายังมีร่างกาย ยังพูดได้คิดได้เหมือนเดิม โดยที่เขาจะอ้างเหตุผลว่าถ้าตายแล้ว เหตุใดจึงยังมีร่างกายอยู่อีก) ส่วนความดี ความชั่วที่เขาได้เคยทำไว้เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ก็จะยังให้ผลแก่เขาอยู่นั่นเอง ดังนั้น เขาก็จะต้องได้รับทุกข์บ้างสุขบ้างตามส่วนแห่งกรรมที่ได้ทำไว้เหมือนกับคนอื่นๆ เช่นเดียวกัน โดยไม่มีข้อยกเว้นไม่ว่าเขาจะเชื่อว่าตายแล้วสูญหรือไม่ก็ตาม ในที่นี้ขอให้เข้าใจว่าการที่เขาเหล่านั้นจะต้องได้เสวยทุกข์มีประการต่างๆ นั้น มิใช่ เป็นเพราะการที่เขาไม่เชื่อในโลกหน้าแต่กลับเชื่อว่าตายแล้วสูญเลย เพราะลำพังความเชื่อหรือไม่เชื่อนี้ มิใช่เป็นเรื่องที่จะทำให้เกิดการให้รางวัลหรือลงโทษด้วยตัวของมันเองแต่อย่างใด นอกจากว่า

ความเชื่อหรือไม่เชื่อนั้น จะเป็นต้นเหตุให้กระทำความดีหรือความชั่วต่อไปเท่านั้น และความดีหรือความชั่วนั้นเอง จะเป็นเหตุให้เกิดความสุขและความทุกข์ตามสมควรแก่กรรมที่ทำลงไป และเขาก็จะได้เรียนรู้ถึงผลแห่งความเชื่อและไม่เชื่อของเขาเองดังนั้น ประสบการณ์อันแปลกประหลาดดังกล่าวมาแล้ว จึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากความทรงจำ (อันประกอบด้วยอุปาทานแบบของเขา) ในโลกมนุษย์ เมื่อเขาตายจากอภิตตภาพมนุษย์แล้วความทรงจำนั้น ก็มาแสดงรูปเดิมของมันสืบต่อไปอีกในโลกทิพย์และสำหรับ คนประเภทนี้หากเขาจะต้องได้รับทุกข์ทรมาน (อันเกิดจากบาป ของเขา) เขาก็จะถือว่าทุกข์ภัยของเขานั้น เกิดจากการลงโทษเพื่อที่จะแก้แค้น คือชนิดที่จะเรียกว่า “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” เท่านั้น (คือเขาคิดไม่ถึงว่าเป็นการลงโทษแห่งกรรมของเขาเองโดยแท้)

ดังนั้น การเชื่อหรือไม่เชื่อในโลกหน้าของใครก็ตาม ย่อมไม่สามารถทำให้หลักความจริงเกี่ยวกับโลกหน้าเปลี่ยนแปลงไปได้เลย เพราะกฎแห่งการชดเชยทั้งในด้านดี และด้านร้าย ย่อมเป็นกฎของสากลจักรวาลและเป็นความจริงอย่างเห็นได้ชัดในโลกทิพย์ ในทำนองเดียวกันใครจะเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมหรือไม่ ก็ตามผลของกรรมยังคงให้ผลตามกาลของมันโดยไม่มีข้อยกเว้น อันที่จริง คนที่เกิดมาในโลกนี้ทุกคนย่อมมีความรู้สึกถึงความจริง เรื่องวิญญาณคือเรื่องตายแล้วไม่สูญอยู่ด้วยกันทุกคนเป็นแต่ว่า ในบางคนความรู้สึกดังกล่าวนี้อาจจะอยู่ลึกมากในจิตใต้สำนึก

เท่านั้น นอกจากนั้น ทุกคนก็มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอยู่ในใจพอสมควร ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และความรู้ที่ว่าวิญญูณเป็นสภาพไม่สูญนี้เอง จะปรากฏออกมาอย่างเด่นชัดในโลกทิพย์

สุขและทุกข์ในโลกทิพย์

มีมากกว่าในโลกมนุษย์

เหล่าวิญญูณชั้นสูง ซึ่งได้เคยให้ความรู้แก่เราถึงเรื่องความเป็นไปของชีวิต หลังจากความตายของกายเนื้อแล้วต่างได้ เล่าเรื่องตรงกันว่า ความปีติ ยินดีและความเศร้าโศกเสียใจของผู้ที่มี สติปัญญา (คือมีการศึกษาดี) และมี วัฒนธรรมสูงแล้วที่ได้เกิดขึ้น แก่ตนเองในโลกหน้านั้น มีปริมาณสูงที่จะคนนา ทั้งนี้ก็เกิดจากการที่วิญญูณเหล่านั้น เมื่อละกายเนื้อไปแล้วได้หันหลังกลับมา พิจารณาดูการกระทำของตนในโลกมนุษย์ ถ้าเห็นสิ่งที่ดั่งามอันตนได้กระทำไว้ แล้ว ก็เกิดความปีติยินดีอย่างสุดซึ้ง แต่ถ้าได้เห็นสิ่งที่เลวร้ายอันตนได้เคย กระทำไว้ ก็เกิดความเศร้าโศกเสียใจอย่างเหลือทนเช่นเดียวกัน คือในโลก ทิพย์นี้ เมื่อวิญญูณมีตาอันสว่างขึ้น สามารถมองเห็นความจริงต่างๆ ที่ตนได้ เคยดูถูกและหัวเราะเยาะมาแต่เดิม ก็เกิดความเดือดร้อนในใจชนิดที่เผาผลาญ ตัวเอง ให้ตกอยู่ในนรกชนิดที่ร้ายแรงเกินกว่าที่ใครๆ จะคาดถึงว่า จะเป็นไปได้ ถึงขนาดนั้น เพราะความรู้สึกเช่นนี้จะเผาผลาญตนเอง อยู่ตลอดเวลาด้วยความคิด ที่ว่า “เราไม่น่าเลยๆ ที่จะเป็นไปได้

ถึงขนาดนั้น” (ทั้งๆ ที่ได้รับการศึกษามีวัฒนธรรม และรู้เรื่องอะไรๆ ได้ดีพอสมควรแล้ว) และในทางตรงกันข้าม บุคคลผู้มีการศึกษา รู้หลักความจริงหรือศีลธรรมแล้ว และได้กระทำไปตามความรู้ความเข้าใจของตนเอง (ทั้งๆ ที่ต้องประสบความยากลำบากอย่างแสนสาหัส) เมื่อได้มีโอกาสมองถอยหลังไปก็จะเกิดความปิติปราโมทย์สุดที่จะบรรยาย

ความฝันต้องเป็นความจริงเสมอ

ตลอดเวลาที่ยังไม่ตื่นจากฝัน

แต่ในที่สุด สิ่งทั้งหมดนี้ ก็จะเปลี่ยนแปลงสิ้นสุดไปจนได้สักวันหนึ่ง สำหรับวิญญาณของแต่ละคน มันอาจจะเป็นเวลาานานเกือบจะเป็นอนันตกาล แม้ว่าโดยแท้จริง (เมื่อเทียบกับความจริง ชั้นปรมาตม์แล้ว) มันก็เป็นเพียงเวลาชั่วขณะเท่านั้นก็ตามดังนั้น จึงวางเป็นหลักได้อีกว่าแม้ในโลกทิพย์ก็ไม่มีอะไรเป็นสภาวะอนันตกาล ไม่ว่าจะมีความสุขหรือความทุกข์ก็ตาม สิ่งทั้งหลายและประสบการณ์ทั้งหลาย (เมื่อมีเกิด) ก็ต้องมีดับและวิญญาณ ก็ต้องกลับมาถือกำเนิดในโลกนี้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง คือเข้ามาเป็นนักเรียนในโรงเรียนอันยิ่งใหญ่เพื่อศึกษาบทเรียนจากชีวิตต่อไป และโลกนี้จึงเปรียบได้กับโรงเรียนอนุบาลของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งวิญญาณจะต้องเรียนบทเรียนกันเรื่อยไปแล้วก็ต้องเข้าถึง

สวรรค์บ้างนรกบ้าง ตามรายละเอียดของกรรมที่ได้กระทำไว้ในการเกิดมาเรียน
ครั้งหนึ่ง ๆ

และในที่นี้ใคร่ขอให้ท่านระลึกถึงความจริงที่สำคัญไว้เสมอว่า อันที่จริง
สวรรค์และนรกนั้น ก็อยู่ภายในของวิญญาณเอง คือเป็นสภาวะที่วิญญาณ
สร้างสรรคขึ้นให้ฉายเงาออกมาข้างนอก ซึ่งเมื่อว่าโดยปรมัตถนัยแล้ว สิ่งเหล่านี้
ก็หามีความจริงที่เป็นแก่นสารไม่แต่แม้ว่าสิ่งเหล่านั้น ในแง่ปรมัตถนัยจะไม่มี
ความจริงที่เป็นแก่นสาร ก็อย่าลืมนึกถึงความจริงที่สำคัญเท่าๆ กันอีกข้อหนึ่ง
ว่า ในแง่สมมติสัจจะสำหรับวิญญาณที่ยังไม่รู้ความจริงทางปรมัตถ์ สิ่งเหล่านั้น
จะต้องเป็นความจริงอย่างแท้จริงที่ปฏิเสธไม่ได้เลย (ทั้งนี้ก็ด้วยอำนาจแห่ง
อุปาทานของวิญญาณเหล่านั้นเอง) ความจริงของชีวิตที่หยาบในโลกมนุษย์นี้มี
เพียงใด ความจริงในโลกทิพย์ก็ต้องถือว่าเป็นความจริงเพียงนั้น (เช่นเดียวกับ
ความฝันซึ่งจะเป็นความฝันไม่ได้ตราบิด ที่ความฝันนั้นยังไม่สิ้นสุด)

อีกประการหนึ่ง ก็ขอให้ท่านพึงระลึกไว้ว่าความสุขความทุกข์หรือ
สวรรค์นรกทั้งหลายเหล่านี้ ไม่ใช่เป็นการให้สินบนหรือเป็นการลงโทษ เพื่อแก้
แค้นแก่วิญญาณดวงใดเลย แต่มันเป็นไปตามและเป็นเครื่องอุปกรรมที่จะทำให้
วิญญาณได้เห็นกฎกรรมตา ความจริงด้วยตนเองและพัฒนาขึ้นไปเป็นลำดับ
แต่ชีวิตความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ก็ไม่ได้มีอยู่เพียงแค่วสวรรค์นรกโดยนัยตามที่
กล่าวมาแล้ว หรือดังที่มนุษย์โดยมากเข้าใจกันอยู่เท่านั้น

อันที่จริง ยังมีความเป็นอยู่แบบอื่นอีกหลายอย่างหลายประการ เช่นมีความสุขที่ไม่ได้เกิดจากการเสวยผลของความดีที่กระทำไว้ในโลกมนุษย์เลย แต่ทว่าเกิดจากการที่ได้มีโอกาสกระทำการต่างๆ อันเป็นการสนองความปรารถนาและใจรักโดยเฉพาะของแต่ละคน ซึ่งจะเป็นงานภายนอกหรือเป็นงานการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้เป็นส่วนภายในก็ได้ ความสุขสำราญเหล่านี้มนุษย์ (ซึ่งต้องกังวลอยู่กับการหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเป็นส่วนใหญ่) จะไม่มีโอกาสได้ประสบเลย เรื่องต่างๆ ในแง่นี้จะได้กล่าวต่อไปในบทหน้า

บทที่ ๑๒

การมีโอกาทำงาน ตามที่ใจรักในโลกทิพย์

ชีวิตในโลกมนุษย์มีลักษณะที่น่าเศร้าใจอยู่ประการหนึ่งคือ ส่วนมากเราไม่ค่อยจะมีโอกาสได้ทำงานตามความถนัดหรือตามใจรักของเราเสมอไป (เพราะการงานอาชีพบังคับ) และโดยนัยนี้ ความสามารถหรืออัจฉริยภาพบางประการของแต่ละบุคคลที่ชอบ อยู่ภายในก็ไม่ค่อยจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาขึ้นมาเท่าที่ควร ซึ่งทั้งนี้ทำให้เราส่วนมากต้องพลาดโอกาสที่จะพัฒนาตนเองไปอย่างน่าเสียดาย โดยนัยนี้หลังจากที่ได้ผ่านประสบการณ์และการพัฒนา มาพอสมควรแล้วบุคคลจะรู้สึกว่าการที่ความต้องการที่จะพัฒนาตนเองตามลักษณะของอัจฉริยภาพของตนนั้น มีอำนาจรุนแรงขึ้นทุกทีความสามารถเช่นนี้ย่อมแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล เช่นบางคนก็มีหัวในทางศิลปะ บ้างก็มีความถนัดในด้านดนตรีหรือวรรณคดี

หรือการประดิษฐ์เป็นต้น หรือไม่ก็อาจเป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทั้งมวลให้ยกระดับแห่งความประณีตทางจิตของเขาขึ้น (ซึ่งเป็นงาน เกี่ยวกับทางศาสนา) ก็ได้ ทั้งหมดนี้เป็นผลจากแรงดันภายในของวิญญาณของแต่ละคน ซึ่งต้องการที่จะแสดงผลงานในด้านการสร้างสรรค์ให้ปรากฏออกมาในโลกและแรงดันดังกล่าวแล้วนี้จะ กระตุ้นให้ร่างกายสมองและจิตใจเคลื่อนไหวไปตามแนวโน้ม เช่นนั้นจนได้ไม่ช้าก็เร็ว

การถือว่าตายแล้วสูญ

เป็นการมองชีวิตในแง่ร้ายและไม่ยุติธรรม

แต่ก็ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ความเป็นอยู่ในโลกมนุษย์ (ที่ต้องวุ่นอยู่กับการหาเลี้ยงร่างกาย) ทำให้เป็นการยากเหลือเกินที่วิญญาณจะหาโอกาสสนองแรงดันจากภายในได้สมใจรัก ดังนั้นถ้าหากว่าคนเราจะต้องเกิดมาในชาตินี้ในโลกนี้เพียงครั้งเดียว แล้วก็เลิกกันไปเลยเช่นนี้ ก็เท่ากับหมายความว่า ความปรารถนา อันเกิดจากแรงดันและแนวโน้มทางใจที่ซ่อนเร้นและถูกกดทับอยู่ ดังกล่าวแล้ว ก็จะต้องสูญหายไปโดยสิ้นเชิง โอกาสของเราทั้งหลายจะมีเพียงครั้งเดียว เมื่อหมดแล้วก็ป็นอันว่าหมดกันไปเลย และหากเป็นเช่นนั้นจริง ก็เป็นการสมควรแล้ว ที่เราจะมองโลกในแง่ร้าย มองชีวิตในแง่ที่ไม่ได้ให้ความหวังและความสุขอย่างใดเลย และก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่เราจะต้องคร่ำครวญ

และเกิดความท้อแท้ใจ เพราะความอยู่ดีธรรมของธรรมชาติในแง่นี้ เพราะว่าจะมีสักกี่คนที่ถือกำเนิดมาในโลกนี้ชั่วระยะเวลาอันสั้น และจะได้สนองความปรารถนา อันเป็นแรงดันทางใจได้อย่างสมใจรักของเขา กล่าวโดยสรุปก็คือโลกนี้และชีวิตนี้ก็คงจะเป็นสภาวะที่แห่งแสงและทารุณเหลือประมาณโดยแท้

แต่ท่านผู้ได้ศึกษาวิชาเกี่ยวกับสิ่งที่เราคิดว่าเป็นของลึกลับ แล้วท่านจะเห็นว่าความปรารถนาของแต่ละบุคคลจะไม่ถูกกระทำ ทารุณจากธรรมชาติ เช่นนั้นเลย ความปรารถนาอันเกิดจากจิตนิสัยหรือวาสนาบารมีของแต่ละคน ย่อมมีลักษณะเป็นเสมือนเมล็ดพืชอ่อนอยู่ในดินเรื่อยไป ทรายใดที่มันยังถูกกดทับจนหาทางออกไม่ได้ มันก็จะคงอยู่และมันจะต้องแตกหน่อผลิดอกออกไป และผลจนได้ในวันหนึ่งข้างหน้า การที่มันปรากฏเป็นแรงดันอยู่ภายใน และคุกรุ่นเสมือนไฟที่ไม่มีวันดับอยู่ตลอดเวลา นั้น ก็เป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า มันไม่ยอมตายและไม่ยอมดับ และจะต้องหาทางแสดงออกมามีผลได้อย่างแน่นอน จึงมีคำกล่าวที่มีความจริงอย่างยิ่งว่า “ความปรารถนาตามหลักอุตมคติทุกประการจะต้องมีโอกาสบรรลุผลกลายเป็นความจริงเสมอ (ทรายใดที่มันยังไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงด้วยอำนาจของแรงความปรารถนาอื่นที่รุนแรงกว่า)”

คำกล่าวเช่นนี้อาจมีหลายคนคิดว่า เป็นเรื่องเหลวไหลไม่ได้เรื่อง และอันที่จริง ถ้าเราจะต้องมีเพียงชาติเดียวชีวิตเดียว

ครั้งนี้เท่านั้น เรื่องนี้ก็คงจะเป็นเรื่องเหลวไหลอย่างแน่นอน สำหรับวิญญาณที่มีระดับความคิดและสติปัญญาต่ำ เรื่องนี้อาจจะ ยังไม่น่าเชื่อก็ได้ แต่สำหรับวิญญาณที่ได้พัฒนาขึ้นไปสูงพอแล้วย่อมจะสามารถหันมองกลับลงมาข้างล่าง และแล้วก็จะเห็นได้ว่า คำกล่าวเช่นนี้มีความจริงเพียงไรจึงมีคำกล่าวเป็นทำนองอุปมาอีกข้อหนึ่งว่า ความทุกข์ยาก ความโง่เขลา และประสบการณ์ต่างๆ ในขั้นต้นเหล่านั้นเป็นเสมือน “ความเจ็บปวดในการคลอดของวิญญาณ” (labor-pains of the soul) นั่นเอง นี่หมายถึง การที่อัจฉริยภาพ หรือความสามารถ (หรือความรู้) ที่ซ่อนอยู่ภายในของวิญญาณ จะมีโอกาสได้คลอดออกมาสู่ความจริง คือความสำเร็จผลสมดังประสงค์ที่จำนงหมายไว้มาเป็นเวลานานแสนนาน (labor-pains of the soul...precede the future birth of the fruit of genius)

ในโลกทิพย์ เชื้อหรือพืชแห่งอัจฉริยภาพเช่นนี้ จะได้โอกาสพัฒนาหรือผลิดอกออกช่อตามความสามารถที่แฝงอยู่ของ วิญญาณนั้นๆ ซึ่งก็เป็นการเตรียมไว้สำหรับการมาเกิดใหม่ในโลก มนุษย์อีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะในภูมิแห่งโลกทิพย์ในระดับที่มีความเข้มข้นสูง (คือมีความประณีตมาก) ความถนัดและอัจฉริยภาพของบุคคลจะพัฒนาได้เร็วมาก และเมื่อวิญญาณผู้นั้นมาเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ ก็จะมีความสามารถติดตัวมามากกว่าผู้อื่น ด้วยอำนาจแห่งพลังงาน (หรือพลังกรรม) ที่ตนได้สั่งสมอบรมไว้ในระหว่างที่

อยู่ในภูมิทิพย์ เราจะเห็นความจริงในเรื่องนี้ได้จากอุปมาดังต่อไปนี้ คือสมมติว่ามีเด็กคนหนึ่งเรียนวิชาการเล่นสะเก็ดตอย่างหนักในเวลากลางวัน โดยที่ได้ผลซึ่งเขารู้สึกอยู่ว่า ยังไม่เป็นที่พอใจของเขาเองเลย คินนั้นเขาได้เข้านอนตามปกติ และได้ลืมเรื่องการเล่นสะเก็ดตเสียสนิท แต่วันรุ่งขึ้น เมื่อเขาเริ่มฝึกหัดใหม่ เขาอาจจะรู้สึกแปลกใจที่เห็นว่าตนเองมีความสามารถดีขึ้นผิดกับวันที่แล้ว มาเป็นอย่างมาก คนเราโดยมากก็มักจะอยู่ในสภาวะเช่นว่ามานี้ เหมือนกันในเมื่อคำนึงถึงงานเล็กๆ น้อยๆ ต่างๆ ที่เราฝึกหัดทำประจำวัน

ความจริงดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นไปได้ เพราะว่าในระหว่างที่เด็กนอนหลับ (จิตใต้สำนึกหรือสัญชาตญาณของเขาเข้ารับหน้าที่สืบต่อจากงานที่จิตสำนึกได้กระทำไว้เมื่อตอนกลางวัน เมื่อถึงเวลาตื่นจิตสำนึกก็รับช่วงความสามารถที่สั่งสมเพิ่มเติมไว้ในระหว่างหลับมาบ้าง น้อยบ้างตามแต่กรณี แต่ทั้งนี้ก็เป็นไป โดยที่จิตสำนึกมิได้รู้สึกตัวแต่อย่างใด จิตของคนเรามีหลายชั้น หรือว่าหลายระดับ ดังนั้น จึงมีระดับหนึ่งที่ช่วงงานของจิตสำนึก ต่อไปได้ในระหว่างหลับ ซึ่งเป็นเวลาที่สภาวะแห่งจิตสำนึกกำลังอยู่ในสภาพที่พักการทำงานชั่วคราว - เอกสารในทำนองเดียวกันจิตเหนือสำนึก (คือ superconscious ไม่ใช่ sub-conscious) ของวิญญาณของแต่ละคน ก็ทำหน้าที่รับช่วงความสามารถและอุปนิสัยใจคอของจิตสำนึกไว้ ในระหว่าง

การทำงานและการหาความรู้ ด้วยใจรักอย่างบริสุทธิ์

การทำงานของวิญญาณในภุมิที่ตั้งกล่าวมานี้ จึงมีลักษณะสำคัญประการหนึ่ง คือ เป็นการทำงานด้วยใจรักในงานอย่างบริสุทธิ์ใจจริงๆ ไม่มีความกังวลด้วยเรื่องเงินค่าจ้างหรืออิทธิพลภายนอกบีบบังคับ และไม่มีแม้แต่ความหวังว่าจะได้รับรางวัลอย่างนั้นอย่างนี้ หรือหวังว่าจะมีผู้ยกย่องและมีชื่อเสียงอย่างใดเลย นี่แหละคือการทำงานเพื่องานด้วยใจรักในงาน

ส่วนผู้ที่ต้องการหาความรู้หรือความจริงในด้านต่างๆ ก็จะไม่ผิดหวัง เช่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นความรู้ในแขนงใดๆ เขาจะพบว่าการศึกษาหาความรู้ที่เขาได้ยู่ติลงเมื่อจากโลกมนุษย์มานั้น เขาสามารถเรียนต่อที่นี้ คือในโลกทิพย์นี้ได้อย่างเสรี นักปรัชญาหรือนักวิทยาศาสตร์ และอื่นๆ ก็สามารถแสวงหาความรู้ความสามารถต่อได้ในโลกทิพย์ตามสบายห้องสมุดแห่งสากลจักรวาล หรือห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์อันยิ่งใหญ่มหัพวารมีรอไว้พร้อมแล้วสำหรับบุคคลเหล่านั้น และเขาจะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเสมอ ในระหว่างที่อยู่ในโลกทิพย์เขาจะได้ใช้เวลาศึกษาเพิ่มเติม อย่างไม่ต้องกังวลด้วยเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น เมื่อถึงเวลาที่เขาจะต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์ใหม่อีก เขาก็จะได้กลับมาพร้อมด้วยความรู้ความสามารถที่ได้รับติดตัวมาด้วยรูปของ “สหัญญาณ” (intuition)

หรือถ้าจะกล่าวให้เข้าใจง่ายก็คือ ความถนัดหรือความโน้มเอียงนั่นเอง (ในกรณีที่ความถนัดหรือความโน้มเอียงนี้มีระดับเข้มข้นและรุนแรง ก็อาจเรียกได้ว่าเป็นอัจฉริยภาพของบุคคลนั้นๆ ซึ่ง ในบางรายก็จะแสดงออกมาให้เห็นตั้งแต่บุคคลนั้นยังอยู่ในวัยเด็ก)

นักประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ เช่นเอ็ดิสันก็ดี นักปรัชญาเช่นเฮเกิลหรือ เฮอริเบอร์ต สเปนเซอร์ก็ดีตลอดจนถึงนักวิทยาศาสตร์ เช่น ดาร์วินหรืออัลเบิร์ตไอน์สไตน์ ล้วนเป็นประจักษ์พยานที่แสดงถึง ความรู้ความสามารถอันเป็นพิเศษเหนือผู้อื่น ซึ่งเป็นผลสืบเนื่อง มาจากการที่เขาเหล่านั้นได้สั่งสมความรู้ความสามารถไว้ตั้งแต่ครั้งอยู่ในโลกทิพย์ และความรู้ความสามารถเช่นนั้นๆ ก็เป็นผลมาจากความถนัดหรือความโน้มเอียงของตน ตั้งแต่ครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ในชาติก่อนนั้นนั่นเอง จากประวัติของบุคคลเหล่านี้ เราจะพบว่าเขาเหล่านั้นส่วนมากได้แนวความคิดที่สำคัญๆ ซึ่งเกิดขึ้นมาในสมองของเขา คล้ายกับว่าหล่นลงมา จากฟ้าฉะนั้น คือส่วนมากจะรู้สึกเป็นทำนองว่าอยู่ดีๆ ก็เกิดความคิดเช่นนั้นๆ ขึ้นมาได้เอง อย่างน่าประหลาดใจ เรื่องนี้สำหรับผู้ที่ได้เข้าใจความจริงของกฎแห่งธรรมชาติแล้ว ย่อมทราบได้ดีว่ามันเป็นผลซึ่งสืบเนื่องมาจากกฎแห่งเหตุ และผลอย่างแท้จริง ในทำนองเดียวกันกับความจริงที่ว่า การที่ดอกไม้บานขึ้นมามีได้นั้นก็หมายความว่าจะต้องมีเมล็ดพืช ชนิดนั้นมาก่อนในอดีต กฎแห่งเหตุและผลดังกล่าวนี้ย่อมเป็น ความจริงไม่เฉพาะแต่ในโลกมนุษย์อย่างเดียว แต่ยังส่งอิทธิพล

มาถึงโลกทิพย์ด้วย กล่าวโดยสรุป เราอาจวางหลักตายตัวได้เลยว่า ไม่ว่าจะอยู่ในที่ใดหรือโลกใดก็ตาม เมื่อมีผลแสดงให้เห็นก็ย่อมมีเหตุของมันนำมาก่อนเสมอ

จากความจริงที่กล่าวมา เราอาจเปรียบเทียบความสัมพันธ์กันระหว่างชีวิตในโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ได้ดังต่อไปนี้ คือ :-

ชีวิตมนุษย์เปรียบเสมือนความเป็นอยู่ของหนอนผีเสื้อ ในระยะแรก คือ หมายถึงชีวิตมนุษย์ในระดับที่กำลังวิวัฒนาการยังไม่ถึงขั้นสูงพอ ในขั้นนี้มนุษย์จะรู้สึกว่ามีแรงดันอะไรบางอย่างอยู่ภายใน ซึ่งตนเองก็ยังไม่เข้าใจแจ่มชัด ต่อมา (เมื่อเขาได้ค่อยๆ พัฒนาทางใจขึ้นเรื่อยๆ) ชีวิตในโลกทิพย์ของเขาก็จะเป็นเสมือน สภาวะของตัวแก้ว ซึ่งกำลังจะเริ่มออกปึกอันสวยงามในระยะเวลาไม่นานนัก อาจกล่าวได้ว่าปึกอันสวยงามหรือความสามารถส่วนตัวของเขาได้พัฒนาขึ้นมามากพอแล้ว และกำลังจะแสดงออกมา ในเวลาอันไม่ช้า ต่อจากนั้น เมื่อเขาได้กลับมากเกิดในโลกมนุษย์อีกในรอบนี้ชีวิตของเขาจะเป็นเสมือนตัวผีเสื้อ ซึ่งมีปึกอันสวยงามและไผ่ผินบินไปมาได้อย่างเสรี ซึ่งก็อาจเปรียบได้กับความจริงที่ว่าเขาได้พัฒนาความสามารถหรือสั่งสมบารมีมาจนถึงระยะที่แก่รอบ หรือว่าพร้อมที่จะแสดงออกมาให้เป็นที่ปรากฏแก่ผู้อื่นได้แล้ว ดังนั้น จึงเห็นได้ว่ากฎแห่งกรรมนี้ จะดำเนินงานส่วนใหญ่ให้เห็นได้ชัดในโลกทิพย์มากกว่าในโลกมนุษย์ทั้งนี้เพราะว่า

วัตถุในโลกทิพย์มีความอ่อนโยนและหมุนให้เป็นที่ไปตามอำนาจจิตได้ดี กว่าวัตถุในโลกมนุษย์ ซึ่งหยาบกว่าและมีอำนาจต้านทานมากกว่าทำให้การดำเนินงานของกฎแห่งกรรมเป็นไปอย่างเชื่องช้ากว่า และแลเห็นได้ไม่ค่อยชัดเจน แต่ในโลกทิพย์กายซึ่งประกอบด้วยธาตุ เช่นกายมนุษย์ไม่มีอีกแล้ว กฎแห่งกรรมจึงสามารถดำเนินไปได้ อย่างรวดเร็วและชัดเจน โดยที่ไม่ต้องต่อต้านกับแรงถ่วงหรือความต้านทานมากนัก ฟิซ็อนแห่งกรรมทั้งหลายจึงเจริญงอกงามและกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้นโอกาสที่ต้นไม้ใหญ่แห่งกรรมจะผลิตผลก็สามารถเร่งเวลาให้เร็วขึ้นได้เช่นเดียวกัน

บทที่ ๑๓

การใช้เวลาล่องไปในโลกทิพย์

เกี่ยวกับปัญหาที่ว่า วิญญาณที่เข้าถึงสุคติภูมิในโลกทิพย์ ใช้เวลาไปในการทำอะไรบ้างนั้น มีข้อความที่น่าสนใจอยู่ตอนหนึ่ง ซึ่ง มร.เอ.พี. ซินเนตต์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในทางนี้ ได้เขียนไว้อย่างน่าฟัง ข้าพเจ้าขอคัดมาเป็นบางตอนดังต่อไปนี้

“ผู้อ่านบางท่านอาจจะยอมรับว่า สภาวะในโลกมนุษย์นี้ย่อมเต็มไปด้วยความทุกข์และความผิดหวังนานาประการ ความทุกข์ของชีวิตความเป็นอยู่ที่ต้องดิ้นรนกระเสือกกระสน และต่อสู้ กันอย่างเอาเป็นเอาตายนี้ สามารถจะทำให้ผู้ที่อยู่ในสุคติภูมิบางประเภท (ที่ยังวางอบกขาไม่ได้) ต้องใจฝ่อห่อเหี่ยวไปได้เหมือนกัน เมื่อได้มองย้อนหลังมาเห็นสภาวะที่เปรียบเสมือน “นรก” เช่นนี้ เข้าแต่แม้จะยอมรับเช่นนั้นแล้ว บางท่านที่เป็นคนช่างคิด ก็อาจจะยัง สงสัยว่า ความสุขในสวรรค์จะเป็นความสุขตลอดไปได้อย่างไร ในเมื่อต้องจมอยู่กับสภาวะที่ซ้ำๆ ซากๆ หรือจำเจอยู่

(กับความสุขสมหวังหรือการงาน) อย่างเดียวตลอดเวลาโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลง อย่างไม่เคยชีวิตที่อยู่ในสภาวะเช่นนั้น นานๆ เข้าก็น่าจะเป็น เรื่องที่น่าเบื่อหน่ายเสียมากกว่า (เพราะไม่มีความเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เกิดการ เปรียบเทียบและทำให้เกิดรสชาติเข้มข้นขึ้นบ้างเลย) ข้อสงสัยหรือข้อคัดค้าน ดังกล่าวนี้อาจเกิดจากการวาดภาพหรือคิดคำนึงเอาเองตามความเคยชิน และมาตรฐานแห่งความรู้ดั้งเดิม กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นการมองสิ่งทั้งหลาย ในแง่ที่ตนเคยชินมา โดยไม่ได้วิเคราะห์ให้ละเอียดลงไปถึงแก่นแห่งความจริงที่ อยู่เบื้องหลัง

ทุกคนคงจะเคยได้รับความปีติปราโมทย์อย่างเต็มที่ หรือ สมใจรักมา บ้างครั้งหนึ่ง หรือสองครั้งในชีวิต ระยะเวลาแห่งความ สุขนั้นส่วนมากก็เป็น ระยะเวลาอันสั้น เช่นอาจจะเป็นหนึ่งนาที่ หรือชั่วขณะหนึ่งซึ่งนานกว่านั้น เล็กน้อยหรือบางครั้งอาจจะเป็นครึ่งชั่วโมงก็ได้ ในระยะเวลาขนาดนี้คงไม่มี ผู้ใดที่จะคิดว่าจะเป็นการซ้ำซากหรือจำเจซึ่งจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายแต่ อย่างไม่ (แต่สมมติว่าระยะเวลาเช่นนั้นได้ยืดยาวออกไปเป็นวันหรือเดือนหรือปี ก็เกิดมีการเกรงกันว่าสภาวะเช่นนั้น น่าจะกลายเป็นความน่าเบื่อเสียมากกว่า)

กล่าวได้ว่าความหวาดเกรงในเรื่องนี้ เกิดจากการคิดเปรียบเทียบกัน มากเกินไป คือคิดว่าความสุขจะต้องมีความทุกข์ คอยขัดจังหวะอยู่บ้างเป็นครั้ง เป็นคราว จึงจะเป็นความสุขได้

(เข้าทำนองว่าสีขาวยจะแลดูสะอาดตายิ่งขึ้นถ้าได้มีสีดำอยู่ด้วยเพื่อตัดกันทำให้แลเห็นเด่นขึ้น) อันที่จริง มีหลักอยู่ว่าสภาพที่เป็นความสุขนั้น (โดยนัยหนึ่ง) ก็คือสภาพของจิตใจที่ไม่ได้ถูกรบกวนจากเครื่องเร้าภายนอก ดังนั้นจึงไม่ได้คำนึงถึงการล่วงไปของเวลานั้นเอง ตราบใดที่สภาวะเช่นนี้ยังคงดำรงอยู่ตราบนั้น ความเบื่อหรือ ระวังจะไม่บังเกิดขึ้นเลยไม่ว่าระยะเวลาที่ผ่านไปจะเป็นจำนวนนับด้วยนาฬิกา หรือชั่วโมงหรือวันอาจจะยิ่งกว่านั้น (คือเป็นเดือนเป็นปี) ก็ตาม ดังนั้นการที่วิญญาณสามารถจะเสวยสุขอยู่ในสุคติภูมิเป็นเวลานานๆ จึงย่อมเป็นไปได้ โดยที่จะไม่มีความเบื่อหน่ายหรือระอากเกิดขึ้นเลย และโดยที่ไม่จำเป็นต้องหาความทุกข์มาเป็นเครื่องช่วยทำให้เกิดการเปรียบเทียบหรือเกิดความเข้มข้นขึ้นเลยอย่างไรก็ตาม สภาวะของความสุขแม้ในสุคติภูมิของโลกทิพย์ก็ยังมิใช่ว่าจะเป็นไปได้ เช่นนั้นตลอดอนันตกาลเพราะสาเหตุที่ทำให้เกิดความสุข เช่นนั้น ยังเป็นโลกิยธรรมอยู่และดังนั้นจึงต้องมีสิ้นสุดลงได้ในวันหนึ่งเหมือนกัน และเมื่อสาเหตุแห่งความสุข (คือกำลังบุญ) หหมดลงแล้วความสุขซึ่งเป็นผลของบุญก็ต้องสิ้นสุดลงด้วยเหมือนกันแม้ว่า ระยะเวลาที่เสวยสุขนั้นจะเป็นเวลานานเพียงไรก็ตาม ในเมื่อเทียบกับอายุขัยของมนุษย์

โลกบางสมัยมากไปด้วยคนใจบอด ไม่เห็นคุณค่าของความดี

ยังมีข้อความอีกตอนหนึ่งที่น่าสนใจเหมือนกัน เป็นข้อความที่ มร.เอ.พี. ซินเนตต์ ได้อ้างมาจากผู้ที่เชื่อถือได้ในเรื่องนี้อีกท่านหนึ่ง ดังต่อไปนี้

“ความโน้มเอียงในทางศีลธรรม หรือทางวิญญาณจะต้องหาที่ที่จะแสดงออกจนได้เสมอ และภูมิชั้นสูงของโลกทิพย์ภูมิหนึ่งๆที่เรียกว่า “เทวะจัน” (Devachan) เป็นภูมิสำหรับเป็นที่แสดงออก ซึ่งความโน้มเอียงดังกล่าวนี้มาจะเทียบได้กับสวรรค์ชั้นดุสิตกระมัง เพราะกล่าวกันว่า ชั้นนี้เป็นที่อยู่ของ พระโพธิสัตว์ หรือผู้ที่มีใจชอบอุทิศชีวิตช่วยเหลือผู้อื่น ดังนั้นเรื่องราวที่เกี่ยวกับ ศีลธรรมและศาสนาทั้งปวงจึงมีการแสดงออกและเจริญขึ้นในภูมิดังกล่าวนี้ และนอกจากนั้น ผลของการกระทำเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ในทางศาสนา และศีลธรรมที่บุคคลได้สั่งสมอบรมเป็นบารมีของตนไว้ในโลกมนุษย์นั้น ก็ทำให้บุคคลมาได้รับผลอันชื่นใจ และก่อให้เกิดความปีติปราโมทย์เป็นอย่างยิ่งในภูมินี้เหมือนกัน ผู้อยู่ในภูมินี้ จึงรู้เห็นและเข้าใจถึงระดับแห่งความเจริญก้าวหน้า ในทางวิญญาณของตนอย่างแจ่มชัด เมื่อถึงคราวสิ้นกรรมที่จะให้ดำรงอยู่ในภูมินี้วิญญาณก็จะเลื่อนไปถือกำเนิดในที่อื่นตามสมควรแก่กรรม ซึ่งอาจจะเป็นการกลับมาเกิดในโลกมนุษย์ใหม่อีกหรืออาจจะ

เป็นการเลื่อนไปสู่ภูมิอื่นของโลกทิพย์ก็ได้ สดแล้วแต่กรรมส่วนตัวของวิญญาณนั้นๆ และด้วยเหตุดังกล่าวมานี้เอง

จึงเห็นได้ว่าในสุคติภูมิเช่นนี้ก็มิได้มีสภาวะที่ซ้าซากจนจำเจน่าเบื่อเหมือนดังที่เราคิดฝันกันเลย แต่ทว่ามีความเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ตามสมควรแก่กรรมของแต่ละคนชีวิตความเป็นอยู่ ในภูมิ“เทวะจัน” แม้ว่าจะยังเป็นสภาพของความฝัน (เพราะยังไม่ใช่ ภูมิสูงสุดคือโลกุตตระของความเชื่อทางฝ่ายนี้) ก็ตาม แต่ก็ยังเป็นภูมิแห่งการเก็บเกี่ยวผลของวิญญาณที่ได้ประกอบกรรมดี หรือว่าได้บำเพ็ญบารมีไว้ในโลกมนุษย์ ซึ่งบางครั้งการหว่านพืชแห่งความดี ไว้ในโลกมนุษย์นั้น บุคคลไม่สามารถจะหวังให้พืชนั้นผลิตผลในโลกมนุษย์ได้เสมอไป เพราะโลกมนุษย์ในบางกาลสมัยและบางแห่ง ก็เต็มไปด้วยคนอกตัญญูเป็น คนใจบอดไม่มีดวงตาคือปัญญา เห็นคุณค่าของความดีได้ความดีดังกล่าวจึงเปรียบเหมือนพืชที่หว่านลงในนาหรือดินที่เลวแสนเลว แม้ว่าพืชนั้นจะเป็นพันธุ์ที่ดีแสนดีเพียงไรก็ยากที่จะผลิดอกออกผล ประกาศความเป็นพันธุ์ดีของตนออกมาให้โลกรู้โดยทั่วกันได้ ในเมื่อระดับจิตใจหรือปัญญาของบุคคลข้างเคียงแตกต่างกันอย่างมากมาย

แต่การอุปถัมภ์ในภูมิ “เทวะจัน” จะเป็นเสมือน (บัว) ที่บานออกรับแสงอาทิตย์ในยามเช้าหรือเหมือนพืชที่ได้อากาศที่เหมาะสม และดินที่ดีเยี่ยมสามารถผลิดอกออกผลให้เชยชมอย่างน่าชื่นใจ ถ้ามนุษย์จะพึงได้เสวยรสแห่งความสุขอันเกิดจาก

ประสบการณ์ที่ทำให้เกิดความสุขสดชื่นสมใจเช่นนี้แล้ว เขาจะรู้สึกเบื่อและระอาด้วยเหตุใด? ดนตรีชีวิตในสภาวะเช่นนี้ แม้อูเหมือนว่าจะประกอบด้วยโน้ตตัวเดียว (คือโน้ตแห่งความปีติปราโมทย์) แต่ก็เป็นตัวโน้ตใหญ่ ซึ่งอาจแจกลูกออกไปเป็นตัวโน้ต ย่อยๆ ทั้งเต็มเสียงและครึ่งเสียงอีกมากมายสุดจะคณนาทั้งหมด นั้นปรากฏเป็นเสียงประสานล้อรับกันและกันไปตามกระบวนการเพลงแห่งชีวิตอันสดชื่น เป็นเสมือนคลื่นแห่งความสุขสราญ ที่ฉายเงาออกมาจากห้วงลึกของดวงจิตที่สถิตอยู่ในภूमินั้นๆ โดยทั่วกัน ความหวัง ความฝัน และอุดมคติต่างๆ ที่ถูกขัดขวางไม่ให้เกิดผลสำเร็จในโลกมนุษย์ เพราะความไม่เข้าใจกันหรือความเข้าใจไม่ถึง คุณธรรมของกันและกันจะมาบรรลุผลในภूमินี้ และสภาวะภายนอก ก็จะเป็นเครื่องบ่งบอกถึงสภาวะภายในของวิญญาณของแต่ละคนอย่างถ่องแท้ ผู้ที่เข้าใจภूमินี้แล้วย่อมจะเกิดความเข้าใจอย่างชัดแจ้งว่า สิ่งใดเป็นสภาวะและสิ่งใดไม่มีสภาวะไม่ควรยึดถือทั้งนี้ด้วย อำนาจแห่งสายตาคือปัญญาที่มองเห็นได้ไกลเหนือขอบเขตของตา ธรรมดาของบุคคลทั่วไปโดยมาก

ข้อความที่ได้คัดมาข้างต้น ยังมีกล่าวไว้ต่อไปอีกดังนี้

“บุคคลที่ไม่สามารถเข้าใจความจริงดังกล่าวมาแล้วนั้นได้ ก็เพราะเขายังไม่สามารถมองทะลุเครื่องหุ้มห่อคือ วัตถุออกไปได้นั่นเอง ภूमินี้แห่ง “เทวะจัน” เป็นภूमินีที่อยู่เหนือหรือเหนือสภาวะที่เป็นวัตถุ คือเป็นภूमินีที่อยู่ระหว่างสภาวะที่เราเรียกว่าสังขาร และ

ภูมิที่เป็นเงาฉายออกมาของสังขารมุนั้น การที่จะนำเอาหลักการอย่างเดียวนมาประยุกต์เข้ากับสภาวะ (ที่ค้ำกัน) สองประการ จึงย่อมทำไม่ได้วิญญาณในระดับสูงสุด (Spiritual Soul) ไม่ได้ประกอบขึ้นด้วยสารวัตถุใดๆ และไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยสภาวะใดๆ ไม่ว่าวิญญาณในระดับสูงสุดนั้น จะอยู่ภายในกายเนื้อ หรือนอกกายเนื้อที่จะต้องตายนี้ก็ตาม ก็ย่อมเป็นอิสระจากเครื่องขัดข้องหรือเครื่องจำกัดทุกประการเสมอ

สำหรับบุคคลที่มุ่งมั่นในการทำความดี (เพื่อผู้อื่นด้วย) เขาย่อมคิดถึงสวรรค์ว่าเป็นภูมิที่เขาสามารถแก้ปัญหาของชีวิตในโลกนี้ได้ เพราะเป็นสถานที่ที่เขาจะได้มีโอกาสที่ดำเนินงาน คล้อยตามความปรารถนาของสมองและหัวใจ ได้โดยไม่มีอุปสรรคภายนอกแต่อย่างใด และเป็นທີ່ที่ความฝันและอุดมคติของเขาจะแสดงออกมาให้เห็นเป็นความจริงได้ โดยไม่ต้องถูกกดทับอยู่เหมือนในโลกมนุษย์สวรรค์แบบนี้ย่อมจะให้ความสุขแก่เขาได้มากกว่า สถานที่ที่ไม่ต้องทำอะไรเลย หรือว่าทำอะไรตามความปรารถนาและความถนัด อันเป็นการตอบสนองอัจฉริยภาพของตนไม่ได้เลย คือว่า ในสถานที่สวรรค์เช่นนี้ จะไม่มีการทำอะไรกันเลยนอกจากพนมมือ สวดมนต์กันไปตลอดกาลอันที่จริง สัญชาติญาณการสร้างสวรรค์ ย่อมเป็นหัวใจของธรรมชาติ เป็นชีวิตเป็นเครื่องทำให้ชีวิตเป็นชีวิตสืบต่อกันไปได้ โดยไม่มีวันหยุดหรือถอยหลังในกระบวนการแห่งวิวัฒนาการอันยาวนานของชีวิตของเราทั้งหลายทั้งปวง

แต่ก็น่าเสียดาย ที่มนุษย์ส่วนมากไม่ยอมเข้าใจความจริงเช่นนี้ เขายังเกาะแน่นอยู่กับวัตถุ (ที่หยาบ) เสียจนดวงตาคือปัญญามืดมิด และก็คิดอยู่แต่เพียงว่าโลกมนุษย์เท่านั้นเป็นความจริงส่วนโลกทิพย์ต่างๆ นั้นเป็นสิ่งที่มิได้อยู่เหมือนภาพมายาเป็นเงาๆ เหมือนพยับแดด หรือความฝันเท่านั้น ทั้งๆ ที่ (เมื่อมองจากภูมิสูงแล้ว) ไม่มีภูมิไหนๆ เลยที่จะมีความไม่แน่นอน ไม่มีแก่นสาร และเป็นมายาหลอกลวงเป็นเงาวิบวาบเหมือนกับโลกมนุษย์ทั้งๆ ที่ไม่มีความเที่ยงถาวรในโลกมนุษย์ แต่จิตของมนุษย์ไหวตัวไม่ทันกับความเปลี่ยนแปลงอันเป็นสภาวะของวัตถุ ดังนั้น เมื่อใจพยายามมองดูสภาวะอันแท้จริงของวัตถุที่ไร้ความจริงของวัตถุนั้น ก็ได้เปลี่ยนแปลงหรือสลายตัวเป็นอื่นไปเสียแล้ว จึงเป็นอันว่าจับไม่ได้ไล่ไม่ทันกันอยู่นั่นเอง เข้าทำนองการฟุ้งดูกระแสน้ำไหลหรือเปลวไฟ ส่วนหนึ่งๆ ของน้ำและของเปลวไฟ เคลื่อนที่หรือไหวตัวระริกอยู่เสมอสายตาเราจับไม่ทัน ดังนั้นเมื่อเราคิดว่า เราฟุ้งดูสายน้ำและเปลวไฟอยู่ในที่เดิมแต่ความจริงส่วนนั้นๆ ของสายน้ำได้เคลื่อนที่ไปในตำแหน่งอื่นหรือไม่ก็ดับไปเสียแล้ว ที่เราเห็นอยู่ในขณะนี้สองหรือขณะต่อๆ มานั้น ไม่ใช่ส่วนเดิม แต่เป็นส่วนใหม่ที่ไหลลงมาของกระแสน้ำหรือของเปลวไฟต่างหาก อีกนัยหนึ่งเราอาจเทียบได้กับการที่เราแกว่งรูปที่ติดไฟไว้เร็วๆ หรือดภาพในฟิล์มที่ถูกฉายแสงมาบนจอซึ่งเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ในกรณีเช่นนี้สายตาเรากวาดตามไม่ทัน ดังนั้น แม้เราจะดูอยู่

มีนักวัตถุนิยมบางคน กล่าวหาว่าประสบการณ์ของวิญญาณในสวรรค์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นเป็นการเล่นสำนวน ใช้สำนวนโวหารสร้างของไม่จริง ขึ้นมาให้แลดูคล้ายเป็นของจริง

เรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอให้แก่คิดไว้ประการหนึ่งว่า งานที่สำคัญๆ ของโลกทั้งหลาย ไม่ว่าจะ เป็นในด้านการประดิษฐ์หรือ อย่างอื่นก็ตามที่เราเห็น สำเร็จรูปออกมาภายนอกนั้น ล้วนแต่มีต้นเค้ามาจากความคิดคำนึงของบุคคล ผู้ นั้น ก่อนที่จะทำงานนั้น และ ก่อนที่งานนั้นๆ จะปรากฏเป็นรูปร่างออกมาให้ เห็นทั้งสิ้น รูปร่าง ของสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ ก็ดีเค้าโครงของการดำเนินงานตาม แผนการณ์ต่างๆ ก็ดี จะต้องปรากฏขึ้นในจิตของบุคคลเหล่านั้น เสียก่อนกล่าว สั้นๆ ก็คืองานทุกชิ้นไม่ว่าจะ เป็นในด้านใดและใหญ่หรือเล็กเพียงใดก็ตาม จะต้องถูกสร้าง และประดิษฐ์ขึ้นใน หัวงนี้ก นึกจนเป็นรูปร่างที่แน่นอนเสียก่อน แล้วจึงจะปรากฏ ออกมาในรูปวัตถุเพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นประจักษ์ภายนอกเมื่อ กล่าว โดยนัยนี้ผลของงานหรือสิ่งประดิษฐ์ในภูมิแห่งวัตุนั้นก็คือ ภาพงานฉาย ของความคิดหรือความจริงที่ปรากฏอยู่ภายในมาก่อนแล้วนั่นเอง และดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าคิดว่า สภาวะแบบไหนกันแน่ที่เป็นความจริง และเป็นที่อาศัย ให้อีกอย่างหนึ่งปรากฏขึ้นมาได้ คือว่าเป็นผู้สร้างสรรค์ที่แท้จริง

ดังนั้น ความเป็นอยู่ในภูมิแห่งโลกทิพย์ในชั้นสูง ซึ่งเป็นที่ที่วิญญาณใช้เวลาในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ (เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น)

จึงไม่ใช่เป็นเพียงสักแต่ว่า “ความฝัน” ดังที่นักวัตถุนิยมกล่าวหาด้วยความเขลา และการติดในวัตถุอย่างเหนียวแน่นของเขาเองเลย (เพราะถ้าเป็นสักแต่ว่า “ความฝัน” ในความหมายของนักวัตถุนิยมแล้ว จะเป็นที่ผลิตงานและวัตถุอื่นๆ ออกมาให้ เห็นจริงเห็นจังแก่คนทั่วไปอย่างไร คือว่ามันก็ต้องเป็นความฝัน หรือเป็นเงาๆ และเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคนเท่านั้นเองนี่คือ กล่าวถึง “ความฝัน” ในแง่ของนักวัตถุนิยมนั่นเองไม่ใช่กล่าวถึง “ความฝัน” ในแง่ปรมาตมณัย ซึ่งตามนัยนี้ก็อาจกล่าวได้ว่า ทั้งโลกมนุษย์และโลกทิพย์ก็เป็นความฝันด้วยกัน ทั้งนั้น ในฐานะที่ยังเป็นโลกียธรรมด้วยกัน คือว่าโลกมนุษย์ก็ไม่ได้มีความจริง มากไป กว่าโลกทิพย์เลยตรงกันข้ามกลับจะมีส่วนแห่งความจริงน้อยกว่า โลกทิพย์ เสียด้วยซ้ำ) ดังนั้นเรื่องนี้จึงพอวางหลักได้ว่า เมื่อวิญญาณมี ประสบการณ์สูงขึ้นไปในภูมิทิพย์เพียงไร ก็ยิ่งใกล้ความจริงมากขึ้นเพียงนั้น และในทางตรงกันข้าม วิญญาณมีประสบการณ์ต่ำหรือใกล้วัตถุลงมาเพียงไร ก็ยิ่งเป็นสภาพไกลต่อความจริงมากขึ้นเพียงนั้น มีคำกล่าวที่น่าฟังว่า “คนที่เล่น กับดินจนตัวเปื้อนเประอะเลอะเทอะดินไปหมดนั้น ก็ไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดว่า จะดีไปกว่าดินได้”

บทที่ ๑๔

ความเป็นสหายกันในโลกทิพย์

ผู้ที่เป็นคนช่างคิด มักจะสงสัยเกี่ยวกับปัญหาที่ว่า “เมื่อโลกหน้ามีจริงแล้ว เราจะไปพบกันและรู้จักกันเหมือนดังเดิมไหม ?” แนนอนปัญหานี้ก็มีรากฐานมาจากความผูกพันกัน ซึ่งยังคงมีอยู่โดยไม่เสื่อมคลายไปสำหรับคนทั่วไป ที่มีความอาลัยและความผูกพันอยู่กับคนผู้เป็นที่รักของตนในโลกนี้ ย่อมอดรู้สึกไม่ได้ว่า แม้สวรรค์จะมีความสุขสำราญให้เขาหลายอย่างก็ตาม แต่เขาก็ยังจะมีความสุขอย่างแท้จริงไม่ได้ ถ้าไม่ได้มีโอกาสได้อยู่ร่วมกับคนที่เขาเคยรักชอบพอกันมาแต่ก่อนเพราะถ้าไม่มี เช่นนั้น เขาก็รู้สึกว่าจะต้องไปอยู่กับคนแปลกหน้าทั้งสิ้น ซึ่งจะหาความสุขได้ยาก อำนาจความผูกพันด้วยความรักนี้ ไม่ได้หมายถึงความรักระหว่างชายกับหญิงหรือสามีกับภรรยาเท่านั้น แต่หมายรวมถึงความผูกพันระหว่างบิดามารดากับบุตร ญาติกับญาติ พี่กับน้อง และเพื่อนกับเพื่อนอีกด้วย

มิตรภาพและความสัมพันธ์ ไม่มีวันสิ้นสุด ถ้าเรายังไม่ต้องการให้สิ้นสุด

ในเรื่องนี้ คำสอนของทางฝ่ายโยคีมีระบุไว้อย่างแน่ชัดว่า ความหวังดังกล่าวนั้น ย่อมมีทางสำเร็จได้อย่างแน่นอน นอกจากว่าเราจะต้องพบปะญาติมิตรที่เรารักใคร่สนิทสนมกันในโลกมนุษย์ (ในเมื่อเขาเหล่านั้นไม่ได้ไปอยู่ในภูมิหฤคติหรือนรก) แล้ว เรายังจะได้รู้จักมักคุ้นกับบุคคลอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งล้วนแต่มีอุปนิสัยใจคอ อย่างเดียวกัน ซึ่งเราไม่ได้เคยรู้จักกันมาก่อนในโลกมนุษย์อีกด้วย (และบุคคลเหล่านี้ แม้จะไม่ใช่วญาติหรือมิตรกันมาแต่เดิมแต่ก็จะมีความสัมพันธ์สนมกันดีเป็นอย่างดี ด้วยคุณธรรมภายในไม่น้อยไปกว่าผู้ที่เคยเป็นญาติมิตรกันมาแต่ก่อนเลย) โอกาสเช่นนี้กล่าวได้ว่ามีอยู่ในโลกทิพย์มากกว่าในโลกมนุษย์หลายเท่าตัว (เพราะไม่มีเขตแดนหรือระยะทางเป็นอุปสรรค) เมื่อได้สลัดปลอกหรือเปลือกคือกายเนื้อออกไปแล้ว วิญญาณจะมีโอกาสเข้าร่วมสมาคมกับผู้มีนิสัยใจคอและความโน้มเอียงอย่างเดียวกัน คือผู้ที่ได้บำเพ็ญบารมีมาในด้านเดียวกันเป็นอย่างดี กล่าวคือเมื่อไฟในโลกทิพย์ได้เผาความอาลัยในกายหยาบให้มอดไหม้ไปแล้ว ต่อจากนั้นวิญญาณก็จะเข้าถึงภูมิแห่งความสัมพันธ์อันประณีต จะมีโอกาสได้คบหาสมาคมกับบุคคลที่มีอุดมคติ หรือมีบารมีตรงกันกับลักษณะที่ตนได้เคยไฝ่ฝันอยากจะทำมาแต่ครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ก็หาโอกาสในโลกมนุษย์ไม่ได้เลยแต่เมื่อเข้าถึงภูมิเช่นนี้แล้ว

โอกาสเช่นนั้นจะเป็นของธรรมดา และจะชดเชยความต้องการที่ถูกขัดขวางอยู่ตลอดเวลาในโลกมนุษย์ได้ ณ ภูมิแห่งโลกทิพย์นี้เอง

ในโลกมนุษย์เราจะต้องยอมรับว่า การแสดงออกซึ่งความถนัดหรือความใฝ่ฝันของแต่ละคนนั้น เป็นไปได้ด้วยยากอย่างเหลือแสน เพราะอุปสรรคต่างๆ มีมากมายเหลือเกิน และนี่เป็นเรื่องที่น่าเศร้าอย่างหนึ่งของชีวิตในโลกมนุษย์ มนุษย์ส่วนมากตกอยู่ในสภาวะดังกล่าวจนเกิดความชินชา และเมื่อได้ทราบถึง เรื่องแห่งภูมิทิพย์ที่บุคคลมีอิสระเสรี สามารถดำเนินงานสนองความปรารถนา หรือความใฝ่ฝันของตนได้อย่างสมใจเช่นนี้ ก็เลยเกิดความคิดวิตถาวร คือไม่ยอมเชื่อโดยอ้างเหตุผลว่า “เรื่อง ดังกล่าวนี้อาจเป็นสิ่งที่ดีเหลือเกิน จนกระทั่งถึงอย่างไร ก็เป็นความจริงไปไม่ได้” (too good to be true) ความรักของชายกับหญิง ในแบบที่ถูกต้องก็มีลักษณะดังกล่าวนี้อยู่ด้วยเหมือนกัน คือ ต่างฝ่ายต่างก็ต้องการจะช่วยกันบำเพ็ญบารมีไปด้วยกัน ตามความใฝ่ฝันภายในของตน แต่แล้วก็ปรากฏว่ามีน้อยรายเหลือเกินที่สามารถจะกระทำได้อย่างสมใจในโลกมนุษย์ เพราะส่วนมากก็ต้องถูกจุดกระชากลากให้จมอยู่ในหล่มโคลน คือวัตถุนั้นเอง แม้ความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องระหว่างบิดามารดากับบุตรธิดา ระหว่างพี่กับน้อง ระหว่างญาติกับญาติและระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ก็หาได้ยากเหลือเกิน ที่จะดำเนินไปตามความต้องการของอำนาจฝ่ายสูงที่เรียกรังและกระตุ้นเตือนอยู่ภายใน

ดังนั้น เมื่อวิญญูณได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์อันเป็นที่ที่ตนสามารถจะดำเนินงานสนองความปรารถนา อันเป็นไปในทางสร้างสรรค์ของตนได้อย่างสมใจเช่นนั้น ลองคิดดูก็แล้วกันว่าความสุขและปิติปราโมทย์จะเกิดขึ้นสักเพียงใด ลองสังเกตดูตนเอง เมื่อเราอ่านนวนิยาย คุภาพยนตร์หรือละคร หรืออ่านบทกวีที่มีแนวโน้มมุ่งให้เราารู้สึกว่า ความปรารถนาที่ถูกดทับของเราได้เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว เราก็จะมีความสุขซาบซ่านใจขึ้นมาได้พักหนึ่ง เหมือนกันทั้งๆ ที่เรารู้ๆ อยู่ว่านั่นเป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏขึ้นแต่เพียง ในบทกวี บทละคร หรือนิยายเท่านั้นเอง แต่ทว่าในขณะที่เรารู้สึก ปลื้มปิติไปตามข้อความหรือโครงเรื่องเหล่านั้น ใจของเราก็จะเป็นเสมือนถูกยกให้ลอยออกไปนอกตัวเกิด ความเบาและสบายอย่างบอกไม่ถูก มันเหมือนว่าเราได้ไปอยู่ ณ อีภภูมิหนึ่งซึ่งไม่ใช่ โลกมนุษย์นี้แล้วจะนั้น ก็เพียงแต่เราได้ชิมรสของๆ เทียม อันเกิดจากความคิดฝันของผู้อื่น ที่ตรงกับของเรายังเป็นความสุขถึงขนาดนี้ แล้วเมื่อเราได้โอกาสได้มีประสบการณ์เช่นนี้จริงๆ ในชีวิตของเราจนตลอดอายุขัยของเราแล้ว ลองคิดดูทีหรือว่ามันจะเป็นความสุข เป็นความปิติเป็นความปราโมทย์สักเพียงไร

จึงเป็นอันรับประกันได้อย่างแน่นอนว่า เราจะพบผู้ที่เรารักใคร่ชอบพอย่างแน่นอน และทั้งนี้ก็มีความหมายกว้างออกไปอีกถึงสองนัย คือไม่ใช่เฉพาะแต่ผู้ที่เราชอบพอสนิทสนม ซึ่งเคยรู้จักและมีความสัมพันธ์กันตั้งแต่ครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์เท่านั้น

แต่ทว่าเรายังจะได้พบผู้ที่มีความสัมพันธ์กับเราโดยทางอภิปาทยจิตใจหรือการบำเพ็ญบารมีอีกด้วย แม้ว่าเราจะไม่ได้รู้จักกับบุคคลเช่นนี้มาก่อนเมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ก็ตาม ขอให้ทราบไว้ว่าความคิดคำนึงของเราผู้อยู่ในโลกมนุษย์นี้ แม้จะใช้ความคิด สันนิษฐานและวาดภาพไปสักเท่าใดก็จะเป็นไม่เท่าเทียมความเป็นจริง ของชีวิตที่ท่านจะได้ประสบด้วยตนเองในเมื่อได้เข้าสู่ภูมิทิพย์ ดังกล่าวแล้วนี้ได้เลย ไม่มีผู้กั้นใดๆ ที่จะระบายนิสภาวะความเป็นอยู่ของภูมิทิพย์ดังกล่าวนี้ และก็ไม่มีความผิดใดๆ จะสามารถบรรยายออกมาให้ท่านตระหนัก และเข้าถึงได้อย่างถ่องแท้ ท่านจะนึกวาดภาพ หรือคิดฝันไว้ให้พิเศษเพียงใดก็ได้ แต่ก็ขอให้ระลึกไว้เสมอว่า ความจริงจะวิเศษกว่านั้นเสมอ และถ้าเราจะนึกฝันให้ใกล้เคียงกับความจริง ก็จงเทียบเคียงได้กับบทกวีที่ไพเราะจับใจที่สุด นิยายที่ทำให้เกิดความประทับใจที่สุด หรือบทเพลงและดนตรี ที่ให้ความชื่นบานและความเบากายเบาจิตที่สุด นั่นแหละจะเป็นส่วนหนึ่งแห่งประสบการณ์ของท่านในภูมิดังกล่าวนี้

อันที่จริง บทกวี นิยาย หรือดนตรี เหล่านี้เองเป็นเครื่องพินความจำในอดีตของเรา ให้เกิดขึ้นอย่างเลื่อนรางและทำให้จิตของเราล่องลอยออกจากเครื่องคุมขังคือกายเนื้อได้เป็นครั้งคราว เพียงแต่จะทำให้สมบูรณ์ถูกต้องหรือเต็มที่เหมาะสมกับประสบการณ์จริงๆ ย่อมไม่ได้เป็นธรรมดาและบทกวีของชาวตะวันตกบางท่านก็แสดงให้เห็นถึงความทรงจำอันเลื่อนรางนี้ได้พอสมควร แม้จะ

เป็นถ้อยคำที่กระท่อนกระแท่นก็ตาม วิทแมน ได้เขียนบทกวีไว้ในทำนองนี้ดังนี้

“ฉันคงจะไม่ใช้ตื่นเสียแล้วกระมัง เพราะประสบการณ์ของฉัน
ตอนนี้ ดูมันไม่เหมือนอะไรๆ ที่ฉันเคยรู้เคยเห็นมาเมื่อตอนตื่นอยู่เลย

หรือมิฉะนั้นก็อาจเป็นว่า ฉันเพิ่งจะตื่นขึ้นเป็นครั้งแรกก็ได้ ซึ่งก็
หมายความว่า ประสบการณ์ของฉันที่แล้วมาทั้งหมดนั้น เป็นเรื่องใน
ระหว่างหลับ (คือความฝัน) เท่านั้นเอง

ฉันพยายามจะเล่าให้เพื่อนสนิทที่สุดฟังแต่ก็หมดปัญญา มัน
ไม่มีภาษาพูดสำหรับดินเอาจริงๆ ในที่สุดฉันก็ต้องกลายเป็นคนใบ้ พูด
ไม่ออกบอกลำไม่ได้

อีเมอร์สัน ก็กล่าวบรรยายความรู้สึกอัดอั้นตันใจของเขา ไว้ดังต่อไปนี้

“คำพูดบรรยายจากผู้อยู่ในภูมิขั้นสูงนั้นถึงจะพูดไปสักเท่าใด
ก็ไม่มี ความหมายสำหรับผู้ที่ภูมิแห่งจิตยังก้าวขึ้นไปไม่ถึงระดับ
เดียวกัน ฉันไม่กล้าพูดจริงๆ ถึงจะ กล่าวอย่างไร มันก็ไม่ถึงความจริง
มันกลายเป็นตายด้านและจี๊ดซี้ดไม่มีชีวิตชีวา บุคคลใดที่สามารถจะ
เข้าถึงได้ก็จะรู้เนื้อความนี้เอง และเมื่อรู้แล้วก็เห็นว่า คำบรรยาย

ทั้งหลายมีความหมายอันลึกซึ้งซาบซ่านซ่อนอยู่เบื้องหลัง
ทำให้เกิดความเข้าใจกันได้ทั่วสากล (สำหรับผู้มีจิตใจ
ระดับเดียวกัน)

ข้าพเจ้าไม่สามารถสรรหาคำพูดอันสูงส่งและลึกซึ้งมาบรรยายให้ถึงใจ
ได้ ดังนั้นก็ต้องใช้คำพูดสามัญนี้เอง เพื่อที่จะบรรยายถึงสภาวะอันเป็นการ
แสดงออกของกฎแห่งความจริงอันสูงสุด”

ความเข้าใจ (ถึง) ใจกันในโลกทิพย์

ความจริงที่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านผู้อ่านระลึกถึงในตอนนี ก็คือความจริงที่ได้
กล่าวมาหลายครั้งแล้วว่า “ภูมิ” แห่งโลกทิพย์ ไม่ได้เป็นสถานที่ตาม
ความหมายที่เราเข้าใจกันอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ทว่ามีลักษณะเป็น “สภาวะ” เสีย
มากกว่า ดังนั้น คำกล่าวที่ว่าเราได้เข้าถึงโลกหรือภูมิทิพย์แห่งเดียวกันกับผู้
เราคันเคย หรือผู้ที่บำเพ็ญบารมีไปในทำนองเดียวกันนั้น ก็จะหมายความว่า
เราได้เข้าถึงสภาวะแห่งจิตใจของผู้ที่มีความโน้มน้อมและอัธยาศัยใจคออย่าง
เดียวกันนั่นเอง ซึ่งก็หมายความว่าเราได้ “เข้าใจ” คือ “เข้าถึงใจ” ของกันและ
กันอย่างสนิทสนม ซึ่งจะเป็นความสนิทสนมยิ่งกว่าความใกล้ชิดกันโดยสถานที่
หรืออวกาศในโลกมนุษย์มากมายนัก เพราะความ “เข้าใจ (ถึง) ใจ” ย่อมมีอิทธิพล
ส่งให้กัน

และกันได้ดีเป็นพิเศษ และเป็นความเข้าใกล้ชิดกันอย่างแท้จริงวิญญานที่มี
ความประณีตพอสมควรเท่านั้น จึงจะ “เข้าถึง” ความหมายดังที่บรรยายมานี้ได้
สำหรับลกมนุษย์ เราอาจอุปมาให้เห็นคร่าวๆ พอเป็นแนวทางกว้างๆ บ้าง
ก็เช่นในเวลาที่ชายหนุ่มหญิงสาวเกิดความรักกันและกันอย่างซาบซึ้งถึงใจ
ซึ่งใน ะยะนี้หรือในขณะเช่นนี้ เขาทั้งสองจะรู้สึกว่าดวงใจของเขาทั้ง ๒ ดวงได้
ประสานกลายเป็นดวงเดียวกันจริงๆ ในขณะที่นั้นจิตของเขาได้ถูกอิทธิพลของ
ความรักครอบงำทำให้สามารถเพิกถอนเครื่องกีดขวางคือกายเนื้อ และลิมกาย
เนื้อไปได้ชั่วคราว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือในขณะแห่งความสุขอันเิบอาบไปด้วย
ความรัก มีความรักเป็นเครื่องโสรจสรงหัวใจให้ชุ่มชื้นนั้น เขาได้ปล่อยวาง
ความยึดถือในกายหยาบไปแล้วได้จริงๆ แม้จะเป็นชั่วขณะหนึ่งก็ตาม และ
ในขณะที่ดังกล่าวนี้เอง ดวงใจทั้งสองของเขาได้ “เข้าถึง” คือ “เข้าอยู่ในสภาวะ
อันเดียวกัน” ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ในขณะที่เปี่ยมไปด้วยความสุขเช่นนี้
ความเป็น “สอง” ของใจจะไม่มีแต่คงเหลือเฉพาะ “ความเป็นหนึ่ง” ของดวงใจ
ทั้งสองซึ่งจะสนิทแนบแน่นเป็นดวงเดียวกัน นี่คือข้ออุปมาพอให้ท่านผู้อ่าน
สามารถวาดมโนภาพได้บ้างราวๆ ว่า สภาวะของใจที่ “เข้าใจ” กัน หรือว่า
“เข้าถึง” กันนั้น โดยแท้จริงในภูมิทิพย์แล้วควรจะมีลักษณะเป็น อย่างไร

กัลยาณมิตรในโลกทิพย์

ในที่นี้อาจมีคำถามสอดแทรกเข้ามาว่า ถ้าสมมติว่าวิญญาณของผู้ที่รู้จักสนิทสนมกัน และยังมีความอาลัยต่อกันเกิดไปอยู่ในภูมิทิพย์คนละภูมิ เช่นนี้จะมีโอกาสที่จะได้มาอยู่ร่วมสุขกับได้ไหม ? ขอตอบว่ายังมีทางเป็นไปได้ ด้วยวิธีการดังนี้ คือ :-

วิญญาณที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดเรียกหาของวิญญาณที่อยู่ในภูมิต่ำ และจะตอบสนองแรง “เรียกหา” นั้น โดยการสร้างเครื่องสื่อสารติดต่อกัน ซึ่งอาจเทียบกันได้กับการส่งโทรจิตแบบหนึ่ง แต่ทว่าแบบนี้เป็นแบบที่สูงกว่าที่เราู้จักกันในโลกนี้มาก ด้วยวิธีนี้ การติดต่อระหว่างวิญญาณทั้งสองก็จะมีขึ้นได้ และเป็นวิธีการติดต่อหรือโทรคมนาคมที่ได้ผลรวดเร็วดีกว่าการโทรคมนาคมของมนุษย์มากนี้เป็นวิธีการติดต่อประการหนึ่ง แต่ยังมีอีกวิธีหนึ่งเหมือนกันคือในบางครั้ง วิญญาณในภูมิสูงก็อาจจะลงมาเยี่ยมวิญญาณในภูมิต่ำด้วยตนเองเลยทีเดียว การติดต่อจะเป็นวิธีดังกล่าวมานี้หรือวิธีอื่นอีกก็ตามจะสามารถทำให้วิญญาณมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันได้ทุกขณะที่ต้องการ ไม่มี “ความเงยเงงา” หรือ “ความเปล่าเปลี่ยว” เกิดขึ้นได้เลยในโลกทิพย์ ตราบใดที่วิญญาณยังต้องการเรียกร้องขอความช่วยเหลือ และการติดต่อจากผู้อื่น เพื่อความเห็นใจและความเข้าใจ ขอได้โปรดเข้าใจว่าคุณธรรมความดีงามอันสูงส่งเท่าที่มีปรากฏ แสดงออกมาให้เราเห็นในหมู่มนุษย์ในโลกมนุษย์นี้ จะไม่มีวันสูญไปเลยในโลกทิพย์

นอกจากว่าคุณธรรมเหล่านั้น ล้วนแต่จะขยายวงและปรมาณกว้างขวางและ ลกซงออกไปอยางที่เราจะคาดไม่ถึงทีเดียว สขงที่เคยมอยูในลกนนี้และไมมอยูใน ลกทพย (ที่เปนฝายสุคติ) ก็คือความเลวร้ายอันเปรียบเหมือนขี้ตะกอนและ สนมเปนเครื่องกัตรอนใจตางๆ เทานั้น

มิกฎแหงธรรมชาตที่ทานทั้งหลายพองระลลกไวประการหนึ่ง คือ เมอวญญานละลกนนี้ไปและผานเข้าสู่ลกทพยนั้น วญญานก็ไมไดหนีหลัก ธรรมชาตไปเลย เบนแต่วา วญญานไดเข้าสู่สภาวะที่กฎธรรมชาต สามารถ ทางานไดโดยสะดวกวาที่อยู่ในลกมนุษย และสภาวะที่ความเป็นอยูของชีวิต จะมีลักษณะสมบูรณดีกวา สดขานกวาในลกมนุษย (ในกรณีหลังนี้ยอม หมายถึงสุคติภูมิ) ลักษณะที่เปลี่ยนแปลงนี้จะมีมากมายจนกระทั่งความคิด คานงของมนุษยจะตามไมทันทีเดียว เพราะหลังจากความเศร้ามองอันเปน เสมือนสนมแหงใจไดถูกเผาอดไหม้ไปโดยความสันสะเทือน (อันมีความถี่สูง) ของสภาวะอันเปนทพยแลว วญญานก็ได้รับผลแหงกรรม หรือความดีที่ตนได กระทำไวโดยการไดชีวิตใหมอันผาสูกสมบูรณ (ดีขานกวาเดิม) ชีวิตใหมนี้เกิดขึ้น ดวยอำนาจของกุศล คือ เมตตาหรือความรักชนิดหวังดีดวยความบริสุทธิ์ใจ ความรักหรือ เมตตาอันมีลักษณะเชนนีและเปนรากฐานของชีวิตใหม เบนที่สิ้น ไปแหงความกลัวและภัยอันตรายตางๆ ซงยอมผลิดอกออกชอมมา เปนความสุข สาราญ และในที่สุคก็ผลิดผลออกมาเปนความสงบ

บทที่ ๑๕

การติดต่อกับวิญญาณ

ผู้ศึกษาวิชาเกี่ยวกับจิต ย่อมรู้สึกอดปลงสังเวชไม่ได้ ในเมื่อได้รับทราบถึง ความความเข้าใจของชาวตะวันตกที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการติดต่อทางวิญญาณ ซึ่งส่วนมากความเข้าใจเหล่านั้น ล้วนเป็นความจริงชนิดกระท่อนกระแท่นและมีความไม่จริงแฝงอยู่ด้วยเป็นส่วนมาก หรือไม่ก็เป็นความจริงที่ไม่สามารถให้ความเข้าใจได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ดังนั้นจึงทำให้เกิดความเข้าใจผิดๆ ไปได้เป็นอย่างมาก ข้อที่ดีที่อาจจะมีอยู่บ้างในปัจจุบันนี้ก็คือ ถึงแม้ว่าทฤษฎีและความเข้าใจของชาวตะวันตกจะมีผิดบ้างถูกบ้าง ก็ยังเป็นเครื่องช่วยยู่ให้พวกเขาเกิดความสนใจค้นคว้าสอบสวนและทดลองกันไปได้อย่างเรื่อยๆ และบางคราวแม้จะเกิดมีเรื่องราวหลอกลวง ต้มตุ๋นกันด้วยเรื่องประเทพานั้นจนเกิดเป็นเรื่องราวโง่ขึ้นมา ก็ยังมีผู้มองเห็นแก่นความจริงที่อยู่เบื้องหลังการหลอกลวงเกี่ยวกับ เรื่องนี้ได้บ้างพอสมควร

ก่อนที่จะพิจารณาปัญหาเรื่องนี้ เราจะต้องกันเอาการติดต่อทางวิญญาณที่เกิดคือหลอกหลวงอย่างแท้จริง และที่ครึ่งเกี คือ มีเท็จบ้างจริงบ้าง หรือว่าหลอกหลวงโดยไม่ตั้งใจออกไปจากวงเสียดก่อน เมื่อได้คัดฝอยต่างๆ เหล่านี้ ออกไปจนหมดสิ้นแล้ว เราก็อาจจะแบ่งการติดต่อทางวิญญาณคือการติดต่อระหว่างมนุษย์บนโลกนี้กับมนุษย์ที่จากโลกนี้ไปแล้วได้อย่างหยาบๆ เป็น ๒ ประเภท คือการติดต่ออย่างต่ำและการติดต่ออย่างสูง

การติดต่ออย่างต่ำ แยกออกเป็นอีก ๒ อย่าง คือการติดต่อกับวิญญาณที่ออกจากกายเนื้อไปแล้วแต่ก็ยังวนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์นี้เอง ประการหนึ่งและอีกอย่างหนึ่ง ก็คือการติดต่อกับ “เปลือกทิพย์” (Astral Shell) หรือซากศพของกายทิพย์ชนิดหยาบที่ยังตกค้างอยู่ในภูมิชั้นต่ำ (เรื่องเปลือกทิพย์ โปรดดูใน บทที่ ๑๗)

การติดต่ออย่างสูง คือการติดต่อกับวิญญาณที่อยู่ใต้อภิมิทธิพิสัยชั้นสูง หมายความว่า วิญญาณเหล่านั้นไม่ได้วนเวียนอยู่กับมนุษย์ในโลกนี้แล้ว เป็นแต่ที่ท่านมาติดต่อด้วยเป็นครั้งคราวเท่านั้น

การติดต่อกับวิญญาณที่มีแต่คุณประโยชน์

วิญญาณที่อยู่ใต้อภิมิทธิพิสัยชั้นไปนั้น ไม่ได้มีความอาลัยในโลกมนุษย์ เหมือนกับวิญญาณชั้นต่ำแต่การที่ท่านมาเกี่ยวข้องกับมนุษย์

เป็นครั้งคราว ก็ด้วยอาศัยความผูกพันทางใจซึ่งเคยมีด้วยกันมา ตั้งแต่ครั้งก่อน ในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ ซึ่งอาจจะเคยเป็นศิษย์อาจารย์กัน หรือเป็นญาติมิตร เพื่อนฝูงกันก็ได้ และเป็นผู้ที่มีสภาวะ ทางใจ “เข้าถึง” กันหรือว่า “เข้าใจ” กัน โดยนัยดังที่กล่าวมา แล้วในบทที่ ๑๔ สายสัมพันธ์ทางใจดังกล่าว โปรดทราบว่าเป็นสายสัมพันธ์ทางใจอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงไม่เกี่ยวกับความใกล้หรือไกลในเรื่องระยะทางในอวกาศแต่อย่างไร เราอาจจะอุปมาเรื่องนี้โดยคิดว่า ความผูกพันกันในลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นเสมือนหลอดไฟที่มีไส้เป็นใยของวัตถุบางอย่าง และใยนี้ก็คือสายสัมพันธ์ทางใจนั่นเอง เมื่อบุคคลผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์คิดถึงบุคคลผู้ที่ละไปแล้ว หรือโดยนัยอันกลับกัน เมื่อบุคคลผู้ที่เป็นวิญญาณชั้นสูงนั้น คิดถึงมนุษย์ในโลกนี้ที่ตนต้องการจะติดต่อด้วยก็จะมีการกระเทือนติดต่อกัน (ซึ่งคล้ายๆ กับว่าจะไปจุดหลอดไฟดังกล่าวให้วาบขึ้น ฉะนั้น)

การติดต่อบแบบนี้ไม่มีโทษอย่างไรเกิดขึ้นเลย เพราะฝ่ายที่เป็นมนุษย์จะได้รับประโยชน์โดยประการต่างๆ เช่นได้รับคำปลอบประโลมใจในคราวเกิดทุกข์ยากได้รับความคุ้มครองในเวลาอันตราย และได้รับคำแนะนำพร่ำสอนให้เกิดสติปัญญาในการดำเนินชีวิตเป็นต้น มนุษย์จะรู้สึกเสมือนว่าวิญญาณของท่าน ผู้นั้นสถิตอยู่ในที่ใกล้ตน ซึ่งจะทำให้เกิดความอบอุ่น และความผาสุก เช่นเดียวกับที่ตนสามารถติดต่อกับมนุษย์ผู้มีศีลธรรมอื่นๆ

ฉะนั้น สายสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ จัดว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ได้ประการหนึ่งอย่างน้อยก็สำหรับมนุษย์ผู้สามารถกระทำเช่นนั้นได้ แม้ว่าจะไม่มีอื่นใดล่วงรู้เห็นด้วยก็ตาม บุคคลผู้ที่มีประสบการณ์ดังกล่าวมา โดยนัยนี้จะต้อง “เข้าถึง” และรับรองความจริงข้อนี้ด้วยความปีติยินดี ในเมื่อเขาเหล่านั้นได้มีโอกาสอ่านข้อความที่กล่าวมานี้ ส่วนผู้ที่ยังไม่สามารถทำได้เช่นนั้นก็อาจอนุมานถึงความจริงข้อนี้ได้โดยนี้ถึงสายสัมพันธ์ของตนกับมนุษย์ผู้คนที่เข้า (ถึง) ใจกันได้เป็นอย่างดี" แม้ว่าจะอยู่ไกลกันในด้านระยะทางสักเพียงใด เขาก็จะมีความคิดคำนึงถึงกันอยู่เสมอ ในรายเช่นนี้ (คือระหว่างมนุษย์ กับมนุษย์นั้น) มีบางรายที่ความใกล้ชิดกันระหว่างวิญญาณ (ที่ยังอยู่ในกายเนื้อ) ๒ ดวงนี้ เป็นไปอย่างเข้มข้นจริงๆ จนเกือบจะเทียบเท่าการติดต่อหรือความสัมพันธ์กันในโลกทิพย์ ในบางขณะ ที่ยังบกพร่องอยู่บ้างก็คือยังไม่สามารถลืมหายเนื้อได้เป็นเวลานานๆ เท่านั้น เราขอย้ำไว้ในที่นี้อีกครั้งว่า การติดต่อระหว่างมนุษย์ฝ่ายหนึ่งกับวิญญาณที่ละโลกมนุษย์ไปแล้วอีกฝ่ายหนึ่ง ในกรณีประเภทที่สองนี้ไม่มีโทษภัยอย่างใดเลย

การติดต่อวิญญาณที่มีแต่โทษ

การติดต่อวิญญาณที่มีโทษก็คือการเรียกวินญาณที่ละโลกไปแล้วให้มาติดต่อด้วยเพียงเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นเพื่อเครื่องเล่นสนุกบ้าง หรือเพื่อเป็นการโอ้อวดบ้าง เจตนารมณ

ในการติดต่อวิญญาณดังกล่าวมานี้ ท่านผู้รู้ทั้งหลายในทางวิญญาณศาสตร์ เห็นพ้องต้องกันว่า เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่งและอาจมีอันตรายได้หลายประการ ประการแรกก็คือผลที่ได้รับจะไม่ใช่ที่เชื่อถือได้เสมอไปในแง่ของมนุษย์ผู้ต้องการติดต่อ ประการที่สองคือการเรียกวิญญาณให้กลับมาอีก อาจเป็นโทษภัยแก่วิญญาณเองด้วยก็ได้ (ในกรณีที่ไม่ไปเรียกวิญญาณชั้นต่ำมาก) เพราะการกระทำเช่นนั้นเท่ากับไปหน่วงความเจริญของวิญญาณนั้น ทำให้ไม่สามารถพัฒนาไปได้ตามปกติ แต่ต้องมาถูกแรงดึงให้ถอยกลับมาสู่ภูมิหยาบคือโลกมนุษย์อยู่อีก การกระทำเช่นนี้อาจมีผลทำให้วิญญาณนั้นเกิดความงุนงงไปได้ เรื่องนี้ถ้าจะเปรียบก็คล้าย ๆ กับเตือนความจำให้เด็กที่กำลังจะเติบโตคอยหวนระลึกถึงสภาวะที่แก่ได้ผ่านมาก่อนจะคลอดออกมาจากครรภ์มารดา คือหมายความว่าถ้าหากสิ่งเช่นนี้เป็นไปได้ ก็จะไม่มีความประโยชน์อะไรแก่เด็กที่กำลังเจริญเติบโตนั้นเลย วิญญาณที่ยังไม่สามารถคุ้มครองตนเองได้ อย่างเต็มที่ดังที่กล่าวมาแล้วนั้นควรจะมีความพัฒนาตนเองในทางวิญญาณเรื่อยๆ ขึ้นไป โดยไม่ต้องถูกรบกวนจากผู้ที่ยังดี อย่างไรก็ตามและเห็นแก่ตัว โดยการเรียกมาเพื่อเล่นสนุกหรือ เพื่อความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้นเอง ในกรณีเช่นนี้ขอให้ญาติมิตร ของผู้ตายระลึกถึงอุปมาว่าสมมติว่าเราปลูกต้นไม้ไว้ต้นหนึ่ง " เราก็คงต้องการให้มันเจริญงอกงามโดยรวดเร็วอย่างจริงจัง แต่ตอนความอยากรู้อยากเห็น เราจึงถอนต้นไม้มันขึ้นมาจากดินเพื่อดูให้

เห็นกับตาทุกๆ วันว่า ต้นไม้นั้นได้งอกรากออกไปยาวเพียงใดแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านลองคิดดูก็ได้ว่า ต้นไม้ที่เรารักเอาใจใส่และหวังดีนั้นจะมีโอกาสเจริญงอกงามขึ้นมาตามธรรมชาติของมันได้หรือไม่

แม้การติดต่อทางวิญญาณ ด้วยความประสงค์ก็อย่างหนึ่งคือเพื่อให้มาปลอบประโลมใจผู้ที่อยู่เบื้องหลัง และบอกข่าวให้ทราบว่าจะไปอยู่สบายดีหรืออย่างไร ก็เป็นเรื่องที่ไม่ควรทำเหมือนกัน ในกรณีส่วนมากวิญญาณที่ถูกกระแสนแห่งเสียงร้องเรียกดึงดูด ถ้าจะกลับมาได้ก็มักจะกลับมาแบบคนละเมอเดินในระหว่างหลับ ซึ่งเป็นภาวะที่ไม่มีสติควบคุมภาวะเช่นนี้ย่อมเป็นที่ไม่พึงปรารถนา ทั้งในโลกมนุษย์และโลกทิพย์ คือทั้งที่เกิดขึ้นแก่มนุษย์และที่เกิดขึ้นแก่วิญญาณที่ละโลกมนุษย์ไปแล้ว (เพราะการกระทำอะไรโดยปราศจากสติ นั้นไม่ใช่สิ่งที่น่าสรรเสริญเลย) การติดต่อกับวิญญาณในลักษณะเช่นนี้จะไม่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจอย่างใด ทั้งแก่ฝ่ายที่เรียกมาติดต่อและแก่ผู้มาติดต่อตามเสียงเรียกร้อง เพราะอย่างไรก็เป็นเรื่องที่เกิดธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้เกิดโทษขึ้นแก่ทั้งสองฝ่ายโดยไม่ได้ตั้งใจ

จริงอยู่ ในบางครั้งวิญญาณที่ละโลกมนุษย์ไปแล้วได้ พยายามกลับมาหาญาติพี่น้องด้วยตนเอง เพราะเหตุที่ยังมีเรื่อง ห่วงใยบางประการ ซึ่งไม่อาจปล่อยวางได้ในกรณกลับมานั้น โดยหาทางให้ผู้อื่นรับรู้เห็นด้วยประการต่างๆ บางครั้งถึงกับปรากฏ

ตัวเป็นร่างให้เห็นตรงๆ เลยก็มี เรื่องเช่นนี้เป็นความประสงค์ของวิญญาณนั้นๆ เอง และเป็นเรื่องที่แม้จะผิดปกติดรรมดา แต่ก็ปรากฏว่ามีอยู่บ่อยๆ เหมือนกัน ส่วนการที่วิญญาณจะกลับมาติดต่อกับใครๆ ได้ นั้น ก็ต้องสุดแล้วแต่ว่ากระแสนจิตของตนจะสามารถเข้าติดต่อกับใครคนหนึ่ง ในโอกาสใดโอกาสหนึ่ง แต่เมื่อกาลล่วงไป แม้วิญญาณประเภทนี้ ก็ต้องรู้สึกตัวเห็นความไร้ประโยชน์ของการกระทำดังกล่าว และค่อยๆ ตัดความผูกพันจากโลกมนุษย์ไปได้ไม่ช้าก็เร็ว ซึ่งหมายความว่าเขาจะค่อยๆ ปรับตัว (คือจิตใจของตัวเอง) ให้เข้ากับสภาวะแห่งชีวิตใหม่ไปได้ที่ละเล็กที่ละน้อย

ข้าพเจ้าทราบว่าการกล่าวเช่นนี้ อาจเป็นที่ไม่สบอารมณ์ของบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อย หรืออาจจะทำให้เกิดความขัดเคืองก็ได้ ในวงของบุคคลบางกลุ่มที่คิดว่าการติดต่อกับวิญญาณเป็นของดี (โดยเฉพาะเพื่อการเล่นสนุกหรืออยากรู้ อยากเห็น) แต่ความจริงก็ต้องเป็นความจริงและข้าพเจ้าถือว่าการแจ้งความจริงให้ทราบย่อมเป็นผลดีว่าการพูดเอาใจกัน ในทางที่ผิด เพราะเมื่อเรามีความรักอาลัยผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เราก็ควรปฏิบัติต่อเขาด้วยวิธีที่ถูกต้อง เพื่อให้เขาได้มีความสุขสมกับที่เรารักและหวังดีต่อเขาไม่ใช่ทำให้เกิดโทษแก่ผู้ที่เรารักด้วยอำนาจความอยากและความงี่เงาของเราเอง ซึ่งจะเป็นเรื่องที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง ความพอใจหรือความสนใจของเรานั้น ไม่ได้หมายความว่า จะทำให้

เกิดความพอใจ หรือสนใจแก่อีกฝ่ายหนึ่งเสมอไปตั้งนั้น การกระทำอะไรจึงควร คิดถึงในแง่ของอีกฝ่ายหนึ่งด้วย

ความรักที่แท้จริงคืออะไร ?

ความรักและความหวังดีด้วยความบริสุทธิ์ใจนั้นจะเกิด จากการเป็นผู้ให้ ไม่ใช่เป็นผู้รับ (True love consists in giving rather than getting) และความจริงข้อนี้ก็ควรนำมาใช้กับการติดต่อวิญญาณด้วย เราจะแสวงหาความพอใจ เพื่อให้สมปรารถนาของเรา โดยไม่คิดถึงความทุกข์ยากของผู้ที่เรารักและหวังดีเลยที่เดียวหรือ ? วิธีที่ดีสำหรับเราก็คือการส่งกระแสความรักและความหวังดีพร้อมกับการตั้งจิตอธิษฐานให้กำลังใจแก่เขา เพื่อให้เขาวิวัฒนาการไปสู่ภูมิอันสูงขึ้นไปเรื่อยๆ และแทนที่จะเรียกร้อง ให้เขากลับมาหา หรือมาเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังเพียงเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของตนเท่านั้น ซึ่งในการนี้บางครั้งก็ได้ยินเพียงเสียงบ่นพึมพำเหมือนคนละเมอจากวิญญาณที่ถูกเรียกให้ กลับมาเท่านั้นเอง และสำหรับพวกเราที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์นี้แล้วก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่ว่า หากเราต้องการจะติดต่อกับวิญญาณจริงๆ ก็ควรจะหาทางยกระดับจิตของเราให้สูงขึ้น เพื่อจะได้มีโอกาส “เข้าถึง” วิญญาณของท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเพื่อผลคืออาจจะได้มีความเข้าใจในเรื่องชีวิตและวิญญาณดีขึ้นเป็นลำดับการติดต่อแบบนี้ เราสามารถกระทำได้ แม้โดยไม่ต้องมีการสนทนา

กันด้วยคำพูดแต่อย่างไร สิ่งที่สำคัญของการติดต่อแบบนี้ก็คือสภาวะจิตที่สามารถเข้าถึง “ความเจียบ” หรือความสงบ (จากนิรกรรมและกามฉันทะ) นั่นเอง ในภูมิทิพย์ชั้นสูงนั้น นอกจากวิญญูณสามารถติดต่อกันและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้โดยไม่ต้องอาศัยผ่านทางคำพูดแล้ว ยังมีความสามารถติดต่อกันได้แม้ โดยไม่ต้องเห็นตัวหรือรูปร่างหน้าตากันอีกด้วย

ขอให้ท่านผู้อ่านโปรดนำข้อความเหล่านี้ไปลองคิด ตรึกตรองดู จงใช้ปัญญาของท่านโดยความซื่อสัตย์และไม่ลำเอียง ด้วยทัศนคติของจิตดังกล่าวมา ดวงตาคือปัญญาของท่านก็จะสามารถเห็นความจริงได้ด้วยตนเอง และจะได้ยินเสียงเรียกแห่งความจริงอันสูงสุด ดังก้องออกมาจากส่วนลึกของดวงจิตของท่านเองในไม่ช้า

บทที่ ๑๖

วิญญาณที่ห้วงหลัง

ในหนังสือทั้งหลายที่เกี่ยวกับโลกทิพย์ โดยเฉพาะหนังสือรุ่นก่อนๆ มักจะมีกล่าวถึงวิญญาณประเภทหนึ่งที่เรียกว่า “วิญญาณ เป็นห้วง” (earth-bound soul) อยู่เสมอ (ศัพท์นี้แปลตามตัวว่า “วิญญาณที่ยังมีความอาลัยผูกพันอยู่กับโลกมนุษย์จนกระทั่งไปไม่ได้”) โดยปกติคำนี้ใช้หมายถึงวิญญาณชั้นต่ำ ซึ่งทำอะไรๆ ก็ยังปล่อยวางความผูกพันหรือความอาลัยในโลกมนุษย์ไม่ได้ และส่วนมากก็จะมาสิงสถิตอยู่ ณ สถานที่เดิมในโลกมนุษย์ที่ตนยังมีห้วงผูกพันอยู่ ซึ่งมักจะเป็นสถานที่ที่ตนเคยอยู่ หรือเคยทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งมาก่อนเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ เพราะเหตุประการเดียวคือ วิญญาณประเภทนี้ถ้าหากไปอยู่ที่อื่นก็จะรู้สึกว่าคุณไม่มีความสุขเลย ดังนั้นจึงต้องแสวงหา (สิ่งที่ตนคิดว่าเป็น) ความสุขไปอย่างแค้นๆ ในที่เดิมนั่นเอง ที่กล่าวมานี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยปกติทั่วไป แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่เหมือนกันในบางครั้ง

ทั้งนี้ได้แก่วิญญาณบางจำพวกที่สามารถจะจัดเข้าในประเภทชั้นสูง ได้เหมือนกัน แต่ยังมีข้อบกพร่องบางอย่างอยู่เล็กน้อย คือไม่สามารถจะตัดห่วงและผู้ที่ตนผูกพันอยู่ในโลกมนุษย์ได้ในเวลาอันสมควร ความบกพร่องของตนเองในด้านนี้ก็ส่งผลให้ตนเองต้องมาได้รับทุกข์อยู่เป็นระยะเวลาหนึ่งโดยไม่สมควรเลย เราจะกล่าวถึงวิญญาณเป็นห่วงประเภทหลังนี้เพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อย เพื่อเป็นทางให้ได้รับความรู้กระจ่างขึ้นบ้าง

วิญญาณที่ตัดความอาลัยไม่ขาด

บางครั้งเหมือนกันที่วิญญาณของบุคคลบางคนมีห่วง อาลัยและเครื่องผูกพันอยู่เบื้องหลัง คือในโลกมนุษย์มากเหลือเกิน ดังนั้นทั้งๆ ที่คุณธรรมในแง่อื่นๆ ของตนเพียบพร้อมทำให้สามารถจะไปอุบัติในภูมิสูงของโลกทิพย์ได้แล้ว แต่ก็ยังติดบ่วงของตนเองอย่างแน่นหนาจนไปเกิดในภูมิอื่นไม่ได้ก่อน วิญญาณประเภทนี้ หลังจากที่ได้ตื่นขึ้นจากการพักฟื้นในโลกทิพย์แล้ว ก็ยังไม่ยอมปรับตนเองให้เข้ากับชีวิตความเป็นอยู่ในภูมิของตนแต่ยังอุทิศสำหรับ ขวนขวายหาทางกลับมาทำงานที่ค้างไว้ต่อบ้างหรือไม่ก็กลับมาหา ผู้ที่ตนรักและห่วงใยจนได้ทั้งๆ ที่เรื่องเหล่านี้ตนเองก็เป็นอันหมดหน้าที่ไปแล้ว สภาวะอันไม่น่าเป็นไปได้เช่นนี้ มักจะเกิดขึ้นในเมื่อวิญญาณนั้นๆ มีความรู้สึกฝักใฝ่ใจอยู่ว่าตนยังทำงานไม่เสร็จเรียบร้อย และก็มีความเสียใจและกระวนกระวายจนบังคับตนเองไม่ได้

บางครั้งก็ยังมีความเป็นห่วงด้วยอำนาจความหวังดีต่อบุคคล ที่อยู่เบื้องหลัง ต้องการจะอนุเคราะห์คนเหล่านั้นให้เสร็จจนสนใจเสียก่อน เมื่อวิญญานเป็นผู้ติดบ่วงตนเองโดยไม่นำเป็นไปได้อันนี้ ผลที่เกิดขึ้นก็คือตนต้องถูกอำนาจความอาลัยของตนเองจุกกระซากลากกลับมาวนเวียนอยู่ในสถานที่หรือใกล้เคียงกับที่ที่บุคคล ที่ตนรักและห่วงอาลัยอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นบางคราวเมื่อได้โอกาส หรือเกิดสภาวะทางจิตที่เหมาะสมกับคนบางคนในโลกมนุษย์ วิญญานนั้นก็สามารรถแสดงตนให้ผู้อื่นเห็นได้ด้วย

นอกจากนั้น ก็ยังมีวิญญานประเภทที่ได้เคยทำความผิดบางอย่างไว้ เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ พวกนี้เมื่อตายไปแล้วก็เกิดความรู้สึกเสียใจ และเห็นโทษแห่งความผิดพลาดของตน จึงพยายามหาทางจะแก้ตัวให้ได้ด้วยประการใดประการหนึ่ง อันที่จริงวิญญานประเภทนี้ถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องจริงๆ ก็อาจกล่าวได้ว่า ยังไม่ได้ตื่นขึ้นเห็นความจริงทั้งในด้านโลกมนุษย์และโลกทิพย์เลย ทั้งนี้หมายความว่าไม่ว่าจะอยู่ในที่ใด เขาก็จะมีสภาวะเหมือนกับคนละเมอ หรือครึ่งหลับครึ่งตื่น เป็นผู้เขลาต่อสภาวะความจริงทั้งสองด้าน คือทั้งสองโลก จึงเป็นวิญญานประเภทที่น่าสงสารอีกประเภทหนึ่ง เพราะไม่มีจุดหมายปลายทางอันแน่นอนว่าจะเข้าถึงภูมิไหนกันแน่

วิญญาณที่เปรียบเหมือนทารก

ในกรณีที่กำลังกล่าวมาแล้วทั้งหมดเหล่านี้ พวกเราชาวโลกมนุษย์จึงมีหน้าที่ที่ควรจะทำอย่างหนึ่งคือส่งกระแสดิจิตแนะนำ หรือส่งสอนวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านี้ให้รู้ตัวว่า ในเมื่อเขาได้ละโลกนี้ไปแล้วโลกอันเป็นที่อยู่อันสมควรแก่เขาก็คือโลกทิพย์ และเขาไม่ควรที่จะมาสิงสู่หรือวนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์ ให้เป็นที่เดือดร้อนและเป็นการหอบทุกข์ให้แก่ตนเองอีกต่อไป เพราะเขาสามารถที่จะได้รับความสุขในภูมิของเขาดียิ่งกว่าจะมาอ้อยอิ่งอาลัย สิ่งโน้นสิ่งนี้อยู่ในที่ซึ่งไม่ใช่ภูมิของตน และตนก็ทำอะไรอีกต่อไปไม่ได้แล้ว (เรื่องนี้ก็คงจะเป็นทำนองเดียวกันกับที่เรานิยามตรวจน้ำแผ่ส่วนกุศลให้และบอกว่าให้เขาไปสู่ที่ขอบๆ เกิดอย่างมารบวงหรือห้วงลูกหลานเป็นต้นอีกต่อไปเลย) ขอให้ท่านที่ได้ทราบถึงความจริงข้อนี้แล้วโปรดอย่าลังเลที่จะให้ความช่วยเหลือแก่วิญญาณที่น่าสงสารเหล่านี้ ในเมื่อท่านบังเอิญมีโอกาสได้พานพบประสบเข้าในทีใดทีหนึ่ง ขอให้คิดว่าเป็นการสงเคราะห์วิญญาณเหล่านั้น ให้ได้ไปเสวยสุขตามวิบากของเขาแม้ว่าในบางครั้งท่านอาจจะรู้สึกอาลัยและห่วงใยวิญญาณนั้นๆ อยู่ไม่น้อยก็ตามโปรดอย่าคิดว่า แนะนำเช่นนั้นไม่ได้เขาเป็นวิญญาณที่ท่านเคยเคารพนับถือมาแต่ก่อนแล้ว ทั้งนี้ท่านต้องถือว่าวิญญาณที่อยู่ในสภาพเช่นนั้น เป็นวิญญาณที่ครึ่งหลับครึ่งตื่น เป็นผู้มึนสติไม่สมบูรณ์ไม่สามารถควบคุมตนเองได้

ดังนั้นการให้คำแนะนำแก่เขาจึงเป็นเสมือนการพูดจา แนะนำสั่งสอน เด็กทารก ซึ่งแกก็ยังช่วยตนเองไม่ได้เหมือนกันนี้เป็นกฎที่พึงปฏิบัติได้ในกรณี โดยทั่วไป และส่วนมากวิญญาณในลักษณะเช่นนี้ จะแสดงอาการเศร้าโศก และร้องไห้ร้องให้เหมือนกับเด็กทารกฉะนั้น ซึ่งท่านก็ต้องพูดจาหวานล่อม ให้เขารู้สึกถึงเหตุผลอันควรและไม่ควรให้จงได้ ถ้าท่านทำได้เช่นนี้ (คืออย่าใจ อ่อนป้อยตามใจวิญญาณ) ในไม่ช้าวิญญาณนั้นๆ ก็จะค่อยรู้สึกตัวและเริ่ม เชื่อฟังบ้าง ในตอนหนึ่งเองที่จิตใจของเขาจะมีช่องว่างเปิดเผยออกให้อ่านาจ ดึงดูดของภูมิสูงเข้าทำงานได้ และวิญญาณก็จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดนี้ ซึ่งต่อไปก็ จะรู้สึกตัวมากขึ้น และในที่สุดก็จะตกกระแสน้ำแรงดึงดูดนั้น แล้วเข้าสู่ภูมิอัน สมควรของตนต่อไป แต่มีบางรายที่มีความรู้สึกตัวอยู่บ้างพอสมควร แม้จะ ไม่ได้รับคำแนะนำจากใครเลยก็อาจจะค่อยๆ รู้สึกตัวได้เองเหมือนกัน ในกรณี เช่นนี้ เขาก็จะเข้าสู่ทางที่ถูกได้ด้วยตนเองไม่ช้าก็เร็ว ข้อสำคัญที่พวกเรา ชาวโลกมนุษย์ไม่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่งก็คือ อย่าอ่อนวอนหรือใช้อ่านาจจิต หน่วงเหนี่ยววิญญาณไว้ให้อยู่กับเราเป็นอันขาด การกระทำเช่นนั้นเป็นการ ลงโทษวิญญาณเอง ซึ่งจะเป็นการคล้ายๆ กับว่าเราพยายามหาทางให้เด็กที่อยู่ ในครรภ์มารดาไม่ได้ออกมาสู่โลกภายนอกได้ ทั้งๆ ที่ถึงเวลาที่ทารกนั้นจะต้อง คลอดออกมาได้แล้วฉะนั้น หรืออีกนัยหนึ่งก็คล้ายกับการหน่วงเหนี่ยว ให้ตัว แก้วคงเป็นตัวแก้วต่อไปเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่ถึงเวลาที่มันจะกลาย

เป็นตัวผีเสียได้แล้วฉะนั้น เรื่องเช่นนี้เป็นการกระทำที่ผิดธรรมชาติอย่างแท้จริง และจะไม่มีประโยชน์อะไรเกิดขึ้นเลยจากการกระทำดังกล่าวนั้น และขอให้ทราบว่ กฎข้อนี้ก็จริงทั้งในโลกมนุษย์ และโลกทิพย์ด้วยเหมือนกัน

วิญญาณพวกใจบอด

วิญญาณชั้นต่ำที่กล่าวถึงข้างต้น หมายถึงวิญญาณที่มีระดับความเจริญ หรือความประณีตแห่งจิตใจต่ำมาก คือหมายถึงวิญญาณของบุคคลที่มีสัญชาตญาณของสัตว์เดรัจฉานครอบงำจิตใจอยู่เกือบตลอดเวลา ดังนั้นลักษณะของอารมณ์และความนึกคิดของบุคคลประเภทนี้จึงไม่ต่างกว่าสัตว์เดรัจฉานเท่าใดนัก แม้ว่าเขาจะซ่อนร่างอยู่ในรูปมนุษย์ก็ตามการที่วิญญาณประเภทนี้ ต้องกลายเป็นประเภท “พเนจร” (earth bound) ไปนั้นมีสาเหตุแตกต่างกับวิญญาณประเภทที่กล่าวมาแล้วมาก เพราะพวกนี้ต้องท่องเที่ยววนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์ก็เพราะนิสัยอันต่ำของตนเอง คือการที่ตนเองไม่สามารถปล่อยการยึดมั่นในวัตถุหยาบไปได้เลย กระแสความคิดที่ฝังแน่นติดอยู่กับวัตถุดังกล่าว จึงเป็นเครื่องปิดกั้นกระแสความคิดในเบื้องสูงลงโดยสิ้นเชิง ทำให้พวกนี้มีตาคือปัญญามืดมิด (คือใจบอดสนิท) ไม่เห็นอะไรอื่นว่าเป็นความจริงไปได้นอกจากวัตถุเท่านั้น ผลก็คือพวกนี้ต้องเร่ร่อนวนเวียนอยู่ใกล้ชิดกับโลกมนุษย์นี้เอง ไม่สามารถไปเกิดในที่อื่นได้

อันที่จริง อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าภูมิทิพย์ชั้นต่ำอันเป็นที่สิงสถิต ของ วิญญาณประเภทนี้ มีความหมายมากเหลือเกินจนกระทั่ง แม้จะได้ชื่อว่าเป็น โลกทิพย์ก็จริง แต่ก็มี ความผูกพันแนบแน่นอยู่กับโลกมนุษย์มากเสียยิ่งกว่าภูมิ แห่งโลกทิพย์ด้วยกันอีกนัยหนึ่ง เราอาจกล่าวได้ว่าภูมิเช่นนี้เป็นภูมิที่อยู่ตรง กลางระหว่างโลกมนุษย์ กับโลกทิพย์ก็น่าจะได้วิญญาณชั้นต่ำเหล่านี้ รู้เห็น เหตุการณ์ในโลกมนุษย์ได้อย่างดี คล้ายๆ กับว่ามีมันบางๆ ปิดกั้นโลกของเขา ไว้จากโลกมนุษย์เราเท่านั้น ซึ่งทำให้วิญญาณเหล่านี้มีความกระหายและรู้สึก กระหิณกระหือหรืออยากจะมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ (ที่ร้ายๆ) ในโลกมนุษย์ ด้วยแทบใจจะขาดทีเดียว

การปราบวิญญาณอันธพาล

วิญญาณชั้นต่ำเหล่านี้ชอบไปสิงสถิตอยู่ ณ ที่ที่ตนเคยชอบอยู่ในโลก มนุษย์ และมีความยินดีในการช่วยหรือดลใจมนุษย์ผู้มิมีนิสัยคล้ายคลึงกับตน ให้ทำการที่เลวร้าย ที่พวกตนเคยชอบทำเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่ วิญญาณประเภทนี้จะดลใจได้ดีก็มักจะเป็นตอนที่อยู่ในสภาวะที่ขาดสติด้วย เหตุใดเหตุหนึ่ง (เช่นเวลาที่มึนเมา เวลาโกรธอย่างรุนแรงจนควบคุมตนเอง ไม่ได้ เป็นต้น) ครั้นแล้ววิญญาณก็จะสะกดจิตมนุษย์ที่อยู่ในสภาวะเช่นนั้น ให้ กรทำการอันชั่วช้าเลวทรามต่างๆ เช่นอาจจะเป็นการก่ออาชญากรรมหรือสิ่ง บัณฑิตต่างๆ ก็ได้ในรายที่มีสันดานบาปหยาบเข้าอย่าง

รุนแรง ปรากฏว่าถึงกับจับเอาเปลือกทิพย์ (ดูบทที่ ๑๗) ที่ตนทิ้งไปแล้วก็ตีหรือที่ผู้อื่นทิ้งแล้วก็ตีมาครอบครองไว้ใหม่อีกและต่อจากนั้น ก็ใช้อำนาจจิตปล่อยพลังเข้าไปทำให้เปลือกทิพย์นั้น ดูเหมือนว่าจะมีชีวิตขึ้นมาใหม่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง สิ่งที่เราเรียกว่า “ผีปิศาจร้าย”

ที่บางครั้งมนุษย์บางคนได้ไปเห็นเข้าส่วนมากก็จะได้แก่วิญญาณ สันดานบาปประเภทนี้เอง สันดานหยาบช้าของวิญญาณประเภทนี้เมื่อตอนที่ เป็นมนุษย์เคยมีประมาณเพียงใด แม้เมื่อตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว ก็มีได้ เปลี่ยนแปลงไปเลย พวกนี้ยังคงชอบแสดงกิริยาตลกคะนองหยาบๆ เหมือนเดิมนั่นเอง พวกผีปิศาจที่ไปปรากฏตัวในที่ต่างๆ ก็ดี พวกผีที่ชอบขว้างปาสิ่งของต่างๆ ในบ้านก็ดีล้วนเป็นวิญญาณประเภทต่ำช้านี้ทั้งสิ้น การขับไล่ผีพวกนี้ เราสามารถกระทำได้โดยบอกให้เขารู้สึกว่าเรารู้ทันกลมารยาของเขา และส่งกระแสจิตขับไล่ให้ไปเสียให้พ้น ถ้าเราทำใจให้กล้าหาญเผชิญกับพวกนี้โดยไม่ ครั่นคร้าม และออกคำสั่งอย่างเด็ดขาดด้วยกำลังใจอันเข้มแข็งจริงๆ ประกอบกับบอกให้เขารู้เลย ด้วยคำพูดว่าเรารู้ไล่เขาเป็นอย่างดีเช่นนี้ ก็จะทำให้พวกนี้ อ่อนกำลังลง และจะสามารถทำให้วิญญาณประเภทนี้ล่าถอยกลับไปด้วยความละอายและเกรงกลัวจริงๆ

ผีหลอกในห้องทรงวิญญาณ

สิ่งที่วิญญาณชั้นต่ำเหล่านี้ชอบมาก มีอยู่สองอย่างหนึ่ง เรื่องการติดต่อในห้องทรงวิญญาณ ซึ่งมีบรรยากาศเหมาะสมที่จะทำให้ตนแสดงออกมาให้ผู้อื่นเห็นได้ พวกนี้บางครั้งก็ถือโอกาสสวมรอยเอาเปลือกทิพย์ของผู้อื่นมาปลอมแปลงตัว ก็เลยถือโอกาสหลอกหลวงผู้อื่นให้เข้าใจผิดไปด้วย บางครั้งก็อ้างตัวว่าเป็นญาติพี่น้องของผู้ที่มาร่วมในการทรงวิญญาณบางครั้งก็อ้างว่าเป็นบุคคล ที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ ซึ่งตนรู้อยู่ว่ามีผู้เคารพนับถือมาก บุคคลผู้ที่เข้าร่วมในการทรงวิญญาณ และได้คิดว่าเคยเห็น “ยอร์จ วอชิงตัน” หรือ “จูเลียส ซีซาร์” ปราบกฏตัวขึ้นและพูดด้วยสำเนียงแปร่งๆ ไม่เข้าเรื่องเข้าราว ก็ขอให้ทราบได้ว่าเป็นเรื่องทำนองนี้นั่นเอง ดังนั้นปรากฏการณ์ในทางวิญญาณต่างๆ จึงเป็นสิ่งที่เราจะต้องระมัดระวังให้มาก เพราะมิฉะนั้นก็อาจจะถูกหลอกหลวงได้ โดยง่าย

อย่างไรก็ตาม วิญญาณชั้นต่ำเหล่านี้ใช้เวลาในโลกทิพย์ ตามปกติก็จะไม่นานนัก เพราะในไม่ช้าก็จะกลับมาเกิดในโลกมนุษย์ใหม่ ในท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับนิสัยของตน ซึ่งเป็นเครื่องดึงดูดให้ตนเข้าไปหา (คือเป็นไปตามหลักที่ว่าสิ่งที่เหมือนกันย่อมจะดึงดูดเข้าหากันนั่นเอง) ที่เป็นดังนี้ ก็เป็นไปตามกฎธรรมชาติ คือว่าเมื่อความปรารถนา และใฝ่ฝันของเขาหมกมุ่นกับวัตถุหยาบแล้ว เขาก็ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในภูมิทิพย์

ได้เป็นเวลานานๆ นึกกล่าวถึงโดยส่วนรวมในกรณีทั่วๆ ไป แต่บางคนถึงแม้จะมีความเลวร้ายอย่างไรก็ตาม ก็ยังมีจุดส่องใสอยู่เล็กน้อยเสมอ และจุดนี้จะค่อยๆ แจ่มใสขึ้นทีละน้อยๆ ในบุคคลนั้นได้ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์แต่ละคราว เมื่อกาลล่วงไปนานๆ เข้าจุดแห่งความส่องใสนี้ก็จะเป็นค่อยๆ ทวีแสงเรืองขึ้นเรื่อยๆ ทำให้วิญญาณนั้นสามารถเข้าใจความจริงต่างๆ ขึ้นมาได้ทีละเล็ก ทีละน้อย เรียกได้ว่าถึงอย่างไรก็ยังมีดวงเหลืออยู่เสมอ แม้สำหรับผู้ที่มิระดับจิตใจที่เลวทรามเพียงไรก็ตาม

ผู้หมดหวังในการพัฒนา

(คนใจบอดสนิท)

แต่ก็ยังมีวิญญาณที่มีสันดานต่ำช้าอย่างเหลือเกินอยู่ไม่น้อย ที่มีตาคือใจอันบอดสนิท ประเภทนี้จะถึงความเสื่อมโทรมถอยหลังลงไปเรื่อยๆ และแม้ว่าจะได้รับความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสจากความเห็นผิด และการกระทำผิดของตนสักเพียงใด ก็ไม่มีปัญญาจักษุที่จะนำเอาความทุกข์ทรมานเหล่านั้นมาเป็นบทเรียน ชีวิตสำหรับสอนใจตนเองได้เลย พวกนี้จะสาละวนอยู่กับการแก้ความทุกข์ของตนเองในทางที่ผิดอยู่จนไม่มีเวลา และอารมณ์ที่จะคิดถึงเรื่องอื่นๆ ได้เลย และเมื่อถึงแก่ปัญหาซับซ้อนทับถมขึ้นทุกทีเข้าทำนองว่า “ยิ่งแก้ยิ่งแน่นยิ่งทุกข์ยิ่งโง่” เมื่อเป็นเช่นนี้ในที่สุด

วิญญานประเภทนี้ก็จะถอยหลังไปเรื่อยๆ จนถึงจุดต่ำที่สุดแห่งการวิวัฒนาการ (ซึ่งหมายความว่าเขาอาจจะกลายเป็นสัตว์ที่ต่ำช้าอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้สูงสุดแล้วแต่ว่าสันดานของผู้นั้นๆ จะมีลักษณะของสัตว์ชนิดใดสิ่งสมอยู่อย่างเข้มข้นเหนือลักษณะอื่น ๆ)

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าเป็นการเสียเวลาและน่าเสียดายเพียงใด ที่ผู้ที่ได้เสียเวลาในการพัฒนาวิญญานของตนมาจนถึงสภาพของความเป็นคน และสามารถจะรู้ธรรมได้แล้ว กลับต้องถอยหลังโอดแล่นไปสู่จุดเริ่มต้นใหม่อีก และก็ไม่ทราบว่าจะต้องใช้เวลาในอนาคตอีกนานสักเท่าใด เขาจึงจะพัฒนาขึ้นมาถึงจุดนี้อีก

บุคคลประเภทนี้คือผู้ที่มีคามเห็นผิดอย่างยิ่ง ที่เรียกว่านิยตมิจจาทิฏฐิ และมีความเชื่อตนเองอย่างดื้อรั้นไม่ยอมฟังเสียงผู้อื่นเลย

ลักษณะของความเชื่อตนเองและความเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ อาจดูเหมือนว่าจะเป็นลักษณะที่น่าสรรเสริญก็จริง แต่เมื่อไม่มีคุณธรรมคือสติและปัญญาเข้าประคับประคองก็กลายเป็นสิ่งที่ให้โทษอย่างมหันต์ เพราะความไม่รู้หลักธรรมคือความจริงของชีวิต ซึ่งเป็นกฎธรรมดานิยมนี้ จะนำมาเป็นเครื่องแก้ตัวเหมือนการไม่รู้กฎหมาย หรือกฎของสังคมที่มนุษย์สร้างขึ้นนั้นไม่ได้เลย ทุกข์และบาปที่เกิดขึ้นเพราะการกระทำผิดกฎแห่งธรรมโดยไม่รู้นี้ รุนแรงกว่าการกระทำทั้งๆ ที่รู้มากนัก เพราะผู้ทำผิดจะทำต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุดยั้งได้สักที

ในภุมิแห่งโลกทิพย์ชั้นต่ำนี้ ยังมีภุมิย่อยๆ ซึ่งต่ำลงไปอีกเรื่อยๆ และมีความเลวร้ายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเราไม่สามารถจะกล่าวได้ว่า มีความเลวร้ายเพียงใดจึงจะสมกับความเป็นจริง ภุมิเหล่านี้เป็นที่สิงสถิตของวิญญาณที่ต่ำช้าเหลือเกินจนประมาณ ไม่ถูกเป็นวิญญาณซึ่งใกล้จะแตกสลายเพราะความเลวร้ายของตนเอง ข้าพเจ้าจะไม่ขอบรรยายถึงลักษณะของภุมิเหล่านี้โดยละเอียด นอกจากว่าจะขอคัดคำบรรยายสั้นๆ ของผู้เชี่ยวชาญในด้านวิชาลึกลับที่มีชื่อเสียงมากกล่าวไว้ในที่นี้สัก ๒ ท่าน ท่านหนึ่ง เป็นบุคคลสมัยโบราณ และอีกท่านหนึ่งเป็นบุคคลสมัยปัจจุบันดัง ต่อไปนี้

ท่านผู้อยู่ในสมัยโบราณได้กล่าวว่า “นี่มันภุมิอะไรกันแน่ ที่ข้าพเจ้าเห็นอยู่นี้ ไม่มีน้ำ ไม่มีอากาศ ไม่มีแสงสว่าง และก็ไม่มีพื้นฐานสำหรับรองรับเลย ดูเหมือนว่ามันจะลึกลงไม่ถึง และก็มืดเหมือนกับความมืดของคืนที่มืดที่สุดโดยแท้”

อีกท่านหนึ่ง เป็นผู้เกิดในสมัยปัจจุบันกล่าวไว้ดังนี้ “การเข้าไปสำรวจภุมิเช่นนี้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเศร้าสลดใจอย่างเหลือประมาณ เพราะรอบด้านดูจะมีแต่ความหนาทึบของวัตถุหยาบกระด้างอย่างที่สุด ซึ่งบอกไม่ถูกว่ามันเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยงเพียงใด มันทำให้เรารู้สึกว่ากำลังเดินผ่านไปในวัตถุที่เหนียวหนืดๆ และดำมืดไปทั่วบริเวณ ผู้ที่อยู่ในภุมินี้ก็ไม่จำเป็นจะต้องบรรยายก็ได้ว่ามีสภาวะที่น่าขยะแขยงเพียงใด”

ความหมายอันลึกซึ้ง ของการคบบัณฑิตและไม่คบคนพาล

ดังนั้น จึงเป็นการสมควรที่จะให้ท่านทั้งหลายระวังตัวไว้ให้จงดี ในการติดต่อกับวิญญาณ คืออย่ารอ่านไปติดต่อกับวิญญาณชั้นต่ำเข้าเป็นอันขาด เพราะวิญญาณที่ติดอยู่ในวัตถุหยาบเช่นนั้น ย่อมมีนิสัยหยาบช้าและจะทำให้เกิดทุกข์โทษแก่เราได้โดยมาก บุคคลผู้ไม่คุ้นเคยในเรื่องนี้ดีมากไม่รู้จักระมัดระวังตัว และต้องได้รับอันตรายเพราะความอยากรู้อยากเห็นและความตื่นเต้นเสมอ บุคคลเหล่านั้นเป็นคนกล้าอย่างโง่เขลา คือกล้าในสิ่งที่แม่เทวดาผู้มีฤทธิ์ทั้งหลายก็ไม่ปรารถนาจะคิดทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้คำแนะนำไว้ว่า ขอให้ท่านคิดถึงความประณีตและศีลธรรมทั้งของตนเอง และของวิญญาณที่ท่านติดต่อด้วยเป็นหลักใหญ่ใจความ และอย่าคิดถึงการเล่นสนุกเพื่อเป็นการโอ้อวดตัวหรือเพื่อตื่นเต้นเลย (พุทธภษิตินามงคลสูตรเรื่องการคบบัณฑิตและการไม่คบคนพาลนั้น จึงมีความหมายในประการที่ค่อนข้างจะลึกลับเช่นนี้ด้วยเหมือนกัน ชื่อบัณฑิตและพาลย่อมหมายถึงความรวมทั้งที่อยู่ในโลกมนุษย์ และผู้ที่จะจากโลกมนุษย์ไปเป็นโอบปาติกะแล้วด้วย)

บทที่ ๑๗

เปลือกทิพย์

ปรากฏการณ์ในโลกทิพย์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ประหลาด และทำให้เกิดความ
ฉงนสนเท่ห์แก่นักศึกษาในทางนี้เป็นจำนวนมาก ก็คือสิ่งที่เรียกกันว่า “เปลือก
ทิพย์” (Astral Shell) ซึ่งได้แก่ซากของกายทิพย์ที่วิญญาณได้ถอดทิ้งไป ในเมื่อ
ได้ตื่นจากการนอนพักฟื้นในโลกทิพย์แล้ว ซากของกายทิพย์นี้ทำให้เกิดความ
เข้าใจผิดกันได้บ่อยที่สุด เพราะมักจะทำให้เราเข้าใจว่าเป็นกายทิพย์หรือ เป็น
วิญญาณผู้นั้นเอง

มนุษย์ทุกคน นอกจากจะมีกายเนื้อแล้วยังมีรายละเอียด ที่เรียกกันว่า
กายทิพย์ (Astral body) คำนี้บางครั้งก็เรียกกันว่า etheric double ซึ่งพอจะ
แปลได้ว่า กายใสที่ซ้อนอยู่ข้างในทางฮินดูมีคำเรียกว่า ลิงคะสรีระ (Linga
Sharira) กายทิพย์นี้มีลักษณะเหมือนกันกับกายเนื้อคล้ายกับจะเป็น
แบบจำลองอะนินั้น แต่ทว่าประกอบขึ้นด้วยวัตถุที่ละเอียด ซึ่งเป็นต้นเค้าของ
กายเนื้อ

ซึ่งประกอบขึ้นด้วยวัตถุธาตุที่หยาบ เมื่อวิญญาณ (Soul) ละทิ้งกายเนื้อไปแล้ว ก็พาเอากายทิพย์นี้ออกมาในฐานะที่เป็นพาหนะ เครื่องห่อหุ้ม อีกประการหนึ่ง ในระหว่างที่กายทิพย์หลับเพื่อพักผ่อนอยู่ในโลกทิพย์ วิญญาณก็อาศัยแฝงอยู่ใน กายทิพย์นี้ แต่จะเริ่มสลัดกายทิพย์นี้ทิ้งไปอีกในเมื่อวิญญาณตื่นขึ้นมา และ ต่อจากนั้น ก็ผ่านเข้าสู่ภูมิทิพย์ที่สูงกว่านั้นสืบไป กายทิพย์ที่ถูกวิญญาณสลัด ทิ้งไปเป็นครั้งที่สอง (หลังจากกายเนื้อ) นี้เองที่กล่าวได้ว่าเป็น “เปลือกทิพย์”

ในหนังสือชุดนี้อีกเล่มหนึ่ง ข้าพเจ้าได้กล่าวบรรยายเรื่อง “เปลือกทิพย์” ไว้ดังจะขอคัดมากล่าวอีกครั้งหนึ่งดังนี้

กายทิพย์จะคงอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งหลังจากที่กายเนื้อดับชีวิต ลงไปแล้ว บางครั้งเมื่อมีเหตุประกอบบางอย่างอันเหมาะสม กายทิพย์ก็อาจจะไปปรากฏ แก่ผู้อื่นได้ ดังที่เราเรียกกันว่า “ผี” แต่เปลือกทิพย์ที่ได้ถูกวิญญาณทิ้งออกไปอีก เป็นครั้งที่สองนี้ ถ้าจะเปรียบกันจะได้แก่ซากศพอันประกอบขึ้นด้วยวัตถุธาตุ อันละเอียดและมีลักษณะเหมือนกายเนื้อเดิมนั่นเอง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า เปลือกทิพย์ดังกล่าวนี้ไม่มีชีวิตหรือสติปัญญาแต่อย่างใด และไม่มีคุณลักษณะ อะไรพิเศษยิ่งไปกว่าก่อนเมฆในท้องฟ้า ซึ่งบางครั้งอาจจะมัวมอมมอดมู คล้ายกับจะเป็นคนฉะนั้น มันจึงเป็นเพียงหรือเปลือกเท่านั้น ไม่มีอะไรมากไป กว่านั้น มันจะค่อยๆ สลายตัวไป ในขณะที่มันล่องลอยอยู่ในบรรยากาศของโลกทิพย์

ขึ้นต่ำ และในไม่ช้ามันก็จะละลายกลายเป็นวัตถุธาตุเดิม โดยไม่มีอะไรเหลือให้เห็นร่องรอยอยู่เลย แต่มันมีลักษณะที่แปลกประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง คือมักจะถูกดึงดูดเข้ามาหาภายในเนื้อเดิม (ซึ่งเป็น ซากศพไปแล้วเช่นเดียวกัน) ดังนั้นจึงมักจะล่องลอยมาสู่สถานที่ที่ภายในเนื้อเดิมถูกเก็บหรือฝังไว้บ่อยๆ และแล้วก็สลายตัวไปด้วยกัน บุคคลบางคนที่มีความรู้สึกไวในด้านนี้ (คือที่เรียกว่ามีตัวเป็นสื่อ โดยเฉพาะในทางตา) ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยธรรมชาติทางอารมณ์ของบุคคลผู้นั้นเองมาแต่เดิม หรือว่าเกิดขึ้นโดยอารมณ์ที่ผ่านมาชั่วคราว เช่น เกิดความกลัวเป็นต้นก็ตามมักจะให้เห็นเปลือกทิพย์ นี้ล่องลอยอยู่ในบริเวณป่าช้าที่เก็บศพหรือไม่ก็ในสนามรบที่มี คนตายกันมากๆ เป็นต้น และก็เข้าใจผิดคิดว่าเป็นวิญญาณจริงๆ ของบุคคลผู้ที่ตายไปแล้ว ซึ่งอันที่จริงเปลือกทิพย์นี้ก็ไม่มีความหรือมีความเป็นตัวตนมากไปกว่าภายในที่นอนทอดทิ้งอยู่บนดิน หรือถูกฝังอยู่ใต้ดินนั่นเอง

“เปลือกทิพย์เหล่านี้อาจจะถูกซุบให้มีชีวิตขึ้นมาได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ถ้าหากได้เข้ามาสัมผัสกับพลังจิตของคนทรง ซึ่งในกรณีเช่นนี้ กระแสปรารถนาของคนทรงนั่นเองจะเป็นเครื่องซุบชีวิตเปลือกทิพย์ขึ้นมาได้ นอกจากนั้นจิตใต้สำนึกของคนทรงเอง ก็จะเป็นปัจจัยช่วยให้เปลือกทิพย์แสดงกิริยาอาการคล้ายๆ กับว่าจะมีชีวิตจิตใจ มีสติปัญญาพูดกันรู้เรื่องและสามารถตอบคำถาม ได้บ้าง ในบางครั้งอาจถึงกับปรากฏเป็นรูปร่างให้เห็นด้วยตาได้ แต่

การตอบคำถามเป็นไปอย่างกระท่อนกระแท่นเต็มทีฟังได้เรื่องบ้างไม่ได้เรื่องบ้าง เพราะว่าอันที่จริงวิญญาณที่แท้จริงของบุคคลนั้นหาได้มาอยู่ ณ ที่นั้นไม่ การพูดจาและแสดงกิริยาอาการของเปลือกทิพย์ จึงเป็นไปคล้ายกับหุ่นยนต์ ฉะนั้น ที่กล่าวมานี้ข้าพเจ้า ไม่ได้หมายความว่าปรากฏการณ์ในห้องทรง วิญญาณจะมีเรื่องเช่นนี้อย่างเดียวเท่านั้น เพราะความจริงการติดต่อวิญญาณ ที่ทำได้ จริงๆ และวิญญาณที่สามารถกลับมาติดต่อด้วยจริงๆ ก็ย่อมมีอยู่ เหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ข้อคิดเห็นซึ่งสมควรจะเป็นเครื่องระวังตัวไว้บ้าง เท่านั้น”

มีผู้เชี่ยวชาญอีกท่านหนึ่งได้เขียนเรื่องเปลือกทิพย์ไว้ ดังจะขอคัดมา (เฉพาะตอนที่ข้อความไม่ซ้ำกันกับที่กล่าวมาแล้ว) ดังต่อไปนี้

...โดยปกติ กายทิพย์จะไม่ออกไปจากร่างกาย (เนื้อ) นอกจากในเวลา ที่กายเนื้อถึงแก่ความตาย และถ้าจะออกไปด้วยเหตุบังเอิญบางอย่าง ก็มักจะ ไม่ไปอยู่ไกลจากกายเนื้อ คือจะวนเวียนอยู่ในที่ใกล้กับกายเนื้อนั่นเอง...

การที่เรา กล่าวว่า เปลือกทิพย์มีความรู้สึก (consciousness) ดังเช่นที่ เราเข้าใจความหมายของคำว่า ความรู้สึกทางอายตนะ(ทั้ง ๖) ของกายเนื้อใน ขณะที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นการเข้าใจผิด เพราะวิญญาณที่ได้สลัดเปลือกทิพย์ ออกไปนั้น ได้ไปมีชีวิตอยู่ใน

ภูมิที่สูงขึ้นไปแล้ว ดังนั้นแม้บางครั้งจะมีสิ่งที่แลดูเฝื่อนๆ คล้ายกับจะเป็นความรู้สึกหลงเหลืออยู่ในเปลือกทิพย์บ้าง แต่ก็ขอให้ทราบว่ นั่นมิใช่เป็นความรู้สึกที่แท้จริงของมันเลย เปลือกทิพย์นี้ไม่มีความสามารถที่จะเรียนรู้เรื่องราวอะไรได้เลย แม้ว่าบางครั้งจะมีความสามารถในการแสดงออกซึ่งเจตจำนงคล้ายๆ กับว่าจะมีชีวิตจิตใจอยู่ แต่นั่นก็เป็นเพียงเศษหลงเหลือแห่งกระแสพลังจิตที่ตกค้างอยู่เท่านั้น...เปลือกทิพย์นี้สามารถจะถูกซุบให้มีชีวิตขึ้นมาได้ชั่วคราว ด้วยอำนาจแห่งกระแสจิตของคนทรง แต่สภาพชีวิตดังกล่าวนี้ไม่มีความหมายเป็นแก่นสารอะไรมากนัก เปรียบเหมือนคนไข้ผู้หนึ่งซึ่งเจ็บหนักจนหมดสติไป และถูกหามเข้ามาในห้องซึ่ง มีแต่คนแปลกหน้าอยู่เต็มไปหมด ต่อมาเขาได้ฟื้นขึ้นมาด้วยความอ่อนเพลียและมึนงง เมื่อมีผู้ถามเขาถึงเรื่องต่างๆ เขาก็จะตอบคำถามนั้นไปแบบครึ่งหลับครึ่งตื่น ถูกเรื่องบ้างไม่ถูกเรื่องบ้าง เพราะความรู้สึกของเขาในตอนนั้นยังไม่หายจ้วเจียดดี จึงเป็นคล้ายๆ กับหุ่นยนต์ฉะนั้น เรื่องดังกล่าวมาข้อมเป็นอันใด เปลือกทิพย์ซึ่งมีเศษหลงเหลือของความรู้สึกแฝงอยู่ก็เป็นฉนั้น

อีกท่านหนึ่งได้เล่าไว้ดังนี้ “คราบของกายทิพย์ที่กำลังสลายตัว ไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกันกับเจ้าของคราบเลย มันไม่มีวิญญาณ (Soul) และไม่มีจิต (mind) นอกจากจะมีพลังชีวิต หลงเหลืออยู่บ้างเล็กน้อยเท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันมีค่าเท่ากับ ซากศพในโลกทิพย์ ทำนองเดียวกับซากศพคือกายเนื้อในโลกมนุษย์

นั่นเอง ซากศพในโลกมนุษย์เราอาจใช้กระแสไฟฟ้าอย่างแรงผ่าน ทำให้มัน
กลอนัยน์ตาเคลื่อนไหวแขนขา และร้องครางได้ จนดูคล้ายกับว่ามันมีชีวิตฟื้น
ขึ้นมาใหม่ฉันใด ในทำนองเดียวกัน เราก็สามารถให้คนทรงปล่อยพลังชูก
เปลือกทิพย์ให้แสดงอาการกิริยาเคลื่อนไหว และตอบคำถามได้
กระท่อนกระแท่นคล้ายๆ กับว่า มันมีชีวิตและเป็นตัวจริงของวิญญาณได้ฉันนั้น
และเรื่องนี้ก็มักจะเป็นไปโดยที่ทางฝ่ายคนทรงจะไม่รู้สึกตัวว่าได้กระทำเช่นนั้น
เลย อันที่จริงถ้าสภาวะแวดล้อมอำนวยจริงๆ มันสามารถปรากฏตัวให้เห็นเป็น
เงาร่างๆ ก็ได้อีกด้วย ทั้งหมดนี้เป็นไปได้ก็โดยกระแสจิตที่ส่งออกมาช่วย
โดยไม่ได้ตั้งใจจากคนทรงและผู้ที่มาร่วมพิธีอยู่นั่นเอง

ความรู้เรื่องวิญญาณเป็นสิ่งจำเป็น

ดังนั้น ในหนังสือตำราที่เกี่ยวกับวิชาลึกลับทั้งหลาย ซึ่งเขียนขึ้นโดยผู้
มีความรู้และประสบการณ์ในทางนี้จริงๆ จึงมีคำเตือนอยู่เสมอมิให้นำเอา
ประสบการณ์อันเกิดจากเปลือกทิพย์ ไปปะปนกับการติดต่อกับวิญญาณ
โดยตรง แต่สำหรับบุคคลทั่วไป ซึ่งไม่มีความรู้ในเรื่องเช่นนี้มาก่อนย่อมหลงผิด
ไปได้โดยง่าย และการที่ลัทธิวิญญาณศาสตร์ได้รับการดูถูกเหยียดหยันจากคน
ส่วนมาก ก็เพราะเรื่องนี้ประการหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ชัดว่า ความรู้เรื่องหลัก
ความจริงทั่วไปของลัทธิวิญญาณศาสตร์ย่อมเป็นสิ่ง

จำเป็นสำหรับประชาชนทั่วไปอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบันซึ่งมีผู้สนใจในเรื่องนี้อยู่ไม่น้อย แต่ก็กระทำไปด้วยความหลงมกมายอย่างน่าเสียดาย

เท่าที่ได้กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าไม่ได้มีเจตนาจะโจมตีวิธีการติดต่อกับวิญญาณของชาวตะวันตกในสมัยปัจจุบันแต่อย่างใด ข้าพเจ้าทราบดีว่าการติดต่อกับวิญญาณได้เป็นเหตุที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้บุคคลเป็นจำนวนมาก มีโอกาสเข้าใจเรื่องราวความจริงที่เกี่ยวกับวิญญาณได้ดีขึ้น และวิญญาณศาสตร์สมัยปัจจุบันก็ไม่ได้มีจุดประสงค์ในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์อันลึกลับโผนนัก แต่ได้ตั้งเข็มไปเพื่อเรียนรู้ความจริงของชีวิตในระดับที่สูงขึ้นไป เสียมากกว่า แต่เนื่องจากยังมีผู้ชอบเรื่องปาฏิหาริย์ตื่นเต้นอยู่อีกไม่น้อย ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอฝากหลักความจริงดังกล่าวมาแล้ว เพื่อให้เป็นเครื่องเตือนสติ และป้องกันไม่ให้หลงเข้าใจผิดไปได้ง่าย ๆ

ข้อสำคัญที่ควรสังวรไว้ให้จงหนักอีกประการหนึ่งก็คือ ขอให้ท่านระวังอย่าร้อ่านคบหาสมาคมกับวิญญาณชั้นต่ำเข้าเป็นอันขาด ถ้าท่านทำเช่นนั้น ท่านจะต้องเสี่ยงภัยอันจะเกิดแก่ชีวิต ของท่านอย่างใหญ่หลวง โปรดจำไว้ว่าในโลกทิพย์มีหลุมบ่อและหล่มทรายดูตอยู่ไม่น้อย เช่นเดียวกับในโลกมนุษย์เหมือนกัน ถ้าท่านเดินทางโดยไม่ระมัดระวังตัวอย่างเพียงพอแล้ว ท่านจะต้องเสียใจไปนานในเมื่อพลัดตกลงไปในเครื่องดักเครื่องล่อเหล่านั้น

จงอย่าประมาทเป็นอันขาดในการศึกษาค้นคว้าเรื่องวิญญาณ ระวังอิทธิพลของกระแสวิญญาณชั้นต่ำในโลกทิพย์ให้จงดี (Beware of the lower astral vibrations) จงระวังถึงคุณธรรมอันจะทำให้จิตของท่านประณีตขึ้น (และจงติดต่อกับวิญญาณที่มีศีลธรรมเท่านั้น)

จงจำไว้ว่า อย่าหันหน้าไปทางดวงจันทร์แห่งโลกทิพย์เป็นอันขาด (ทั้งนี้เพราะในภาษาอังกฤษคำว่า ดวงจันทร์ มีความหมายสื่อไปในทางความเป็นคนเจ้าอารมณ์และความวิกลจริต เช่นคำว่า Lunatic ซึ่งมีรากศัพท์มาจาก Lunar คือดวงจันทร์นั้น แปลว่า บ้า)

แต่จงหันหน้าไปทางดวงอาทิตย์แห่งโลกทิพย์ (คือภูมิสูงและวิญญาณที่มีศีลธรรม) ตลอดเวลา

ขอให้ท่านทั้งหลาย จงรักษาดนให้ปลอดภัยและคลาดแคล้วจากหล่มโคลนและดงหนามป่าช้าอันเต็มไปด้วยเชื้อโรคร้ายแรงนานาประการในการศึกษาค้นคว้าเรื่องวิญญาณนี้ สิ่งที่จะล่อให้ท่านหลงผิดและเกิดอันตรายร้ายแรงต่างๆ ในเรื่องนี้มีอยู่ไม่น้อย ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าการที่ข้าพเจ้าเตือนสติท่านครั้งแล้วครั้งเล่านี้ ไม่ใช่เป็นการพูดมากเกินไปเลย

หมายเหตุ-เรื่อง Astral Shell หรือเปลือกทิพย์นี้ คล้ายๆ กับจะค้ำกันกับหลักความจริงที่ว่า โอบปาติกะนั้นเมื่อจุติก็หายจบไปเลย ไม่มีซากเหลือปรากฏอยู่ จึงได้เรียนถามโอบปาติกะ

ท่านเจ้าของเรื่องนี้ ท่านบอกว่า ส่วนใหญ่ของข้อความในบทนี้ได้มาจากการศึกษาจากมติของผู้อื่นในสมัยที่ท่านยังเป็นมนุษย์อยู่ บัดนี้เมื่อท่านได้มาอยู่ในโลกของโอปปาติกะ ได้รู้เห็นความจริงต่างๆ ดีขึ้นจึงได้อธิบายแง่ของความจริงบางประการดังต่อไปนี้เป็นการเพิ่มเติม คือ :-

ในภูมิของโอปปาติกะชั้นต่ำหรือที่จิตใจยังติดข้องอยู่กับโลกมนุษย์จนถอนตัว (ที่จริงถอนใจ) ไม่ออกนั้น จะมีสภาพความเป็นไปไม่ผิดอะไรกับมนุษย์เรามากนัก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักใหญ่ อันเป็นมูลฐานของความจริงในเรื่องนี้ คือ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดมาจากใจโดยตรง คือเกิดจากวิบากของกรรมซึ่งสั่งสมไว้ในใจ หรือถ้าจะพูดให้ชัดก็คือเกิดจากปริมาณแห่งตัณหา อูบาทาน และ อวิชชา ในใจของแต่ละคน (คือโอปปาติกะ) นั้นเอง ดังนั้นพวกนี้ จึงรู้เห็นความเป็นไปทุกประการของโลกมนุษย์มีส่วนร่วมใน ความสุขความทุกข์ของมนุษย์ โดยหาความสงบใจไม่ได้เท่าใดนัก และเมื่อตนไม่สามารถละตัณหาอูบาทานเดิมได้ สภาวะความเป็นไป แห่งชีวิตของตนก็ออกมาคล้ายตามกิเลสของตน จนเกือบจะเหมือน กับโลกมนุษย์ทุกประการที่ติดขัดอยู่บ้างที่ยังเหมือนกับโลกมนุษย์ หมดทุกประการไม่ได้ ก็เพราะว่า ในโลกมนุษย์มีธาตุหยาบ การเกิดก็ต้องอาศัยมารดาบิดา และดินฟ้าอากาศอันเหมาะสมด้วย (คือกล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง “เพชรในหิน” ของพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นวิจิตรวราณปริชาว่า เกิดแต่พีชนิยม อุตุนิยม) แต่ส่วนในโลก

ของโอบปาติกะนั้นถึงแม้จะหยาบเพียงใด ก็เป็นเพียงกรรมนิมมอย่างเดียว

ดังนั้น ในโลกโอบปาติกะที่หยาบดังกล่าวแล้วนี้จึงมีการตาย มีซากศพ มีการทำศพมีการเก็บและหวงเข้าของเครื่องใช้ และเวลาไปไหนมาไหนกัน บางครั้งก็ต้องมีการชนของพระรุงพระวัง เหมือนมนุษย์เหมือนกัน อันที่จริง สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็เกิดจากอุปาทานของพวกเขาในภุมินั้นเอง สำหรับผู้ที่ไม่ได้มีอุปาทานเช่นนั้น แม้มองดูอยู่ ก็ไม่สามารถเห็นสิ่งของเหล่านั้นได้เลย และบ่อยครั้ง ก็จะต้องเกิดความสงสัยว่า เขาเหล่านั้นกำลังทำท่าจับอะไร หรือ ชนอะไรอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วก็ไม่เห็นปรากฏว่ามีอะไรเลย สิ่งของที่ความจริงไม่มีอยู่แก่ผู้อื่น แต่กลายเป็นของมีอยู่อย่างแท้จริงสำหรับพวกเขา ก็เพราะเกิดจากอุปาทานหรือว่าความนึกฝันवादภาพไปเองนั่นเอง ซึ่งก็เป็นทำนองเดียวกับ ผู้ที่เป็นไข้เพื่อ หรือผู้ที่เป็นโรคเส้นประสาทอย่างแรง หรือ เสพยาเสพติดบางอย่าง ทำให้เกิดสภาพที่เรียกว่า ประสาทหลอน คือ เห็นภาพไปเองได้ต่างๆ ทั้งๆ ที่ภาพเหล่านั้น (สำหรับผู้อื่น) ไม่ได้ เป็นของมีอยู่จริง ๆ เลย

อย่างไรก็ตาม สำหรับโอบปาติกะที่อยู่ในภุมิสู่ขึ้นไปจริงๆ มีจิตประณีตมากๆ นั้น แม้นท่านจะรู้อยู่ว่ามโนภาพของบุคคลหรือ โอบปาติกะเหล่านั้นไม่ได้มีอยู่จริง แต่ถ้าท่านต้องการจะทราบว่าเขากำลังนึกฝันเห็นภาพอะไร ท่านก็อาจจะกำหนดจิตไปด้วย

อำนาจของสมาธิได้ ผลก็คือท่านจะสามารถเห็นภาพในความนึกฝันของบุคคลนั้น หรือของโอปปาติกะนั้นเหมือนกับเจ้าตัวเขาเห็นเหมือนกัน แต่ก็มีข้อแตกต่างที่สำคัญคือ ท่านไม่มีอารมณ์หวั่นไหวไปตาม เพราะท่านมีสติและปัญญาเป็นเครื่องรักษาตัว จึงรู้อยู่ตลอดเวลาว่าภาพเหล่านั้นเป็นเพียงมายาเท่านั้น ส่วนเจ้าตัวผู้เห็นภาพนั้นด้วยความนึกฝันของตนเองนั้น เนื่องจากไม่มีสติและปัญญา เป็นเครื่องรักษาตัว แต่ใช้อำนาจของกิเลสคือตัณหาและอุปาทาน ล้วนๆ จึงได้รับความหวั่นไหว คือพลอยดีใจเสียใจร้องไห้คร่ำครวญ หรือไม่ก็ตกใจหวาดสะดุ้งอยู่ตลอดเวลาหาความสงบและความรู้ เท่าทันในสิ่งที่ เป็นมายาไม่ได้เลย และ Astral Shell หรือเปลือกทิพย์ก็มีทางเป็นไปได้ดังกล่าวมานี้

บทที่ ๑๘

การนอนหลับครั้งที่สองของวิญญาณ

ในการศึกษาวิชา (ที่สมมติเรียกกันว่า) ลึกลับ นักศึกษาจะพบความจริงที่ทำให้เกิดความประทับใจอยู่อย่างหนึ่งคือ กฎของธรรมชาติย่อมเป็นไปทำนองเดียวกันเสมอ แม้ว่าจะเป็นกฎสำหรับ ภูมิต่างๆ กันก็ตามและแม้การแสดงออกของกฎนั้น บางครั้งอาจจะแลดูเฉินๆ มักจะทำให้คิดว่าแตกต่างกันอยู่บ้างก็ตาม

และกฎประการหนึ่ง ในบรรดากฎธรรมชาติทั้งหลายก็คือ เมื่อจบระยะเวลาของการดำเนินงานในยุคหนึ่งหรือภูมิหนึ่ง และก่อนที่จะมีการเริ่มต้นการทำงานในอีกระยะหนึ่งหรืออีกยุคหนึ่งนั้น ก็มักจะมีระยะพักในรูปแบบต่างๆ เช่นเป็นการนอนหลับ พักฟื้น หยุดชั่วคราว เป็นต้น ในโลกเราจะเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้ อยู่เสมอ ตาเรารู้จักสังเกต เช่นเมื่อลูกตุ้มนาฬิกาแกว่งไปจนสุดด้านหนึ่งแล้ว ก่อนที่จะเหวี่ยงตัวกลับมา ก็จะต้องมีระยะพักหรือหยุดพักชั่วขณะหนึ่งก่อน เมื่อเราหายใจเข้าจนเต็มที่แล้ว ก็จะมีระยะพักอยู่ขณะหนึ่ง

เหมือนกัน ก่อนที่จะมีการหายใจออก เมื่อสิ้นสุดงานในวันหนึ่งเราก็ต้องพักผ่อนนอนหลับก่อนที่จะเริ่มงานของวันใหม่ต่อไป และทารกก็จะต้องมีระยะพัก หรือพักตัวในครรภ์มารดา ก่อนที่จะกำเนิดมาในโลกมนุษย์ เป็นต้น

ในโลกทิพย์ ก็มีการพักผ่อนเช่นนี้ ซึ่งเราทราบดีอยู่แล้วว่า หลังจากกายแตกแล้ว วิญญาณก็จะเข้าสู่ระยะพักฟื้นด้วยการ หลับสักพักหนึ่ง ก่อนที่จะเกิดมาสู่อชีวิตใหม่ในโลกทิพย์ ในทางตรงกันข้าม วิญญาณที่หมดอายุในโลกทิพย์ ภูมิหนึ่งๆ แล้ว ก่อนที่จะมาเกิดในโลกมนุษย์ใหม่หรือเลื่อนขึ้นไปอยู่ภูมิแห่งโลกทิพย์ที่สูงขึ้นไป ก็จะต้องมีระยะเวลาพักหรือหลับเหมือนกัน ซึ่งในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอเรียกว่า “การหลับครั้งที่สองของวิญญาณ” (second Soul slumber)

ก่อนที่จะถึงการหลับครั้งที่สองดังกล่าว วิญญาณจะรู้สึกอ่อนเพลีย และใคร่จะหยุดพักผ่อนบ้าง วิญญาณจะรู้สึกว่าตนได้สมประสงค์ในความปรารถนาและอุดมคติของตนพอสมควรแล้ว และโดยมากเมื่อสนใจจนเพียงพอแก่ความต้องการแล้ว ก็เกิดการปล่อยวางได้ และหมดความทะเยอทะยานลงไป ตอนนี้องค์วิญญาณจะคิดว่าได้ทำหน้าที่การงานของตนพอสมควร และมีความรู้สึกอยู่ภายในอย่างลึกๆ ว่าคงจะถึงเวลาที่จะต้องถือเอาอัตภาพใหม่ แล้วในการย่างเข้าสู่ระยะเวลาแห่งการหลับครั้งที่สองนี้ วิญญาณจะไม่รู้สึกว่ามีความเจ็บปวดแต่อย่างใด แต่ตรงกันข้ามจะรู้สึกว่า

พอใจและสมหวัง ในการที่จะได้มีการพักผ่อนเอาแรงกันเสียที่หนึ่ง อากาของใจในตอนนี้เป็นเสมือนคนเดินทางที่ได้ปั่นเขารขึ้นมาเป็น เวลานานด้วยความเหน็ดเหนื่อยประกอบด้วยความสนุกสนาน และเมื่อถึงที่ที่หมายแล้ว ก็ต้องการพักผ่อนเอาแรงให้หายเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเสียพักหนึ่ง ฉะนั้น

ระยะเวลาที่วิญญาณถือกำเนิดในโลกทิพย์ เมื่อคิดตามเวลาของโลกมนุษย์ อาจจะเป็นจำนวนเพียง ๑ หรือ ๒ ปี หรือ อาจจะเป็นจำนวนร้อยและพันปีก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความประณีตของจิตและการวิวัฒนาการของวิญญาณแต่ละราย แต่ไม่ว่าเวลาคืออายุขัยดังกล่าวจะสั้นหรือยาวก็ตาม ในที่สุดก็จะเกิด ความรู้สึกอ่อนระโหยโรยแรง และความรู้สึกนึกคิดก็จะเกิดขึ้นแก่วิญญาณ ในทำนองเดียวกันกับความรู้สึกนึกคิดของคนชราในโลกนี้ ซึ่งมักจะคิดว่า “หน้าที่การงานของเราก็เป็นอันเสร็จสิ้นเสียที บัดนี้ ถึงเวลาที่เราจะต้องลาจากไปแล้ว” พร้อมกับความรู้สึกนึกคิด ดังกล่าวมาวิญญาณก็เริ่มมีความปรารถนาจะมีประสบการณ์ใหม่ๆ ที่จะได้มีชีวิตใหม่ อันเป็นผลของการวิวัฒนาการแห่งจิตใจไปตามลำดับ จะเห็นได้ว่าความปรารถนาต่างๆ ของวิญญาณยังไม่ได้หมดสิ้นไป แม้ว่าจะได้มีชีวิตอยู่ในภูมิทิพย์แล้วก็ตาม เพียงแต่ว่ามันได้ส่งบระงับไปชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งก็อาจเป็นไปได้ในบางกรณีว่า วิญญาณบางดวงที่อยู่ใภูมิต่ำลงไปกำลังจะถึงเวลาที่ต้องกลับไป

เกิดในโลกมนุษย์แล้ว และเนื่องจากความผูกพันกันมาแต่เดิม ซึ่งก็เป็นความปรารถนาแบบหนึ่งเหมือนกัน วิญญาณนั้นก็จะถูกกระแสนแห่งความปรารถนา ดึงดูดให้กลับมาสู่โลกมนุษย์อีก โดยจะถือกำเนิดกับบิดามารดาในสถานการณ์ และสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับอัธยาศัยและกรรมของตน ผลจากเรื่องนี้ก็คือ วิญญาณจะย่างเข้าสู่ระยะเวลาแห่งการหลับอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นระยะพักเพื่อจะได้จุติ คือ “ตาย” จากโลกทิพย์ แล้วกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง

เด็กอัจฉริยะหรือเด็กแก่เกินวัย

อันที่จริง แม้เมื่อวิญญาณได้เกิดขึ้นมาในโลกในสภาพของทารกแล้วก็ตาม วิญญาณก็ยังคงอยู่ในสภาวะตื่นไม่เต็มที่นัก ในระยะแรกๆ ของชีวิตใหม่ ความตื่นนี้จะค่อยๆ สมบูรณ์ขึ้นเมื่อทารกค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้นเป็นลำดับ ความจริงข้อนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก และไม่ค่อยจะมีผู้รู้กันเท่าใดนัก ในหนังสือเล่มอื่น ของชุดนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ด้วยเหมือนกัน และใคร่ขอคัดมาเป็นบางตอนดังนี้

“วิญญาณไม่ได้ตื่นขึ้นเต็มที่ ในเมื่อเกิดหรือคลอดออกจากครรภ์มารดาในโลกมนุษย์ แต่จะยังคงอยู่ในภาวะคล้ายๆ กับฝัน ในขณะที่อยู่ในวัยทารก การตื่นขึ้นของวิญญาณจะค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งจะสังเกตได้ว่าทารกค่อยๆ รู้อะไรมากขึ้นในเมื่อโตขึ้นเป็นลำดับ โดยที่มันสมองของเด็กก็จะค่อยๆ เจริญขึ้น เพื่อให้ทันกับอายุของ

ร่างกาย แต่มีบ้างเหมือนกันในบางครั้ง ที่การตื่นของวิญญาณเป็นไปก่อนกำหนดซึ่งในกรณีเช่นนี้ เราก็จะกล่าวว่าเด็กนั้นๆ เป็นเด็กอัจฉริยะ แต่เรื่องนี้ก็มีไม่มากนัก และโดยปกติก็ไม่ค่อยเป็นผลดีนักสำหรับตัวทารกนั่นเอง ในบางครั้ง วิญญาณในตัวเด็กจะตื่นขึ้นมา แวบหนึ่งๆ และแสดงกิริยาอาการคำพูด หรือ ความประพุดที่ เรียกว่า “แก่เกินวัย” ให้เห็นเป็นที่อัศจรรย์ ด้วยเหตุนี้ เด็กที่แก่เกินวัยก็ดี หรือเด็กอัจฉริยะก็ดี เป็นผลของการที่วิญญาณตื่นขึ้นในโลกมนุษย์เร็วกว่าปกติ ในทางตรงข้ามบางครั้งวิญญาณก็ตื่นขึ้นช้ากว่าปกติ และผลก็คือ บุคคลนั้นแสดงถึงระดับความเจริญในทางสติปัญญาช้ามาก จนกระทั่งอายุย่างเข้ามัธยมวัยปรากฏว่ามีบางคนวิญญาณไม่ตื่นขึ้นเต็มที่จนกระทั่งอายุ ๔๐ (ในระหว่างนั้น ก็เป็นคล้ายๆ กับปัญญาอ่อนเรื่อยมา) แต่พอหลังจากนั้น กลับมีปัญญาและเรียวแรงแข็งขันสดชื่นขึ้นอย่างผิดปกติ ทำให้คนที่เคยรู้จักมาก่อน ต้องได้รับความอัศจรรย์ใจไปตาม ๆ กัน

แต่ในที่นี่ ข้าพเจ้าจะขอกล่าวโดยเฉพาะถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการหลับครั้งที่สองของวิญญาณโดยเฉพาะ ซึ่งหมายความว่าถึงระยะเวลาที่วิญญาณยังอยู่ในโลกทิพย์ ในระยะเวลาดังกล่าวนี้ วิญญาณจะเข้าสู่สภาวะที่อาจเรียกได้ว่าเป็นระยะเวลาแห่ง “การย่อย และดูดซึมของวิญญาณ” (spiritual digestion and assimilation) เรื่องนี้พอจะเปรียบเทียบให้เห็นได้ดังต่อไปนี้คือ การหลับครั้งแรก คือหมายถึงการหลับเมื่อวิญญาณลงกายเนื้อเข้าสู่โลกทิพย์ เป็น

ระยะเวลาที่วิญญาณได้ประมวลประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้ผ่านมาตลอดชีวิตในโลกมนุษย์ แล้วทำการย่อยและดูดซึมประสบการณ์เหล่านั้นทั้งหมด เพื่อเป็นรากฐานในทางใจสำหรับการนำมาใช้สร้างสรรค์อภิปภาพในโลกทิพย์ชั้นใด การนอนหลับครั้งที่สองคือ หมายถึงระยะเวลาที่วิญญาณหลับเพื่อมาเกิดในโลกมนุษย์ ก็จะเป็นระยะเวลาที่วิญญาณใช้สำหรับวางรากฐานชีวิตในโลกมนุษย์ ด้วยอาศัยการย่อยและการกลั่นประสบการณ์และทัศนคติของตนเอง ที่ได้สร้างสมไว้ในโลกทิพย์ชั้นนั้น มีความจริงที่สมควรจะระลึกไว้ ด้วยว่าระยะเวลาแห่งชีวิตในโลกทิพย์เป็นระยะเวลาที่ความสามารถในทางสร้างสรรค์ได้แสดงออกอย่างเต็มที่ ซึ่งก็เป็นโอกาสที่วิญญาณจะได้วิวัฒนาการไปอย่างเต็มที่ (เท่าที่ตนจะกระทำได้) อีกด้วย

การเช็คสต็อก

และทำงานบุญของวิญญาณ

ชีวิตความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ จะทำให้ความปรารถนาบางอย่างสมประสงค์ และในที่สุดก็จะถึงขั้นที่ชินชาและเกิดความปล่อยวางได้ไปเอง ดังนั้นในหลายกรณีจะปรากฏว่าวิญญาณได้ละจากโลกทิพย์ (มาเกิดในโลกมนุษย์) ด้วยทัศนคติและอุปนิสัยใจคอ ที่แตกต่างจากตอนที่วิญญาณได้จากโลกมนุษย์ (มาเกิดในโลกทิพย์) มากและโดยปกติความเปลี่ยนแปลงทั้งนี้ก็เป็นไปในทางที่ดีขึ้นเพราะลักษณะของจิตใจที่หยาบและบกพร่องหลายประการ ก็ได้

บรรเทาลงไปมาก ในเมื่อตนได้เห็นความจริงและรู้สึกเสียใจใน การกระทำอัน บกพร่องและผิดพลาดในอดีต ที่กระทำไปด้วยความไม่รู้เท่าถึงการณ์ และใน เวลาเดียวกัน การรู้ความจริงดังกล่าวก็ได้ ทำให้คุณสมบัติที่ดีๆ มีโอกาสเจริญ ขึ้นตามสมควรเสมือนหนึ่ง พืชที่หว่านลงในที่ดินดียอมเจริญเติบโตได้ดี นี้ หมายถึงภูมิแห่ง โลกทิพย์ชั้นสูง (ที่วิญญาณมีโอกาสสนองความปรารถนาและ บำเพ็ญบารมีได้ดี) และเป็นสถานที่ (คือสภาวะ) สำหรับวิญญาณที่มีความ ประณีตสูงขึ้นไปตามกันอย่างไรก็ตาม เวลาที่วิญญาณจะต้องทำการ “เช็ค สต์ออค” คือประมวลเหตุการณ์และทัศนคติสำหรับระยะเวลาที่ผ่านมาคราว หนึ่งๆ เพื่อวิญญาณจะได้ยกยอดทำงานบุญบารมีของตนเองจะมาถึง ระยะเวลา นี้เป็นเวลาสำหรับ การเตรียมตัวเพื่อชีวิตใหม่และระยะเวลานี้เองที่เรียกว่าการ หลับ ครั้งที่สองของวิญญาณ

ความหลับเป็นของจำเป็นสำหรับบุคคลในโลกนี้ ไม่ว่าจะเด็กและผู้ใหญ่ ในฐานะที่เป็นการพักผ่อนและเพิ่มเติมพลังไว้สำหรับการทำงานในวันใหม่ ต่อไป ในทำนองเดียวกัน การหลับของวิญญาณ ก็เป็นการสั่งสมพลังไว้เพื่อชีวิต ใหม่ในโลกใหม่ นอกจากนั้นใน ระหว่างนี้ก็โอกาสที่วิญญาณจะได้รับการ ดึงดูดจากกระแสพลังที่มีลักษณะอย่างเดียวกัน และก็จะเหวี่ยงให้ได้ไปถือ กำเนิดกับบิดา มารดา ที่มีแรงกรรมเกี่ยวข้องกัน คือมีลักษณะอัธยาศัยใจคอ ใกล้เคียงกันในบางประการ มีหลักความจริงอยู่ว่า “สิ่งที่เหมือนกัน

ย่อมดึงดูดกัน” (Like attracts like) และหลักข้อนี้ก็เป็กรากฐานของการจัดของ วิญญาณ ทำให้ไปเกิดในสิ่งแวดล้อมและกับบิดา มารดาที่สมควรกับตนเอง

ดังนั้น การที่วิญญาณจะไปเกิดที่ไหนจึงเป็นเรื่องที่สุด แล้วแต่ว่า วิญญาณนั้นจะมีลักษณะของตนเองเป็นอย่างไร เรื่องนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำ บงการของผู้เป็นใหญ่ในที่ใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็กรในสวรรค์หรือในโลกมนุษย์ ก็ตาม ทุกอย่างเป็นผลอันยุติธรรมของกฎแห่งกรรม ซึ่งเป็นรากฐานของชีวิตทุก ชีวิตเสมอหน้ากันไม่มีการลำเอียงที่เรียกว่า “มุขโลกนะ” และไม่มี ความบกพร่องผิดพลาดเกิดขึ้นได้เลย ไม่ว่าวิญญาณจะเป็นคนที่ต่ำต้อย เพียงไรก็ตาม ในเรื่องกฎแห่งกรรม ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับบุคคลใดๆ เลยเพราะ ทุกคนเป็กรเหมือนลูกอันเกิดจากพ่อแม่เดียวกัน และเป็นเด็กอยู่ในโรงเรียน อนุบาลแห่งเดียวกัน คือโรงเรียนของสภาวะที่เป็น อนันต์ (The Absolute) ทุกคนกำลังเดินไปตามทางสายกัน ไม่ว่าจะรู้ว่าจริงข้อนี้หรือไม่ก็ตาม เพราะว่าการรู้ความจริงหรือไม่ ไม่สามารถจะทำให้เขาอยู่นอกหรือว่าเหนือ กฎแห่งกรรมได้เลย

ในบทสุดท้าย ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงวิญญาณอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งไม่ต้อง กลับมาเกิดในโลกนี้อีกต่อไป ท่านเหล่านั้นได้เข้าถึงสภาวะที่ไม่สามารถจะ บรรยายได้ว่า มีลักษณะเช่นไร แม้วิญญาณประเภทนี้ ก็ต้องผ่านการหลับที่ เรียกว่า ครั้งที่สองนี้เหมือนกันก่อนที่จะเลื่อนชั้นภูมิขึ้นไป ในกรณีของท่าน เหล่านี้การหลับของท่านเป็น

การสลัดทิ้งความปรารถนาที่ทำให้มีการข้องติดอยู่กับโลกออกไปหมด โดยสิ้นเชิง นอกจากนั้นผลของประสบการณ์ในโลกทุกๆ อย่าง ก็ถูกสลัดทิ้งไปด้วย ซึ่งถ้าจะมีเหลืออยู่ก็คือความเป็นอิสระเสรีหมดความผูกพันอยู่กับโลกมนุษย์เท่านั้น ท่านเหล่านี้เป็นอันว่าจะไม่ต้องกลับมาเพื่อเสวยกรรมแบบมนุษย์อื่นๆ อีกต่อไป แต่ทั้งนี้ มิได้หมายถึงการกลับมาสู่โลกมนุษย์ด้วยเจตน์จำนงของท่านเอง ซึ่งท่านสามารถจะกระทำได้ในเมื่อมีเหตุผลสมควร เช่นอาจจะเป็นเวลาหลังจากนั้นอีกนานมาก ในกรณีเช่นนี้ ท่านจะกลับมาเกิดเพื่อเป็นศาสตราของมนุษย์โดยเฉพาะ (คือไม่ใช่เพื่อเสวยกรรม หรือปรับปรุงวิญญาณของตนให้ดีขึ้นเหมือนกับมนุษย์อื่นๆ) ท่านเหล่านี้ย่อมมาเกิดในโลกมนุษย์เป็นครั้งคราว และเป็นมนุษย์ก็แต่เพียงร่างกายเท่านั้น ส่วนคุณสมบัติหรือความประณีตของจิตใจนั้น ไม่มีอะไรที่มนุษย์จะสามารถเทียบกันได้เลย วิญญาณที่ได้พัฒนาถึงระดับนี้แล้ว มีภูมิอยู่อันสูงเกินกว่าโลกมนุษย์และโลกทิพย์ที่เกี่ยวกับโลกมนุษย์มากซึ่งก็มีหลายชั้นด้วยกัน แม้แต่ชั้นที่ต่ำที่สุดของภูมิในระดับนี้ก็มีระดับสูงกว่าระดับของเรามาก จนไม่สามารถกล่าวได้ด้วยคำพูดว่า มีความประณีตและสูงส่งเพียงใด สภาวะเช่นนั้นอยู่เกินความสามารถที่มนุษย์จะเข้าถึงได้ แม้เพียงด้วยความคิดคำนึง

บทที่ ๑๙

การเกิดใหม่

ในบทที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้กล่าวว่าในขณะที่วิญญาณหยั่ง ลงสู่ การหลับที่เรียกว่าครั้งที่สองนั้น วิญญาณจะถูกพัดพาเข้าไปสู่เกลียวคลื่นแห่ง กระแสของกรรม ซึ่งจะทำให้วิญญาณถูกดึงดูดเข้าไปสู่การเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง ส่วนการที่จะเกิดใหม่ในสภาวะแวดล้อมอย่างใดนั้น ก็สุดแล้วแต่ลักษณะ ภายในของวิญญาณนั้น ประการหนึ่ง ประกอบด้วยความผูกพัน ซึ่งมีมาแต่ ดั้งเดิมของวิญญาณนั้นอีกประการหนึ่ง ทั้งนี้หมายความว่าวิญญาณที่มีความ ผูกพันอยู่กับผู้ใดมาแต่เดิม ก็มักจะต้องไปถือกำเนิดในสิ่งแวดล้อมที่จะทำให้ได้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้นั้น หรือว่าเมื่อตนมีความโน้มน้อมอย่างใด แรงกรรมก็จะ บันดาลให้ได้ไปเกิดในสภาวะแวดล้อมที่จะทำให้ตนได้แสดงความสามารถและ ความถนัดเช่นนั้นออกมาได้สะดวก ซึ่งทั้งหมดนี้ก็จะเป็นไปตามความปรารถนา (หรือตัณหา) ของตนนั่นเอง แต่ก็มีวิญญาณบางประเภทเหมือนกัน ที่สามารถ

ข้ามพ้นกระแสดังดูดที่จะทำให้ต้องกลับมาเกิดในโลกนี้ได้ วิญญาณ ประเภทนี้ จึงมีคิดว่า จะต้องไปเกิดในภูมิทิพย์ที่สูงขึ้นไปโดยฝ่ายเดียว ไม่มีวันที่จะกลับมา ถือกำเนิดเป็นมนุษย์อีก อย่างไรก็ตาม ประเภทหลังนี้มีอยู่น้อยมาก ส่วนใหญ่ก็เป็นประเภทที่จะต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์นี้อีกทั้งสิ้น ไม่ช้าก็เร็ว

เรื่องวิญญาณประเภทที่ต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีกจะอธิบายใน บทนี้ ส่วนประเภทที่ไม่ต้องกลับมาจะบรรยายไว้ในบทต่อไป อันเป็นบทอวสานของเล่มนี้

ก่อนอื่น ใครขอให้ผู้ศึกษาทั้งหลายทำความเข้าใจไว้เสียก่อนในเรื่อง การให้ผลของกรรม คือโปรดอย่าเข้าใจว่า กรรมนี้เป็นอะไรอย่างหนึ่งหรือใคร คนหนึ่งที่ทำกรรให้รางวัลหรือลงโทษบุคคล ตามประมวลกฎหมายฉบับใดฉบับ หนึ่งที่ได้ตราไว้ โดยไม่มีความปรานีหรือลดหย่อนผ่อนผันแต่อย่างใด ที่จริงมิใช่ เช่นนั้น เพราะกฎแห่งกรรมที่กล่าวถึงนี้ คือกฎแห่งเหตุและผลทางวิญญาณหรือ ทางใจ (Law Spiritual Cause and Effect) อย่างแท้จริง ซึ่งหมายความว่า ถ้าเราถูกลงโทษในบางครั้ง ก็ไม่ใช่เพราะเราทำบาป แล้วจึงมีใครคนหนึ่งมา ลงโทษ ความจริงก็คือ กรรมชั่วที่เราได้ทำไว้ นั่นเองเป็นตัวการลงโทษเราตาม กฎธรรมชาติ ในทำนองเดียวกัน ถ้าในบางครั้งเรารู้สึกว่าเราได้รับรางวัลก็ไม่ใช่ เพราะเราทำความดี แล้วจึงมีใครมาให้รางวัล แต่อันที่จริง กรรมดีของ เรายุ่่นเองเป็นตัวการที่ให้รางวัลแก่เรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง การที่เรา

ดูเหมือนว่าจะถูกลงโทษและได้รับรางวัลนั้น ก็เป็นเพราะสภาวะทางใจของเราเอง ที่เป็นต้นเหตุให้เราทำชั่วหรือทำดี และสภาวะ ทางใจ หรือความโน้มโน้มของเราเป็นอย่างใด ก็เป็นผลมาจาก ความปรารถนา (หรือตัณหา) ของเรานั้นเอง ดังนั้น ความ ปรารถนาหรือตัณหา (Desire) จึงเป็นตัวการที่ทำให้กระทำความผิด และกรรมนี้ก็เครื่องทำให้เราไปสู่การเกิดใหม่อยู่เรื่อย ๆ

ไม่มีใครถูกบังคับให้เกิดใหม่

ในตอนนี้อาจมีหลายท่านคิดว่า การที่บุคคลหรือว่าวิญญาณต้องกลับมาเกิดใหม่ในโลกมนุษย์นั้น เป็นเรื่องของการ ถูกบังคับให้มาเกิด ทั้งๆ ที่โดยน้ำใสใจจริงแล้ว วิญญาณไม่ได้มี ความปรารถนาเช่นนั้นเลย ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่าเป็นเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด เพราะการที่บุคคลต้องกลับมาเกิดใน โลกมนุษย์อยู่เรื่อยๆ นั้น ก็เพราะความปรารถนาของเขาเอง เป็นแรงผลักดัน ซึ่งกล่าวได้ว่า ไม่มีใครต้องกลับมาเกิดในโลกนี้อีก โดยฝืนความปรารถนาของเขาเป็นอันขาด เมื่อเขายังมีความ ปรารถนา (ซึ่งอาจจะซ่อนเร้นอยู่บางประการ) ซึ่งไม่มีที่จะสนอง ให้เต็มที่สมใจได้ นอกจากจะต้องมาเกิดในโลกมนุษย์เช่นนี้ ก็เป็น อันไม่มีทางเลือกสำหรับเขา จริงอยู่เขาอาจจะไม่รู้สึกรู้ตัวเช่นนั้น (และก็จะเถียงว่าตนไม่มีความปรารถนาเช่นนั้นเลย) แต่กฎของการดึงดูดก็เป็นกฎที่ทำงานโดยไม่มีข้อยกเว้น และเมื่อเขายังยกจิต

ให้พ้นไปจากแรงดึงดูดของสิ่งยั่วยวนของโลกไม่ได้ เขาก็จะต้องถูกระแสดึงดูดหรือความถ่วงของโลกพัดพาให้กลับมาเกิดใหม่จนได้ไม่ช้าก็เร็ว และการเกิดใหม่ก็จะได้สิ่งแหวดล้อม ซึ่งจะทำให้เขามีโอกาสที่จะสนองความปรารถนาที่ตกค้างอยู่那儿ได้สมใจ จนกระทั่งเกิดความชินชาและระอาไปเอง ดังนั้นจึงมีหลักที่แน่นอนอยู่ว่า ตราบใดที่ความปรารถนาหรือตัณหาบางประการแม้เล็กน้อยเพียงไร ยังมีหลงเหลืออยู่ในจิต (ใต้สำนึก) แล้ว มันก็ต้องแสดงอำนาจของมันออกมาจนได้ ในทางใดทางหนึ่ง และในเวลาใดเวลาหนึ่ง

ตัดขาดด้วยวิปัสสนาปัญญา

อย่างไรก็ตาม ข้อความนี้มีได้หมายความว่า ความปรารถนาทุกๆ อย่างของเรา เราจะต้องสนองหรือป้อนให้มันได้สมใจอยากเสียก่อน แล้วเราจึงจะข้ามพ้นมันได้เสมอไป เพราะเหตุที่ทำให้ความปรารถนาหรือตัณหา ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งดับไปได้นั้น ยังมีอยู่อีกประการหนึ่ง คือความรู้และปัญญาอันเกิดจากภายใน (วิปัสสนาปัญญา) ซึ่งได้แก่การที่จิตได้รับการอบรม จนกระทั่งได้วิวัฒนาการไปสู่ระดับที่ประณีตขึ้น จนกระทั่งสามารถย้อนกลับมาองข้างหลัง และก็แลเห็นความเลวทรามหรือความไม่มีแก่นสารของสิ่งที่ตนปรารถนาอยากได้อย่างรุนแรงในกาลก่อนได้ จิตที่ประกอบด้วย (วิปัสสนา) ปัญญา (คือ Insight) เช่นนี้จะเกิดความสลดสังเวชในความหลงผิดแต่เดิมของตน ที่ได้เสียสละเวลาทะยานอยาก

และไฟฝันในสิ่งอันไร้สาระเหล่านั้น และโดยนัยนี้ตัณหาสิ่งเช่นนั้นก็ดับไปเอง (โดยไม่จำเป็นต้องรอให้ได้สมหวังจนกระทั่งเมื่อระอา ไปเอง ซึ่งก็ไม่แน่ว่าจะเบื่อได้ในเวลาอันสั้น)

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ตราบใดที่ความปรารถนาหรือตัณหาแม้เพียงหนึ่ง ยังมีเหลืออยู่แล้ว มันก็จะเกิดแรงดึงดูด ชักพาวิญญูญาณให้ไปสู่สถานการณ์แวดล้อมที่จะล่อ หรือยั่วให้ตัณหาชนิดนั้นเติบโตลุกลามขึ้นมาอีกจนได้ กฎข้อนี้เป็นความจริงเสมอ ทั้งแก่ มนุษย์ในโลกนี้ และแก่วิญญูญาณทั้งหลายในโลกทิพย์ ด้วยเหมือนกัน สรุปความก็คือ อำนาจที่เป็นตัวการทำให้ต้องเกิดใหม่อีกเรื่อยๆ ก็คือ ความปรารถนา หรือความอยากหรือตัณหานั่นเอง

ความเบื่อเทียบ

แต่เมื่อใดวิญญูญาณเริ่มรู้สึกถึงความไร้สาระของโลก และ ความอยากมีประการต่างๆ ที่ทำให้ติดข้องอยู่ในโลกและวัตถุ เมื่อนั้นวิญญูญาณก็จะหันเข้าสู่แรงดึงดูดของธรรมชาติที่สูงกว่าโลก และวัตถุยิ่งขึ้นโดยลำดับ ความจริงข้อนี้อย่าเพิ่งนำไปใช้กับบุคคล ส่วนมากในโลกมนุษย์ที่ชอบกล่าวว่าพล่อยๆ ว่า ตนเองไม่มีความ ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกอีกต่อไปแล้ว จริงอยู่ บุคคลเหล่านั้นอาจจะพูดออกมาด้วยความจริงใจของเขาเท่าที่เขาู้สึกอยู่ (ด้วยจิตสำนึก) ในเวลานั้น แต่ถ้าพิจารณาจิตใต้สำนึกของเขา ก็จะไม่แลเห็นความจริงที่ลึกซึ้งกว่านั้น และแตกต่างจากที่เขาเหล่านั้น

อย่างมาก ทั้งนี้เพราะส่วนมากการที่เขาบอกว่า เขาเบื่อต่อชีวิต ความเป็นอยู่ในโลกนั้น มันมีความหมายแต่เพียงว่าเขาเบื่อชีวิต ความเป็นอยู่แบบที่เขารู้จัก คือแบบที่เขาดำรงชีวิตอยู่เท่านั้น ทั้งนี้ หมายความว่า เขาเบื่อเพียงเฉพาะแบบเดียว หรือบางแบบที่ทำให้ เขาไม่ได้รับความพอใจเต็มที่เท่านั้น แต่ถ้ามีความเป็นอยู่ของชีวิต ในโลกแบบอื่นๆ ซึ่งจะทำให้เขามีประสบการณ์อื่นๆ ที่ดีกว่านั้นก็ไม่น่าจะแน่ใจว่าเขาจะยังคงเบื่ออยู่อีกหรือไม่ กล่าวได้ว่า สำหรับ บุคคลประเภทนี้ ถ้าเขามีโอกาสที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เป็นแบบอื่นๆ ซึ่งไม่ซ้ำกับแบบที่เขาเบื่อแล้ว เขาก็คงจะต้องพอใจและติดข้องอยู่ เหมือนดังเดิมนั่นเอง เช่นถ้าเขาได้มีทรัพย์สินสมบัติมากกว่านั้น มีชื่อเสียงมากกว่านั้น มีความรักสมหวังยิ่งกว่านั้น หรือสามารถ ทำให้อุดมคติของเขาเกิดเป็นความจริงได้เช่นนั้นๆ เขาก็คงจะไม่อยากจากโลกและชีวิตนี้ไปเลย

ดังนั้น บุคคลประเภทนี้จึงไม่ใช่เบื่อชีวิตและโลกอย่างแท้จริง ที่เขาเบื่อก็คือเพราะว่า เขาไม่ได้สมปรารถนาในความรักบ้างในทรัพย์สินสมบัติบ้าง หรือในชื่อเสียงบ้าง หรือไม่ก็ในร่างกายซึ่งไม่สวยหรือแข็งแรงสมใจเขาเท่านั้นเอง

เสียงกระซิบของตัณหา

สำหรับวิญญาณในโลกทิพย์ซึ่งได้เข้าไปนานพอสมควรก็จะรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่ายิ่งขึ้น เพราะได้รับการพักผ่อนเป็น

อย่างดี ในระหว่างนี้วิญญาณก็จะลืมความทุกข์ยาก และความเบื่อหน่ายต่อชีวิตที่ได้เคยรู้สึกมาแต่เดิมไปเป็นส่วนมาก เพราะ บัดนี้มีแต่ความเป็นหนุ่มสาว เต็มไปด้วยความหวังและโครงการ และมองไปข้างหน้าด้วยความสดชื่น ทะเยอทะยาน และก็เริ่มจะ ได้ยินเสียงกระซิบซึ่งอยู่ในห้วงลึกค่อยๆ ดังขึ้นอีก เสียงนี้คือเสียง เตือนให้ลงมือทำงาน (ตามแบบที่เคยทำมาแล้วในโลกมนุษย์) เป็น งานที่ยังทำไม่สำเร็จสมใจดี เสียงนี้จะค่อยๆ ดังขึ้นๆ พร้อมกับ วิญญาณก็ค่อยๆ ถูกกระแสแห่งโลกพัดพาเข้าสู่เกลียวคลื่นแห่ง การเกิดใหม่ในโลกอีกตามเดิม

อันที่จริง ความเปลี่ยนแปลงกลับไปกลับมาของความรูสึกเช่นนี้ ก็ได้เกิดขึ้นแก่เราบ้างเหมือนกัน แม้ในขณะที่เราดำรงชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นี้เอง บางครั้งหลังจากทำงานหนักมาแล้วทั้งวัน หรือว่าเป็นเวลานานๆ เราจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ และรู้สึกเบื่อระอา ทำให้คิดว่า นี่เราจะทำไปเพื่อหาประโยชน์อะไรกัน เรามีความคิดเกิดขึ้นมาว่าน่าจะได้หยุด เลิก และพอกันทีกับชีวิตและ การงานแบบนี้ แต่ครั้นเมื่อเราได้หลับอย่างเต็มอิม พักผ่อนอย่างเต็มที่ เปลี่ยนอากาศหรือสิ่งแวดล้อมเสียอย่างเต็มที่ ไม่ช้าเราก็จะ เกิดความ คึกคัก กระชุ่มกระชวย อยากระโดดเข้าสู่วงแห่งการงาน อันยุ่งเหยิง และรู้สึก ว่ามองไปข้างหน้าด้วยความหวังอันสดชื่นอีก

ดังนั้นจึงได้กล่าวว่่า บุคคลส่วนมากไม่ได้มีความเบื่อต่อโลก และชีวิตอย่างแท้จริงเลย แท้จริงนั้น เขาเบื่อชีวิตและโลกแบบนั้น

เพราะต้องการชีวิตและโลกแบบอื่นๆ มากกว่า (อย่างน้อยก็ชั่วคราว) ความเบื่อของเขาเกิดจากอารมณ์ ชั่วแล่น (คือไม่ได้เกิดจากปัญญาอันแท้จริงที่เรียกว่า วิปัสสนาปัญญา) และวิญญาณที่เสวยสุขในโลกทิพย์ก็เป็นเช่นเดียวกันนี้ พอได้มีโอกาสเปลี่ยนสถานที่และสิ่งแวดล้อม (หรือให้มีโอกาสได้สนองความปรารถนาที่ซ่อนอยู่) วิญญาณก็จะกระโดดเข้าแสดงละครแห่งชีวิตต่อไปด้วยความยินดี ทั้ง ๆ ที่เคยคิดว่าตนเองเบื่อชีวิตแล้วนั่นแล

คนเราเลือกที่เกิดได้หรือไม่ ?

อีกข้อหนึ่ง ที่ยังมีผู้เข้าใจผิดเป็นส่วนมาก ก็คือเรื่อง วิญญาณจะต้องเลือก หรือได้สิ่งแวดล้อมในการเกิดใหม่โดยตนเองไม่สามารถรู้สึกตัวล่วงหน้าได้เลย เรื่องเช่นนี้พอจะมีความจริงอยู่บ้าง ในเมื่อพูดถึงวิญญาณชั้นต่ำ เพราะในระดับนี้ การที่จะกลับมาเกิดใหม่ในสิ่งแวดล้อมอย่างใด รู้สึกว่าส่วนใหญ่มักจะเป็นไป โดยการบงการของสัตยชาติญาณ (แบบสัตว์เดรัจฉานทั่วไป) และก็ เป็นไปโดยไม่รู้สึกตัวหรือไม่รู้ตัวล่วงหน้าเลย เรียกได้ว่า ไม่มีโอกาสเลือกที่เกิดได้เลยโดยแท้ แต่สำหรับวิญญาณที่มีความรู้และปัญญาในเรื่องทางวิญญาณ (คือวิปัสสนาปัญญา) พอสมควรจะสามารถรู้สึกตัวได้บ้าง อย่างน้อยก็เป็นรางๆ คล้ายกับในความฝัน ซึ่งจะเกิดขึ้นในระหว่างการหลับระยะที่สอง คือก่อนจะกลับมาเกิดในโลกมนุษย์ ในระหว่างสภาวะของจิตที่คล้ายๆ กับฝันนี้

วิญญูณจะสามารถเห็นเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อไปกับตนได้วางๆ และก็สามารรถจะตัดสินใจหรือคัดเลือกที่เกิดได้บ้างตามสมควร (มากหรือน้อยสุดแต่แรงกรรม) ถ้าวิญญูณมีลักษณะเข้มแข็งและมีปัญญา (ในทางวิปัสสนา) คຸ່ມครองตัวด้วยการเลือกที่เกิดก็จะสามารถกระทำได้รุนแรงกว่านั้น คือวิญญูณที่มีกำลังจิตขนาดนี้อาจจะสร้างสถานการณ์ (Create circumstances) สำหรับให้ตนมาเกิดใหม่ได้ตามความปรารถนาด้วยก็ได้ แต่ทั้งนี้จะกระทำได้น้อยเพียงใด ก็ต้องสุดแล้วแต่แรงกรรมของแต่ละคนด้วยเหมือนกัน (ดังนั้น ค้ากล่าวที่ว่า คนเราเลือกที่เกิดไม่ได้ จึงมีความจริงสำหรับวิญญูณชั้นต่ำมากกว่าวิญญูณชั้นสูงที่ได้บำเพ็ญบารมีมาบ้างแล้ว)

ค้นหาหมายถึงความอยากในทางที่ดีด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อกล่าวถึงอำนาจของความปรารถนาหรือค้นหา อันเป็นตัวการทำให้วิญญูณต้องกลับมาเกิดใหม่อีกนั้น โปรดอย่าเข้าใจว่าความปรารถนาหรือความอยากดังกล่าวแล้ว จะเป็นไปในทางที่ต่ำหรือหยาบหรือเลวร้ายเสมอไป อันที่จริงในบางครั้งความปรารถนานั้นอาจจะเป็นชนิดที่ดีมากๆ ก็ได้ ซึ่งในกรณีเช่นนี้เราอาจจะเปลี่ยนชื่อเรียกเสียใหม่ก็ได้ว่า เป็นความบันเทิงใจ หรืออุดมคติอันสูงส่งอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ แต่เนื่องจากยังเป็นความปรารถนาในทางใดทางหนึ่งอยู่ ดังนั้นอิทธิพลที่จะ

ชักจูงให้วิญญาณเข้าถือกำเนิด ในอัฐภาพใหม่ จึงยังต้องมีแฝงอยู่เสมอ และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็จะต้องการกระทำเพื่อสนองความปรารถนา จนได้ความปรารถนาหรือตัณหานี้ ได้แก่ความอยากที่จะมีอะไรบางอย่าง ที่จะทำอะไรบางอย่าง และที่จะเป็นอะไรบางอย่างความหวังดี หรือความเมตตาแม้จะเป็นไปในระดับที่ไม่เห็นแก่ตัวก็ยังเป็นลักษณะของความอยาก แม้ความต้องการอย่างอื่นอันมีอุดมคติที่สูงส่งเพียงใด ก็ยังต้องเป็นไปตามกฎนี้ ดังนั้นความต้องการที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้มีความสุขโดยทั่วกัน ก็เป็นลักษณะของความอยากหรือตัณหาอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับความต้องการที่จะเบียดเบียนผู้อื่นเหมือนกัน โดยนัยนี้ จึงกล่าวได้ว่าวิญญาณชั้นสูงที่ไม่ได้มีความเห็นแก่ตัว ได้ถูกแรงกรรมหรือความอยากพัดพาให้มาเกิดในโลกมนุษย์ (เพื่อที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์) ก็มีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

แต่ทว่าวิญญาณที่ดับความอยากลงได้จริงๆ แล้ว ก็จะไม่ถูกแรงกรรมดึงดูดให้ตกกระแสหรือเกลียวคลื่นแห่งการเกิดใหม่อีก ท่านผู้รู้เช่นนั้นจะได้รับความดึงดูดจากกระแสเบื้องสูงอย่างเดียวกรรมของท่านเหล่านั้น ย่อมเป็นไปเพื่อชักนำให้ท่านห่างออกไปจากโลกมนุษย์ยิ่งขึ้นทุกที แต่นั่นแหละวิญญาณที่ได้บำเพ็ญบารมีถึงขนาดนี้ มีน้อยเหลือเกิน นานแสนนานจึงจะมีขึ้นสักพักหนึ่ง ส่วนมากก็จะต้องวนเวียนอยู่ในเกลียวคลื่นแห่งการเวียนเกิดเวียนตายครั้งแล้วครั้งเล่าไปก่อน จนกว่าเมื่อเวลาล่วงไปนานแสนนาน

วิญญูณต่างๆ ก็จะพัฒนาไปจนถึงจุดที่จะไม่ต้องกลับมาอีก ในทำนองเดียวกัน เราทุกคนในโลกนี้ และวิญญูณทุกดวงในโลกทิพย์ต่างก็กำลังเดินทางอยู่บนถนนแห่งการพัฒนาศายเดียวกัน (เป็นแต่ที่เราจะไม่ถึงจุดหมายปลายทางพร้อมกันเท่านั้น) สำหรับผู้ที่มีคติในสัมปรายภพว่าจะไม่ต้องกลับมาเกิดอีก จะเป็นเช่นไรนั้น ขอได้โปรดอ่านดูในบทต่อไป อันเป็นบทสุดท้ายของเล่มนี้ หากข้อความในบทนั้นมีตอนใดที่ท่านรู้สึกว่าจะจับใจ คือเข้าถึง ใจของท่าน หรือว่าทำให้ท่านเกิดความประทับใจอย่างประหลาด ก็แสดงว่าท่านเริ่ม เข้าสู่ทางสายที่จะไม่ต้องกลับมาสู่โลกนี้อีกต่อไปแล้ว

บทที่ ๒๐

ผู้ไม่กลับมา

โลกเรานี้เป็นเพียงโรงเรียนเตรียมโรงเรียนหนึ่ง ในบรรดาโรงเรียนเตรียมอันมีจำนวนนับไม่ถ้วน สำหรับการพัฒนาหรือการศึกษาของวิญญาณ มันเป็นโรงเรียนที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวในสากลจักรวาล และอย่างดีที่สุดก็เป็นโรงเรียนชั้นต่ำแห่งหนึ่งเท่านั้นเอง โลกเราถือกำเนิดจากอวกาศ และมันก็จะละลายหายไปสู่อวกาศ ในวันหนึ่งแต่แม้หลังจากที่โลกเช่นนี้นับจำนวนไม่ถ้วนได้เกิดขึ้นมา และสลายตัวไปแล้ววิญญาณก็ยังคงดำรงอยู่ตลอดไปนานเท่านาน ดังนั้น (เมื่อว่าในแง่ปรมาตมัย) เราจึงไม่ควรจะถือว่าโลกนี้มีความสำคัญหรือยิ่งใหญ่มากมายนัก

แต่การถือว่า วิญญาณจะไม่มีความสามารถข้ามพ้นแรงดึงดูดของ (ความอยาก) ในโลกไปได้ (โดยต้องวนเวียนอยู่กับโลกตลอดไปนานเท่านาน เช่นที่กล่าวมาแล้ว) ก็เป็นการคิดผิดเหมือนกัน สำหรับบุคคลส่วนมาก อาจเป็นจริงตามนั้นไปอีกนาน แต่ถึงอย่างไร

ก็ยังมีบุคคลและวิญญาณอีกประเภทหนึ่ง ที่สามารถ ตัดความหลงและความอหังการในโลกได้จริงๆ ท่านเหล่านี้แลคือ “ผู้ไม่กลับมาอีกต่อไป”

ดังนั้นจึงมีวิญญาณในโลกทิพย์และบุคคลในโลกเรา นี้ อยู่จำนวนหนึ่ง ที่ได้วิวัฒนาการมาถึงขั้นนี้แล้ว สำหรับผู้ที่เป็นมนุษย์นั้น เมื่อละจากกายเนื้อ เข้าถึงโลกทิพย์แล้ว ก็เป็นอันสถิตอยู่ในโลกทิพย์ตลอดไป โดยทำการเลื่อนขั้นตนเอง ณ ที่นั่นเลย นอกจากนั้น ในโลกมนุษย์ก็ยังมีมนุษย์อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งนับเป็น จำนวนหลายต่อหลายพันเหมือนกัน ที่ได้พัฒนาถึงขั้นสูงเกือบถึงขนาดนั้น กล่าวคือ จะต้องมาถือกำเนิดในโลกนี้อีกเพียงครั้งเดียว แล้วก็ไม่ต้องมาอีก และในครั้งต่อไปซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ก็จะเป็นครั้งที่มิสตีปัญญาสูงมาก ในปัจจุบันนี้ เรากำลังจะมาถึงที่สุดแห่ง ยุคซึ่งจะมีบุคคลเป็นจำนวนมาก กำลังทำความพากเพียรทางจิตอย่างริบเร่ง บรรดาท่านผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ ก็คงมีหลายท่านที่รวมอยู่ในประเภทนี้ด้วยเหมือนกัน

ไม่มีคำพูดสำหรับบรรยาย

สภาวะชั้นสูงขึ้นไป

การที่จะพูดถึงสภาวะความเป็นไปของภูมิสูงให้เป็นที่เข้าใจ และนึกวาดภาพมองเห็นตามได้นั้น เป็นเรื่องที่ไม่สามารถกระทำได้อย่างสมบูรณ์เลย เพราะเราไม่มีภาษาพูดที่จะบรรยายได้เต็มที่

และนอกจากนั้น จิตของเรายังอยู่ในระดับต่ำ จึงไม่สามารถที่จะ นึกวาดภาพไปตามให้เห็นจริงได้ กล่าวได้ว่า สำหรับจิตที่ยังพัฒนา เมาไม่ถึงนั้น แม้เพียงแต่จะนึกหรือคิดตามก็ยังไม่ไหว และนี่ ก็หมายถึงโลกทิพย์ที่อยู่ในระดับภูมิชั้นกลางเท่านั้น ไม่ต้องกล่าวถึง ภูมิชั้นสูงว่า จะอยู่เหนือระดับความนึกคิดของมนุษย์ส่วนมาก สักเพียงไร และก็ไม่ต้องกล่าวถึงภูมิที่เหนือแม้โลกทิพย์ชั้นสูงสุด ขึ้นไปอีก เราจะนึกได้ก็แต่เพียงว่ามีสภาวะความเป็นอยู่แห่งชีวิต ที่ละเอียดประณีตเหนือขึ้นไปเป็นชั้นๆ (ภูมิแล้วภูมิเล่านับจำนวน ไม่ถ้วน ซึ่งมีความบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น) กว่ากันขึ้นไปเป็นลำดับ และ วิญญาณทั้งปวงก็กำลังบ่ายหน้าไปสู่ภูมิเหล่านี้ ช้าบ้างเร็วบ้างตาม แต่กรรมของตน ในที่สุดก็จะบรรลุถึงสภาวะที่เรียกว่า ไม่มีขอบเขต จำกัด (The Infinite) เป็นอันดับสุดท้ายของการวิวัฒนาการ

การที่จะหลุดพ้นจากการเวียนเกิดเวียนตาย กลับไปกลับมา อยู่ในโลกนี้ได้ วิญญาณจะต้องมีปัญญาเข้าใจถึงสภาวะของตนเอง และความเกี่ยวข้องหรือความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสภาวะ ที่เป็นอนันตกาล หรือที่เป็นส่วนรวม (The Whole) นี้หมายถึงการ รู้แจ้งความเป็นมาของจักรวาลที่เต็มไปด้วยปรากฏการณ์ต่างๆ (phenomenal universe) และได้รู้ว่าโลกทางจิต (spiritual World) เป็นโลกที่จริง เมื่อเป็นเช่นนี้ ความผูกพันและติดข้องใน วัตถุ ก็จะเริ่มคลายตัว และวิญญาณก็จะเริ่มพยายามดิ้นรน เพื่อหาทางออกจากสิ่งที่ผูกมัดอยู่ ความเป็นอิสระจากเครื่องผูกมัดดวงจิต

นี้แล เป็นจุดมุ่งหมายของปรัชญาของท่านโยคี เป็นเหตุผล จุดประสงค์และจุดหมายปลายทางของโยคะ บางคนก็เข้าถึงจุดนี้ได้ โดยการปฏิบัติด้วยความซื่อตรง บ้างก็เข้าถึงได้โดยการแผ่เมตตา ให้แก่สภาวะที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ (ส่วนรวม) และสภาวะที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ยิ่งใหญ่ ส่วนย่อยในตัวของคนทุกคน บ้างก็ใช้ปัญญาและเข้าถึง ด้วยความรู้จากการปฏิบัติด้วยปัญญานั้น บ้างก็อาศัยการพัฒนา ญาณภายใน แนวการปฏิบัติต่างๆ เหล่านี้ ก็ล้วนเป็นทางสายต่างๆ เพื่อให้เข้าถึงจุดหมายปลายทางอันเดียวกันนั่นเอง เมื่อปฏิบัติถึง ชีตที่สุดแล้ว ความอยากหรือตัณหาก็ตึงความสิ้นสุดแล้ว และ วิญญาณก็เป็นอิสระจากโลกพร้อมที่จะเหินลมและทะยานขึ้นสู่ ห้วงเวหาแห่งความสมบูรณ์ทางจิตได้อย่างเต็มที่

ปรัชญาหรือแนวทางปฏิบัติในตะวันออกล้วนมีเรื่องเช่นนี้ เป็นแกนกลางเช่นเดียวกัน แม้ว่าจะมีรายละเอียดปลีกย่อยและ เรียกชื่อต่างๆ กันไปบ้างก็ตาม ผู้เข้าใจความจริงเรื่องนี้แล้ว จะทราบได้ว่าคำสอนของศาสนาต่างๆ ย่อมมีความจริงอันลึกซึ้ง ในด้านใน (esoteric side) แฝงอยู่ด้วยทั้งสิ้น

ขอนำคำพูดของนักเขียนชาวตะวันตกผู้หนึ่ง ที่ได้เขียน ถึงเรื่องตะวันออกไว้ มาให้ท่านทั้งหลายได้พิจารณาดังต่อไปนี้ “คำสอนของทางฝ่ายฮินดูมีความมุ่งหมายให้ทุกคนเป็น ชิตม (Jitama) คือเป็นนายของตนเองโดยสมบูรณ์อยู่เหนือสิ่งอื่นใด ทั้งหมด เป็นอิสระจากความยึดมั่นถือมั่นในโลกทุกประการ สัตว์โลก

ทั่วไปที่มีอันจะต้องตายเป็นธรรมดา มีสภาพเป็นเสมือนนักโทษคือถูกผูกมัดติดข้ออยู่ในโลกแห่งประสาธัมผัสที่ เป็นมายา ผู้หวังความเป็นอิสระจะต้องพยายามทำลายเครื่องผูกมัด หรือความติดข้องดังกล่าวแล้วเสียก่อน ทั้งนี้จะกระทำได้โดยการบำเพ็ญตบะ ทรมานตนอย่างเคร่งครัดเป็นเวลานานพอ เมื่อการบำเพ็ญเพียร ได้มาถึงขั้นที่เพียงพอแล้ว แม้บุคคลผู้นั้นจะยังคงมีชีวิตอยู่กับมนุษย์ในโลกมนุษย์ก็ตาม แต่ทว่าเรื่องความเกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ จะเลือนหลุด และไหลออกไปจากท่าน เหมือนกับน้ำไหลลงจากหลังเปิดฉะนั้น การดำรงชีวิต (ในโลกมนุษย์) ของท่านจึงเปรียบเหมือนกงล้อที่ยังหมุนต่อไป (อีกพักหนึ่ง) โดยที่แรงกระตุ้นให้หมุนได้สิ้นสุดลงแล้วฉะนั้น หรืออีกนัยหนึ่ง ก็คล้ายกับการแกว่งไกวของกิ่งไม้ที่เกิดจากการที่นกได้ถลาบินออกไปแล้ว (คือจะแกว่งอยู่เล็กน้อยชั่วขณะหนึ่ง) ฉะนั้น ท่านนั้นเป็นผู้ตื่นแล้วในเมื่อเทียบกับชนทั้งหลายผู้หลับและมีปัญญาจักษุอันมืดมิด ด้วยความหลงในสิ่งที่เป็นมายา ท่านนั้นเป็นอิสระแล้ว เมื่อเทียบกับชนทั้งหลายผู้ยังถูกผูกมัดติดข้องกับโลกตลอดเวลา”

แนวทางปฏิบัติแบบต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนข้อความที่กล่าวมาข้างต้นนั้นยังมี ความเข้าใจผิดที่ น่าเสียดายอยู่อย่างหนึ่งในเรื่อง “การบำเพ็ญตบะ จะทรมานกายอย่างเคร่งครัด” อันที่จริงท่านผู้รู้ทั้งหลายย่อม

ไม่ส่งเสริมและสรรเสริญการบำเพ็ญกรรมกายเช่นนั้นเลย วิธีปฏิบัติที่ถูกต้องคือการเจริญปัญญา และการทำให้บริสุทธิ์เพื่อรับ กระแสปัญญาจากเบื้องบน (Divine Wisdom) ซึ่งจะไหลเข้ามาโดยบังเกิดเป็นญาณความรู้ขึ้นเองจากภายใน (Intuition) อันที่จริง การที่เราที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในโลก ก็เพราะเรายังไม่มีกำลังปัญญา พอที่จะเห็นโทษของมันนั่นเอง ถ้ากำลังปัญญาของเรามีพอแล้ว ก็จะสามารถเห็นสภาวะที่แท้จริง และหมดความทะยานอยากหรือความติดข้องไปเอง วิธีปฏิบัติแบบภักติโยคะ คือถือความซื่อสัตย์มุ่งมั่นต่อสภาวะสูงสุดเป็นแนวทางที่ดี วิธีปฏิบัติที่เรียกว่า กรรมโยคะ คือการทำงานด้วยความมุ่งมั่นในอุดมคติโดยไม่คิดถึงรางวัลที่ดี ย่อมเป็นหนทางบรรเทากิเลสที่ปิดบังดวงตาคือปัญญาได้เหมือนกัน แต่วิธีปฏิบัติที่สำคัญที่สุดก็คือ ญาณโยคะ ซึ่งเป็น หนทางเจริญปัญญาโดยเฉพาะ

สำหรับผู้ต้องการหลุดพ้นด้วยปัญญา ข้าพเจ้าใคร่ขอแนะนำให้ท่านศึกษาปรัชญาฝ่ายโยคะ หรือคำสอนของศาสนาทางตะวันออกอย่างอื่นก็ได้ที่เป็นไปเพื่อการเจริญปัญญาโดยส่วนใหญ่ คำสอนเหล่านี้ถ้าท่านปฏิบัติตาม ก็จะเป็นเครื่องเจริญปัญญาทำให้เห็นแจ้งความจริงในทางจิต ซึ่งมีแฝงอยู่ในศาสนาทั้งหลาย ถ้าเราได้เข้าใจแก่นของคำสอนเหล่านั้นโดยถูกต้อง

มนต์อันมีค่าเป็นธรรมโอสถ

ต่อไปนี้เป็นข้อแนะนำขอเสนออรรถาธิบายของหนังสือเล่มหนึ่ง ในบรรดาหนังสือทั้งหลายที่นำทางให้เกิดปัญญา และปลุกใจให้เกิดความกล้าหาญในการทำความดี เพื่อผลในทางวิญญาณ ซึ่งได้ตัดตอนมาคำอธิบายของหนังสือชื่อ Light on the path ดังต่อไปนี้

“ท่านทั้งหลายจงเสาะหารากเง่าของความชั่วใน ดวงใจของท่านเอง แล้วแลขุดค้นมันออกมาทำลายเสียรากเง่าของความชั่วดังกล่าวนี้มีอยู่ทั่วไปในดวงใจของคนที่ถูกตัณหาครอบงำ (โดยทั่วไป) และในใจของนักศาสนาที่เคร่งครัดเหมือนกัน คนแข็งแรงเท่านั้นจึงจะฆ่ามันเสียได้ แต่คนอ่อนแอจะมัวแต่คอยให้มันงอกงามผลิดอกออกผลแล้วตายไปเอง ก็ความชั่วนี้มันเป็นต้นไม้ที่สามารถเจริญงอกงามอยู่ได้ตลอดทุกยุคทุกสมัยโดยไม่มีวันตาย (เอง) มันจะออกดอกงดงามในเมื่อบุคคลเวียนเกิดแล้วตายอีกอยู่โดยไม่รู้จบ คนที่ต้องการจะเข้าสู่มรรคปฏิบัติแห่งการปฏิบัติ (ธรรม) อันจะทำให้เขามีกำลังเข้มแข็งจะต้องฉีกมันให้ขาดออกไปจากหัวใจของเขาให้ได้ แน่ละหัวใจของเขาจะต้องมีโลหิตออกไปไหลซึม และชีวิตของเขาก็จะคล้ายกับแตกทำลายเป็นผุยผง แต่เรื่องเช่นนี้เป็นความธรรมดา

ซึ่งเขาจะต้องทนและผ่านไปให้ได้ บางครั้งมันอาจจะเกิด ขึ้นใน ระยะเวลาแรกๆ ของการปฏิบัติเพื่อเข้าสู่มรรคอันจะนำไปสู่ชีวิตใหม่ แต่ใน บางกรณี มันก็อาจจะเกิดขึ้นในระยะสุดท้าย แต่นั่นแหละขอท่านผู้ แสวงหาความจริงทั้งหลายพึงระลึกไว้เสมอว่า มันจะต้องเกิดขึ้นจนได้ และขอให้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ให้ดี จงอย่าหมกมุ่นในอดีต จงอย่า กังวลถึงอนาคต แต่จงอยู่ในภาวะที่เป็นอนันตกาลไม่รู้จบ (คือปัจจุบัน) ในภาวะอันเป็นอนันตกาลนั้น วัชพีชคือโทษทุกข์ทั้งปวงจะไม่มีโอกาส เจริญงอกงาม ในสภาวะดังกล่าวนี้จะไม่มีเมฆไผ่ฟ้าทั้งปวงมา รบกวนให้เศร้าหมองได้เลย”

“ถ้าท่านต้องการผล ขอให้คิดว่ามันเหมือนดอกไม้ ซึ่งบานแบ่ง อย่างงอกงามในความสงบ ซึ่งจะเกิดขึ้น **ภายหลัง** พายุกล้าเท่านั้น แต่ **ไม่ใช่ก่อน** พายุอันรุนแรงนั้นเลย ท่ามกลางการต่อสู้ และขับเคี่ยว อย่างทรหด ต้นไม้ (ที่จะผลิดอกไม้คือผลงานอันน่าชื่นใจนี้) จะเจริญ งอกงามออกราก และแตกหน่อแทงขึ้นมาเหนือพื้นดิน มันจะขยายกิ่ง ก้าน ผลิใบน้อยใหญ่ และออกดอกตูมมาให้เราเห็นแต่จะยังไม่บาน ก่อน มันจะยังไม่บานจนกว่าส่วนแห่งอำนาจศักดิ์สิทธิ์ทิ วิ Divine...(Creator) ที่ได้สร้างสรรพสิ่งขึ้นมาเพื่อทดลองความทนทาน และคุณสมบัติต่างๆ นั้น จะได้ยื่นมือเข้ามาประคองไว้ จนกว่า ธรรมชาติทั้งปวงได้

ยอมแพ้ (คือพายุอันรุนแรงได้สงบลง) และความรุนแรง เดือดร้อนต่างๆ ได้กลายเป็นเครื่องมือสร้างสรรค์ความเจริญ (ไม่ใช่เครื่องมือสำหรับทำลายตั้งแต่ก่อน)

จากนั้น เมื่อพายุร้ายสิ้นสุด สิ่งที่เกิดตามมาคือความสงบ ชนิดที่มันจะเกิดขึ้นในประเทศร้อนหลังจากฝนตกใหญ่ ในสภาวะเช่นนี้ ธรรมชาติดำเนินงานอย่าง รวดเร็วเหลือเกิน จนกระทั่งเราแทบจะดูตามไม่ทัน (เพราะตามปกติงานของธรรมชาติจะช้ากินเวลานาน เช่น ในการบานของดอกไม้เป็นต้น เราจะเฝ้าดูอย่างไร ก็จะไม่ค่อยเห็นชัดว่ามันบานขึ้นเรื่อยๆ นอกจากว่าจะใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์ ชนิดที่เปิดหน้ากล้องเป็นพัลๆ ทุกระยะ ๕ หรือ ๑๐ นาที เป็นต้นเท่านั้น ความจริงเช่นนี้เราจะเห็นได้จากภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับธรรมชาติบางเรื่องของ วอลท์ ดิสนีย์ เป็นต้น) ในที่สุด ความสงบเยือกเย็น ก็จะเกิดขึ้นแก่ วิญญาณ ซึ่งถูกพายุร้ายและอำนาจของธรรมชาติกระหน่ำซ้ำเติมอย่างรุนแรง ในความสงบเย็นอันลึกซึ้งนี้เอง สิ่งทีลึกลับมหัศจรรย์จะเกิดขึ้นตามมา อันจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าวิญญาณได้เข้าถึงจุดที่มุ่งหวังแล้ว ท่านจะเรียกจุดนี้ว่าอะไรก็ตามใจ เพราะความจริงก็คือ มันเป็นเสียงภายใน ซึ่งจะเปล่งออกมาให้ท่านได้ยินในเมื่อ เสียงอื่นๆ ได้ดับสูญไปหมดสิ้นแล้ว มันเป็นผู้นำข่าว

(แห่งความสำเร็จ) มาบอกให้วิญญาณรู้ตัว แต่มันก็เป็นผู้ส่งข่าวที่ไม่มีตัว มันเป็นดอกไม้ของวิญญาณ ที่บัดนี้ได้บานเบ่งอย่างเต็มที่แล้ว อันที่จริงเราจะอุปมาอย่างไรก็จะไม่ทำให้เห็น หรือเข้าถึงธรรมชาติที่แท้จริงของมันเลยแต่หลังจากนั้นแล้ว ท่านจะรู้สึกว่ามันอยู่กับท่านเสมอ มองหาเมื่อใดก็พบ ต้องการเมื่อใดก็มา ไม่ว่าจะมีความร้าย พัดกระหน่ำอีกหรือไม่ก็ตาม

ความสงบเยือกเย็นดังกล่าว อาจเกิดขึ้นชั่วขณะ ในบางราย หรืออาจเกิดขึ้นติดต่อกันนานถึงพันปีก็ได้ ในรายอื่นๆ แต่มันก็ต้องสิ้นสุดลง หลังจากนั้น ท่านจะเป็นผู้มีกำลังอยู่กับตัว การต่อสู้ อาจจะต้องเกิดแล้วเกิดอีก แต่แล้วท่านก็เอาชนะชนะได้ และในระหว่างการหยุดพัก การต่อสู้นั้น ธรรมชาติก็จะหยุดนิ่ง (ความสงบเยือกเย็นก็จะปรากฏอีกหลังจากพายุร้ายผ่านไปแล้ว)

ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าจะขอยุติข้อความในหนังสือเล่มนี้ โดยจะขอตัดข้อความบางตอนจากหนังสือเล่มที่กล่าวถึงข้างต้นเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย ดังต่อไปนี้

ความจริงสามประการ

ต่อไปนี้เป็นความจริงอันยิ่งใหญ่ ๓ ประการ ซึ่งเป็น ความจริงขั้นสูงสุด เป็นความจริงซึ่งไม่มีวันสูญหายหรือทำลาย

นอกจากว่าบางครั้งอาจจะไม่มีผู้ทราบหรือได้ยินเสียงประกาศตนเอง ของความจริงเหล่านี้เท่านั้น ความจริง ๓ ประการนั้นคือ :-

(๑) วิญญาณของมนุษย์เป็นอมตะ และมีลู่ทางที่จะพัฒนา

ได้ในอนาคตอย่างรุ่งโรจน์ โดยไม่มีขอบเขตจำกัด

(๒) สภาวะที่ทำให้เรามีชีวิตขึ้นมาได้นั้น อยู่ได้ทั้งภายใน ตัวเราและภายนอกตัวเรา (คือแม้ไม่ต้องอาศัยอวัยวะร่างกายมนุษย์นี้ ก็ยังมี ยังเป็นอยู่ได้) เป็นสภาวะที่ไม่รู้จักตาย และให้คุณแก่เราอยู่เสมอ เราไม่สามารถจะเห็นหรือได้ยิน หรือรู้สึกถึงสภาวะดังกล่าวนี้ได้ แต่ก็อาจจะรู้ว่า (แบบเข้าถึง) ได้ ถ้าเราต้องการความรู้แบบนั้น ทศเสกตัวออส

(๓) ทุกคนเป็นผู้สร้างกฎหมายขึ้นสำหรับตนเองอย่างแท้จริง เป็นผู้ทำให้ตนเองได้รับความรุ่งโรจน์และความตกต่ำ เป็นผู้ลิขิตชีวิตของตนเอง เป็นผู้ให้รางวัลและลงโทษตนเอง

ความจริงทั้งหลายเหล่านี้ เป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่เท่าเทียม กับชีวิตของเรา แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็นความจริงที่ตรงไปตรงมาไม่ยุ่งยากและสับสนซับซ้อน เช่นเดียวกับดวงจิตของมนุษย์เหมือนกัน ขอท่านทั้งหลายจงป่าวประกาศความจริงเหล่านี้ ให้แก่ผู้แสวงหาความจริงทั้งหลายได้ทราบโดยทั่วกัน

ไม่มีความตาย

และบัดนี้ ข้าพเจ้าก็ใคร่จะขอลาท่านผู้อ่านไปก่อน เท่าที่ได้บรรยายมา ตั้งแต่ต้นนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าอย่างน้อยก็คงจะเป็น เสมือนเมล็ดพืชที่สามารถจะ เจริญงอกงามเป็นไม้ใหญ่อันสมบูรณ์ขึ้นได้ในอนาคตและอันที่จริง จุดประสงค์ ของครูอาจารย์ทั้งหลาย ก็เป็นไปในทำนองนี้ อย่างน้อยข้าพเจ้าเชื่อว่า คงจะ สามารถทำให้เกิดความเข้าใจแก่ท่านได้ตามสมควรว่า อันที่จริงนั้น ไม่มีความ ตาย (ดังที่เราเข้าใจโดยปกติ) เลย สิ่งที่เราสมมติเรียกว่าความตายนั้น เป็น เพียง (สิ่งที่นำไปสู่) ชีวิตในอีกแบบหนึ่งเท่านั้นเอง และเป็นความเป็นอยู่ของ ชีวิตใกล้เคียงกับชีวิตที่แท้จริง (ยิ่งกว่าชีวิตใน โลกนี้เสียอีก) ขอให้ท่านจงเป็นผู้ มีนัยน์ตา คือปัญญาอันเปิดออกรับ ความรู้แจ้งในความจริงที่กล่าวมาแล้วด้วย ตนเองเทอญ.

ขอความสงบจงมีแก่ท่าน

หมายเหตุ เมือง ยอห์นสเทาว์น ที่กล่าวถึงเกี่ยวกับเรื่องน้ำท่วม

ในหน้า ๖๘ นั้นเป็นเมืองที่อยู่ในมลรัฐเพนซิลวาเนีย

สหรัฐอเมริกา เกิดน้ำท่วมใหญ่เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๘๙

มีคนเสียชีวิตมากกว่า ๒,000 คน

ข้อความที่น่าสนใจบางตอน
จากหนังสือชุดโลกทิพย์เล่มต่อไป
ซึ่งแปลจาก

THE LIFE AFTER DEATH

By

C.W. Leadbeater

คนเป็นคนตาย

การใช้คำว่า “ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่” และ “ผู้ถึงแก่ความตายไปแล้ว” ในโลกมนุษย์นี้ ถ้าคิดให้ดีแล้วก็เป็นเรื่องที่แปลกมาก เพราะว่าความจริงนั้นส่วนมากเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับความหมายที่บ่งถึงเสียมากกว่า โดยที่พวกเราชาวโลกมนุษย์ (ผู้หลงผิด) นั้นเอง ที่ควรจะได้นามว่าผู้ตายแล้ว เนื่องจากว่าถูกฝัง คือว่า ถูกกดทับ ให้จมติดอยู่กับความต้องการของกายเนื้อ ที่หยาบเสียจนใจหิวไม่ขึ้นเลย ท่านที่อยู่ในโลกทิพย์ (ที่มีปัญญาเห็นประจักษ์) ต่างหาก

ที่ควรจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ยังมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง เพราะว่าท่าน เหล่านั้นเป็นผู้มีอิสระมากกว่าเรา ท่านเหล่านั้นมีความสามารถ มากกว่าพวกเราไม่ต้องมีเครื่องถ่วงให้ยึดขัดข้องต่างๆ (เช่น ทุกขเวทนาของร่างกาย และความกังวลด้วยงานอาชีพเพียงเพื่อ หาเลี้ยงร่างกายเท่านั้น และตั้งนั้นจึงสามารถทำงานตามที่ใจรักได้อย่างเต็มที่)

แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า เราถึงตายเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี หรือว่าการฆ่าตัวตายเป็นของดี...เรามีหน้าที่ของเราในโลกนี้ ที่จะต้องกระทำ เพื่อแก้ไขและเอาชนะอุปสรรคเครื่องขัดข้อง ต่างๆ ...ในโลกนี้มีบทเรียนที่เราจะต้องเรียน (เพื่อทำคะแนนให้ได้ ดีที่สุด) และบทเรียนนี้เราจะหาเรียนที่อื่นไม่ได้ และเราก็ยังสามารถเรียน (คือทำคะแนนหรือสอบผ่านได้) เร็วเท่าใด เราก็มีโอกาส เร็วขึ้นที่จะได้อยู่ในโลกทิพย์ได้อย่างถาวร โดยไม่จำเป็นต้องกลับมาสู่ชีวิตอันเต็มไปด้วยความขัดข้องและเครื่องถ่วงนี้อีกต่อไป

จงแก้ผ้าผูกตาออก

ถ้าท่านถามข้าพเจ้าว่า “สวรรค์อยู่ที่ไหน” ข้าพเจ้าก็ขอตอบว่า สวรรค์อยู่ในที่รอบๆ ตัวท่านนั่นเอง (เพราะสวรรค์ไม่ได้อยู่ในอวกาศ) สวรรค์อยู่ใกล้ๆ กับ (ใจ) ของท่านเสมือนหนึ่ง อากาศที่ท่านหายใจผสมจริงดังที่พระพุทธรองค์ได้ตรัสไว้ว่า

“แสงสว่างอยู่รอบตัว (คือใจ) ของเธอแล้ว ถ้าเธอต้องการเห็น ก็จงแก้ผ้าผูกตา ออกเสีย แล้วมองไปรอบ ๆ ก็จะได้เห็นได้”

การรอดตายด้วยปาฏิหาริย์

ในกรณีที่มีเหตุการณ์ร้ายอย่างรุนแรง ซึ่งจะทำให้มีการตายกันขึ้นในคราวเดียวกันครั้งละมากๆ นั้น ก็มีเรื่องที่ทางโลกทิพย์ได้เข้ามามีส่วนช่วยเหลืออยู่ไม่น้อยเหมือนกัน แม้ว่าความช่วยเหลือนี้ฝ่ายมนุษย์จะไม่ค่อยมีผู้ใดได้รู้กันนักก็ตาม ในบางครั้งก็มีบุคคลคนหนึ่งหรือสองสามคนในหมู่ใหญ่นั้น ซึ่ง (ด้วยอำนาจแห่งกรรมเก่าของเขา) ยังไม่ถึงขนาดที่จะต้องถึงแก่ความตายด้วยอาการเช่นนั้นในเวลานั้น ดังนั้นจึงปรากฏอยู่บ่อยครั้งว่าในอุบัติเหตุ หรือเหตุการณ์ร้ายๆ ซึ่งมีผู้คนล้มตายกันคราวละมากๆ นั้น ก็ยังมีผู้อยู่ในข่ายที่น่าจะต้องถึงแก่ความตายได้เหมือนกัน แต่แล้วก็กลับรอดชีวิตมาได้เหมือนปาฏิหาริย์ (ซึ่งอันที่จริงก็เป็นปาฏิหาริย์ อันเกิดแต่กรรมของเขานั้นเอง) ทั้งนี้ก็เป็นไปตามกฎความจริงที่ว่า “บุคคลผู้นั้นมิได้มีหนี้ (เวร) เก่า ซึ่งจะทำให้ต้องตายด้วยอาการ เช่นนั้น ในเวลานั้นๆ” อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ไม่สามารถจะได้รับความช่วยเหลือให้รอดตายได้นั้น ทางฝ่ายโลกทิพย์ก็พยายามช่วยเหลือด้วยวิธีอื่น คือโดยการส่งกระแสพลังแห่งความคิด ช่วยดลจิตดลใจให้เขาเหล่านั้น บรรเทาความตื่นเต้นตกใจกลัว และแล้วก็จะได้สามารถเผชิญหน้ากับความตายได้ด้วยใจสงบ

เยือกเย็นพอสมควร หลังจากที่คุณคนเหล่านั้นได้ละจากโลกมนุษย์ ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์แล้วทางฝ่ายโลกทิพย์ก็ยังสามารถช่วยเหลือนักด้วยประการต่างๆ จนสุดความสามารถที่จะช่วยได้

การใช้คนให้สมกับความสามารถ

บุคคลบางคนผู้ไม่เข้าใจหลักความจริงโดยกว้างขวางมักจะ เสนอแนะว่า ท่านนักบุญหรือผู้วิเศษทั้งหลายในสรวงสวรรค์ ควร จะหาทางลงมาเพื่อช่วยคนยากจนทั้งหลายในเมืองใหญ่ๆ ของโลกมนุษย์ เพื่อให้เขาได้มีพอกินพอใช้มากกว่านี้ (คือคิดกันในแง่เศรษฐกิจอย่างเดียว)...เกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ ขอให้เราทราบเสียด้วยว่า ท่านเหล่านั้นมีงานอื่นสำคัญกว่าเรื่องเศรษฐกิจของโลกมนุษย์มากมายนัก งานเหล่านี้คืองานช่วยเหลือบุคคลผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ ของภูมิต่างๆ เพื่อช่วยเหลือวิญญาณหรือจิตใจของบุคคลเหล่านั้นให้ พัฒนาสูงขึ้นไปเรื่อยๆ งานเช่นนี้ ย่อมมีความสำคัญยิ่งกว่าที่จะมัดเอาใจใส่เลี้ยงดูกายเนื้อหยาบเช่นนี้ อย่างเดียว แม้ว่าเรื่องดังกล่าว นั้นจะเป็นเรื่องที่จำเป็นอยู่เหมือนกันในโลกมนุษย์นี้ก็ตาม การที่เราจะหวังให้ท่านเหล่านั้นทั้งหมดมาโหมระดมกำลังกัน เพื่อช่วยในด้านเศรษฐกิจของโลกเราอย่างเดียวนั้น ก็มีค่าเท่ากับให้นักปราชญ์ในทางวิทยาศาสตร์ชั้นสูงมานั่งทำงานต่อยหिनเป็นกู่ลีอยู่ข้างถนน ทั่วๆ ที่ท่านเหล่านั้นแต่ละท่าน ต่างก็ได้เสียเวลาศึกษาเล่าเรียนวิชาวิทยาศาสตร์มาด้วยความลำบากเป็นเวลานาน โดยที่เราก็คงจะอ้าง

อยู่อย่างเดียวว่า เพื่อเป็นการช่วยการอยู่ดีกินดีของชนส่วนอื่น ส่วนมากค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์นั้นเราก็จะอ้างอีกว่าเป็นการเสียเวลาและเสียเงินทองมากมาย และก็ยังไม่สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เลย ลองคิดดูก็ได้ว่าการกระทำหรือการอ้างเหตุผลดังกล่าวมานั้น จะเป็นการสมเหตุสมผลหรือไม่ และเพียงใด

จากเรื่อง “การเดินทางด้วยจิต”

(*The mind-travellers*)

สภาวะของจิตของเราในเวลาตื่น (คือจิตสำนึก) นั้น เป็นสภาวะที่มีลักษณะพิเศษ (แต่ไม่ถึงกับวิเศษ) อย่างหนึ่งของวิญญูณ (Consciousness) ของเราเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังมีสภาวะอย่างอื่นของวิญญูณของเราที่นอกเหนือไปจากนี้อีกมากมายหลายประการ และหลายระดับเหลือเกิน และสภาวะเหล่านั้น ก็มีลักษณะแตกต่างไปจากสภาวะจิตสำนึกของเราอย่างมากมาย เหลือเกินเช่นเดียวกัน ซึ่งทั้งหมดนี้แยกกันอยู่ห่างกันเพียงชั่วการพลิกจิตชั่วแวบเดียวเท่านั้น อาจมีบุคคลเป็นจำนวนมากที่เกิดมาแล้วก็ตายไปเปล่าๆ โดยไม่ได้มีความรู้ในเรื่องของสภาวะของวิญญูณ (หรือจิต) อื่นๆ เลย นอกจากจิตที่เล่นไปตามประสาททั้ง ๕ ในเวลาตื่นอยู่เท่านั้น แต่ถ้ามีโอกาสพอสมควร คือมีเหตุผลบางคราวมาประจวบเหมาะกันขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นแหละสภาวะของจิตดังกล่าวมาอันมีระดับ (หรือความละเอียดประณีตในระดับ) ต่างๆ กันอย่างมากมายเหล่านั้น ก็จะปรากฏสว่างวาบขึ้นมาทันที ดังนั้น トラาบไตที่เรายังไม่เข้าใจความจริงที่เกี่ยวกับสภาวะของ

วิญญานต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว อย่างถ่องแท้แล้ว ตราบนั้นเราก็จะเข้าใจเรื่องราวแห่งสากลจักรวาล (ฝ่ายวัตถุรอบๆ ตัวเรา) อย่างถ่องแท้และครบถ้วนไม่ได้เลยเป็นอันขาด

- วิลเลียม เจมส์

นักจิตวิทยาผู้มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกา

“ยังมีโลกที่อยู่เหนือขอบเขตแห่งประสิทธิภาพของประสาท ทั้ง ๕ อยู่เหมือนกัน โลกนี้เป็นโลกที่มีชีวิตจริงๆ มีประสบการณ์จริงๆ และมีการติดต่อกันได้ระหว่างบุคคลซึ่งมีร่างกายมีวิญญานจริง ๆ”

ดร. ฮอว์เนล ฮาร์ต. มหาวิทยาลัย ดิวค

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
(หนังสือ อ.พร รัตน์สุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน) โดย
คุณแหลม-คุณชลิกา โจรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี) โดยคุณชาญวิทย์ ถนัดธรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัดธรรมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โจรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ภิน-คุณกฤษณ์พีระ รัตน์ธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-ด.ญ.วรัปสร ถนัดธรรมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรักษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพตติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปาริชาติ
ด.ช.วณฤทธิ์-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอสโซซิเอทส์ จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดา-คุณรัชนี วงศ์กวีสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี้ แซ่ไ้วว-คุณแม่อำบัว แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่สินี ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเที่ยง แซ่แต่้-คุณแม่แจ็กเกียว แซ่เลี้ยง ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรักษพงษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชนี บุญบรรเจิดสุข ๕,๐๐๐ บาท
๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒ โดย
คุณสุวรรณ-คุณลภัก บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓ โดย

คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข	๓,๐๐๐ บาท
๒๑. คุณจีระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๒. คุณกิตติ-คุณวันนีย์ รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๓. คุณดาชี่เอี้ยง แซ่ฉั่ว-คุณยายโชน แซ่ลิ้ม	๓,๐๐๐ บาท
๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข	๖,๐๐๐ บาท
๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร	๓,๕๐๐ บาท
๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
๒๗. คุณปริญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๘. คุณภิญญาดา ลีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์	๘,๐๐๐ บาท
๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด	๓,๐๐๐ บาท
๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน	๕,๐๐๐ บาท
๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภาวณี ศรีสุทธัญลักษณ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๔. คุณนริศ เวเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม	๓,๐๐๐ บาท
๓๕. คุณสุวัชรี้ เล็กศรีสกุล และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕, ๐ ๒๒๘๑ ๑๗๐๖, ๐ ๒๖๒๙ ๑๙๕๑

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๗๖๖๕

นางสาวศรีเพ็ญ จัตุหะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๕๙